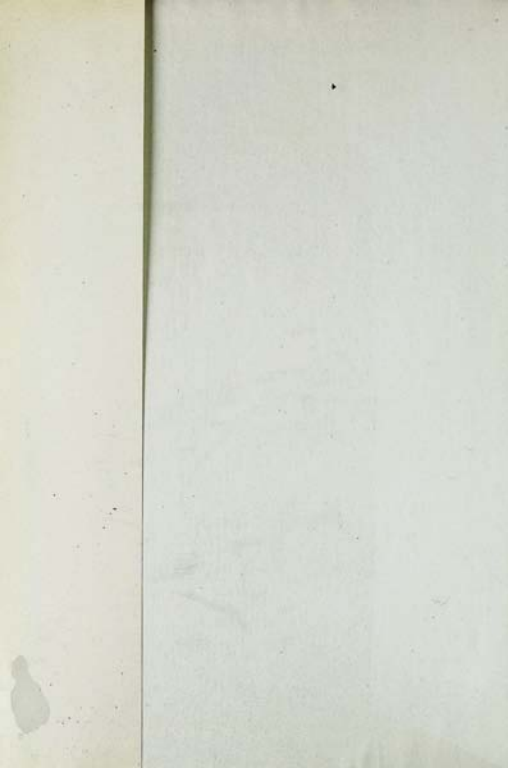

УНІВЕРСИТЕТ **БЕЛОРУСЬ**
ТЕАТР **СУНДУКЯНА**
ІМЕНИ

ԵՐԵՎԱՆ
«ՅՈՐԴՆԱՅԻՆ ԳՐՈՒ»
1989

ԵՐԵՎԱՆ
«ՅՈՐԴՆԱՅԻՆ ԳՐՈՒ»
1989

ТЕАТР ИМЕНИ

СУЛТАНКА-А

CLIPPER BOOKS

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
NEW YORK

UNIVERSITY OF CHICAGO

A 6275

Կազմեց և տեքստը գրեց Ք. Ք. ՀԱՐՈՒՅՑՈՒՅԱՆԸ
Составление и текст Б. Б. АРУТЮНЯНА

Այստեղ աճիոժված է Գ. Առնդուկյանի աճված թատրոնի
գրեմարաթյունը 1922—1982 թվականներին

Анодом посвящен деятельности театра имени Г. Сурд-
кена в 1922—1982 гг.

ISBN 5-550-40158-4

U $\frac{4907000000(9)}{705(01)89}$ 251, 86

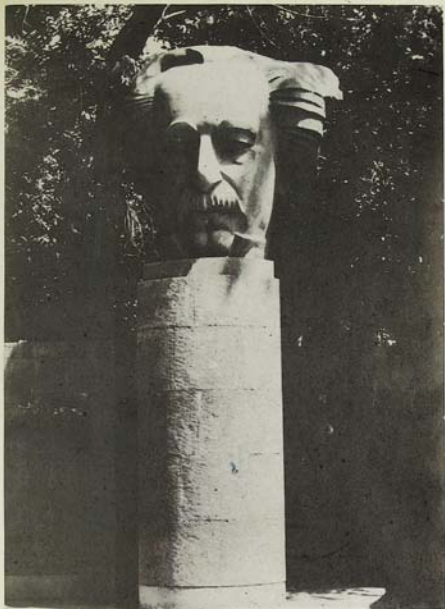
© «Թուրքիայի գրող» հրատարակչություն, 1989
© Издательство «Хорурдан грок», 1989

Քաղաքի թատրոն
Հայաստանի թատրոն

Հին թիւրք. և ար քաղաքի փոփոխ է 1922—1928 թվականներին
Старое здание театра, функционировавшее с 1922 по 1938 гг.

Գ. Ստեփանյանի արվեստը, զոր՝ Սեյա Հարությունյանի
Պանդուխտ Դ. Տառնապետ. Բանաստեղծություն

Лидер Советского
Союза Брежнев

1922 թվականի հունվարի 25-ին «Պեպո» ներկայացուցումով երևանում բացվեց Նորիորային Հայաստանի Առաջին պետական թատրոնը (1937-ից՝ Գ. Սունդուկյանի անվան)։ Պիեսը բեմադրվել էր Ռուսական Ալիսանյանը Կարթլի Գրիգոր Ծարագայանի հետ։ Քիֆիսից իրավորվել էին հայ բեմի վառերաններ Վարդանին և Գևորգ Տեր-Ռափայելը, որոնց կատարեցին Շուշանի և Գրիգորի դերերը, իսկ Պեպոյի դերում այդ ներկայացմանը հանդես եկավ Արշակ Հարությունյանը։

1929-ին թատրոնը նորից դիմեց «Պեպոյին»։ Ռեժիսոր Արմեն Գուլազյանը փոխել էր պիեսի կառուցվածքը, նրա երեք արագ բաժանելով բազմաթիվ դրվագներին՝ Լկարիչ Ստեփան Թարյանի ձևավորմամբ բեմում մի առանձնատուն էր, որի ներքին հարկում տեղավորված էր Պեպոյի ընտանիքը, վերնում՝ Զինվորի մի զանգված կարանն էր։ Անթր ընդ մեջ լուսավորվող հարկաբաժինները բեմում ստեղծում էին անընդմեջ միմյանց փոխարինող տեսարաններ, իսկ դա ձավալող գործողությանը հաղորդում էր աշխուժություն։ Այս բեմադրության դերակատարներն էին Ալիսա Ավետիսյանը (Պեպո), Հասմիկը (Շուշան), Օլգա Գուլազյանը (Էփեմիա), Գրիգոր Ավետիսյանը (Գրիգ), Սուրեն Ջաղարյանը (Վակոյի), Սյուզան Գարագաջը (Կեկե)։

1935-ին «Պեպոյի» նոր բեմադրությանը Ա. Գուլազյանը ձգտեց ազատել բեմական արտաքին էֆեկտներից։ Ռեժիսորը 1948-ին երրորդ անգամ բեմադրեց «Պեպոյին»։ Պայմանական լուծումներից ազատ այս ներկայացումը, տակալն, լուրեր առաջին բեմադրության թատերային փայլը։ Նոր անձնավորումներից ամենաուղազարակը Գուրգեն Գաբրիելյանի Գրիգն էր։

1966-ի մարտի 5-ին թատրոնի նոր ընդեմ վարպետը բացվեց դարձյալ «Պեպոյով», այս անգամ Վարդան Անճախի բեմադրությանը (Լկարիչ՝ Արմեն Գրիգորյան)։ Ռեժիսորը վերանայեց կասակերգության շուրջ մեկտարբեր բեմական ավանդներ և նորովի բացահայտեց նրա ջոկատայնությունը, ակտիվացնելով արտաքին գործողությունը։ Տալով միջավայրին ավելի լայն պատկեր, նա զուտ ռեալիստական էինքների վրա էր դնել իրադարձությունները, ձգտելով ավելի հավաստի ու համոզելի դարձնել երեսների վարպետին։ Ու իրականացվել էր ներկայացման գլխավոր դերակատարներ Նորեն Աբահանյանի (Պեպո), Սոս Աարգասի (Զինվորի), Լուսյա Հովհաննիսյանի (Էփեմիա), Էդգար Երվանյանի (Գրիգ), Վարդանի Վարդերյանի (Կեկե) և մյուսների խաղով։

«Պեպոյի» 1922-ի և 1966-ի բեմադրություններն իրենցով չորսափակում են թատրոնի պատմության մի քանի տասնամյակը։

25 января 1922 года спектаклем «Пэпо» открылся в Ереване первый Государственный театр Советской Армении (с 1937 года — Театр имени Г. Сундукяна). Пьесу поставил Исаак Аликханян, оформление осуществлено по эскизам Григора Шарбабечки. Из Тифлиса были приглашены ветераны сцен Георг Тер-Давтян и Вартун, которые исполнили роли Гико и Шушан, а роли Пэпо выступил Аршак Арутюнян.

В 1929 году ереванская труппа вновь обращается к «Пэпо». Режиссер Армен Гулакян изменил в этой постановке композиционное построение пьесы, разделив три ее акта на многочисленные эпизоды. Художник Степан Тарян оформил спектакль в условной манере: в двухэтажном доме внизу помещалась семья рыбака Пэпо, наверху, в роскошной квартире — Зиминных. Попеременное освещение этажей, быстрое чередование картин создавали спектаклю динамику и напряженность. Постановка блистала прекрасными исполнителями: Пэпо — А. Аветисян, Шушан — Асмик, Эпемия — О. Гулакян, Гико — Г. Аветян, Какузи — С. Кочарян, Кекел — С. Гараган.

В постановке 1935 года Армен Гулакян пытается преодолеть чисто внешние сценические решения. В 1948 году он уже интерпретирует «Пэпо» совершенно по-новому. Оставаясь верным пьесе, режиссер создает спектакль реалистический, но, к сожалению, лишенный той яркой театральности, которая отличала первую постановку. Из новых исполнителей самым интересным был Гурген Габриелян (Гико).

5 марта 1966 года поднялся занавес в новом помещении театра. И снова был показан «Пэпо» (художник Армен Григорян). Режиссер Вартан Аджемян, пересмотрев почти вековую сценическую традицию интерпретации пьесы, раскрыл гуманистическое содержание этого классического произведения в новом стилистическом ключе. Были расширены рамки сценического повествования, преодолена камерный характер прежних постановок, социальная сущность образов была выражена простыми и сдержанными сценическими средствами (Пэпо — Х. Абрамян, Зиминнов — С. Саркисян, Эпемия — Л. Оганесян, Гико — Э. Эдбахян, Кекел — В. Вартересян).

Такие разные по своему решению постановки «Пэпо» 1922 и 1966 годов как бы обрамляют протянувшийся между ними длинный и богатый путь, пройденный театром.

Գրգո — Գ. Ավետիսյան. 1929
Դիմ — Դ. Ասետյան. 1929

Պարո — Ա. Հարությունյան. 1922
Սոսո — Ա. Արսենյան. 1922

Տառն — Վարդգես, Գրգո — Գ. Տեր-Մանուկյան. 1922
Մանուկ — Վարդգես, Դիմ — Դ. Տեր-Մանուկյան. 1922

Շուրան — Համբիկ. 1929
 Շուրան — Ասիյա. 1926

Պար — Ս. Ավետիսյան, Կնիկ — Ս. Կարապետյան,
 Ջովիկյան — Ք. Մարտիրոսյան, Կարապետ — Ս. Կարապետյան,
 Գրիկ — Գ. Սիմոնյան, Շուրան — Համբիկ. 1929
 Մուսո — Ա. Ամենյան, Կեղև — Ք. Վարդանյան,
 Զեյնեյան — Յ. Մուրադյան, Կապուկ — Ս. Կոչարյան,
 Դեմ — Դ. Ամենյան, Շուրան — Ասիյա. 1929

Պարո—Ա. Ավետիսյան. 1929
Դանո—Ա. Ասրուսյան. 1929

Կարմիր—Ա. Դանոյան. 1929
Կարմիր—Ս. Կարմիր. 1929

Պրոֆ. Գ. Գաբրիելյան. 1946
Դիմ — Դ. Գաբրիելյան. 1946

Պրոֆ. Ս. Սիմոնյան, Ննիկ — Ս. Գաբրիելյան, Օտար — Համբարձումյան, Պրոֆ. Գ. Գաբրիելյան, Կարեն — Լ. Սարգսյան, Ջիվան — Հ. Սիմոնյան. 1956

Սոսո — Ա. Աստվան, Կոկա — Ս. Գաբրիելյան, Մուսա — Ասյան,
Դիմ — Դ. Ասյան, Կարեն — Լ. Սարգսյան, Ջիվան —
Օ. Ասյան. 1935

Պարո — Ռ. Արաճաճյան. 1906
 Սևո — Մ. Աբրահյան. 1906

Գրգու — Ե. Հրաչյան. 1906
 Դիկո — Յ. Յոսեփյան. 1906

Կենդ — Վ. Կարսիկյան, Պարո — Ռ. Արաճաճյան,
 Ջինջինով — Ս. Սարգսյան, Գրգու — Ե. Հրաչյան, Կարսիկ —
 Ե. Կարսիկյան, Շուշի — Ե. Մանվելյան. 1906

Կենդ — Վ. Կարսիկյան, Սևո — Մ. Աբրահյան, Յոսեփյան —
 Ս. Սարգսյան, Դիկո — Յ. Յոսեփյան, Կարսիկ — Ս. Կարսիկյան,
 Շուշի — Ե. Մանվելյան. 1906

Կակուլ — Շ. Սարգսյան. 1906
 Կակուլ — Յ. Կալարյան. 1906

Էմիմ — Լ. Հովհաննիսյան, Ջիմիմով — Ս. Սարգսյան. 1906
 Յուլիա — Լ. Օրանյան, Յուլիանոս — Շ. Սարգսյան. 1906

Գիգո — Է. Երանյան, Ջիմիմով — Ս. Սարգսյան. 1906
 Գիգո — Զ. Յոսեփյան, Յուլիանոս — Շ. Սարգսյան. 1906

Գ. ՀԱՌԻՊՏՄԱՆ

ԶՐԱՍՈՒՅՁ ԶԱՆԳ

Այդ հեքիաթ-դրամայի հիման վրա ստեղծված Ներկայացման մեջ ունիստը Լևոն Քալանթարը զեղարվեստորեն իմաստավորել էր հեքիաթային և իրական, հոգեբանական ու փիլիսոփայական մոտիվները, ենթարկելով դրանց մի քնդիանուր գաղափարի՝ անիատապաշտական հոգեբանության դատապարտմանը:

Ներկայացման հիմնական գաղափարի կրողներն էին Հայերիցը (Իսահակ Ալիխանյանի և Հրայրա Ներսիսյանի անձնավորմամբ) և Ռատտենդլայնը (Արուս Ռսկանյան): Սուր և տապալորիչ էին կախարչ Վատիխենի (Հասմիկ) և Նիկելմանի (Միգայել Մանվելյան) կերպարները, որոնց ներկայացված էին կերպավորման քնդգծված ձևերով և յուրահատուկ ձևավորմամբ:

«Ջրասույզ գանգը» Լ. Քալանթարի ունիստական լավագույն աշխատանքներից է, որ ժամանակին ունեցել է մեծ հաջողություն:

Գ. ԳԱՍՊՄԱՆ

ПОТОНУВШИЙ КОЛОКОЛ

Это произведение западноевропейской Драмы-турки режиссер Левон Калантар считал необходимым поставить именно в первый театральный сезон. В спектакле, созданном на основе сказки-драмы, режиссеру удалось синтезировать сказочность и реальность, жизненные и философские мотивы, подчинив их общему замыслу, осуждающему индифференцистическую психологию.

Идею пьесы в основном выражали образы Генриха (Исаяк Аликян) и Ратча Нерсися (Раутендлайн (Арус Воскян). В пьесе-сказке особое место занимали образы ведьмы Виттихен (Асмик) и водяного Никельмана (Михаил Манвелян), исполненные артистами с большим мастерством.

«Потонувший колокол» — одна из лучших режиссерских работ Л. Калантара — имела большой успех.

Ռատտենդլայն — Ա. Ռսկանյան
Rauteadlaia — A. Voskanyan

Վատիխեն — Հասմիկ
Vittichen — Asmik

Ժ. ՄՈԼԻԵՐ

Ж. МОЛЬЕР

ԵՐԵՎԱՆԱՅԻՆ ՀԻՎԱՆԴ

МНИМЫЙ БОЛЬНОЙ

Այն կատակերգությունն Արշակ Բուրջալյանը բեմադրեց պարմանական և ռեալիստական ոճերի համադրությամբ: Դասական երկը՝ ևս ընդհուպ մոտեցրել էր մեր օրերին, նրան տալով արդիական հնչողություն: Այստեղ ընդդեմ կենցաղային և պատմական կոնկրետություն, գործող անձինք ներկայանում էին ծաղրանկարային և գոտեմակային երանգներով: Դերասանական խաղին քնորոշ էր կերպարների նկատմամբ հեգնական վերաբերմունքը և անմեղություն թեթևությունն ու նրբությունը: Այդ կենսորային ներկայացման մեջ երևում էր ռեժիսորի ևս մի արժանիքը՝ դերասանական խաղի պայմանական ծնների ճշգրտումը: Դրա տպավորիչ օրինակն էր Ալրուիչ Ջանանի կերպում Արգանի ստեղծական կերպարը:

Այս գունագեղ ներկայացումը իր շարունակը ունի ոչ միայն Ա. Բուրջալյանի ստեղծագործական կենսագրության, այլև հայ թատրոնի պատմության մեջ:

Комедия «Мнимый больной» в постановке Аршака Бурджаляна совмещала реалистический и условный стили повествования. Режиссер приближал классическое произведение к нашим дням, придав ему современное звучание. Спектакль был лишён бытовой и исторической конкретности, действующие лица предстали в гротескных и карикатурных тонах, актёрскую игру характеризовало крохотное отношение к создаваемым образам. В этом динамичном, жизнерадостном спектакле режиссёрская работа, направленная в основном на совершенствование актёрской техники, принесла свои плоды. Блестящим примером этого является создание Мактичем Джананом сатирического образа Аргана.

Постановка эта заняла почётное место не только в творческой биографии режиссёра, но и в истории армянского театра.

Արգան — Մ. Զանյան
Արգան — Մ. Զանյան

Դիմագրություն — Ա. Մանուկյան
Դիմագրություն — Ա. Մանուկյան

«Մեկըրդի» բեմադրությունները կարևոր դեր խաղացին թատրոնի ստեղծագործական սկզբունքների ծնավորման հարցում՝ թատրոնում ճայտուն դարձնելով սոցիալական մտկայման գիծը:

Պիեռի թուր յորս բեմադրությունները պատկանում են Արշակ Բուրջալյանին:

Առաջին բեմադրությունը Ա. Բուրջալյանի իրականացրեց այն ժամանակ, երբ խորհրդային թատրոնում դասական երկերը ժամանակակից կյանքին «հարմարեցնելու» համար փորձեր էին արվում: Ա. Բուրջալյանը՝ հավատարիմ մնալով հեղինակի ոգուն, դիմեց թատերային գունեղ ձևերի:

1925-ի վերածակված բեմադրության մեջ Բուրջալյանն ավելի ընդգծեց պիեռի երգիծական կողմը, ստեղծելով գրոտեսկային լուծումներ, բազմամարդ տեսարաններ, շարժուն կոմպոզիցիաներ: Ռեժիսորական մտահղացումը փայտուն ձևով իրականացրին Ավետ Ավետիսյանը՝ Ջաղացազյի, Վաղարշ Վաղարշյանը՝ Ռիստակովի, ինչպես նաև Հովհաննես Ստեփանյանը Օսիպի դերում:

Հետագա բեմադրություններում (1934 և 1940) Ա. Բուրջալյանն ընթացավ ուսելով խորացման, կերպարների հոգեբանական մշակման ճանապարհով: Դա հատկապես երևաց 1934-ի բեմադրության մեջ Ջաղացազյիի նոր դերակատար Մ. Զևարեի խաղում:

Постановки этой великой комедии сыграли существенную роль в формировании творческих принципов театра, способствуя развитию на его сцене социально-обличительного начала.

Все постановки осуществлял Аршак Бурджалян — воспитанник русской режиссерской школы, приверженец острых сценических форм.

Первый спектакль был создан А. Бурджаляном в те годы, когда в советском театре делались эксперименты по «современизации» классики. Бурджалян избрал реалистический стиль постановки, не отказываясь и от ярких театральных форм.

В обновленной постановке 1925 года Бурджалян подчеркивает сатирическую направленность, применяет гротескные решения, динамичную композицию массовых сцен. Замысел режиссера был реализован в игре Аветис Аветисяна (Городинчик), Вагарша Вагаршиана (Хлестаков), Ованес Степаняна (Осип) и других актеров.

В последующих постановках (1934 и 1940) Бурджалян стремится достигнуть большей психологической достоверности образов, еще глубже раскрыть содержание пьесы. Это особенно сказалось в игре нового исполнителя роли Городинчико — М. Дживаняна (постановка 1934 года).

Так, на протяжении почти двадцати лет, режиссер неоднократно обращался к своей постановке, занявшей почетное место в истории театра.

«Մեկըրդի», տեսարան, 1940

«Ревизор», Сцена, 1940

Բերկեղի — Տ. Տափառյան, 1923
Բոբակյան — Դ. Շաքարյան, 1923

Իսկանդր — Վ. Վարդան, 1925
Խեչոյան — Բ. Նազարյան, 1925

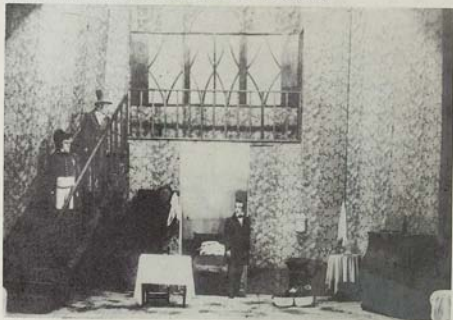

Կարամյան — Ս. Ստեփանյան, 1940
Գործակ — Ա. Առաքյան, 1940

Մեծ Սեդեհեն—Համբ, Խմբակիչ—Վ. Վաղարշյան, Մարիա Սեդեհեն—Ս. Գարսիա, 1940
 Ալեք Ալեքսևա — Ասյու, Խմբակաւ — Յ. Յագարսկի, Մարիա Ալեքսևա — Տ. Գրակսի, 1940

Խմբակիչ—Վ. Վաղարշյան, Քաղաքակիչ—Ս. Սեդեհեն, Քաղաքակիչ—Գ. Գարսիա, 1940
 Խմբակաւ — Յ. Յագարսկի, Գործակիչ — Ա. Ալեքսևա, Բոլոնսկի — Դ. Գաբրիել, 1940

Դերերիկ ԴեմիրՉյանի «Քաջ Նազար» կատակերգության մեջ հեքիաթն ու ֆանտաստիկան միահյուսված են կենցաղային գծերի ու երանգների հետ:

Բուրջալանը ելնելով կատակերգության ոճական առանձնահատկություններից, քննադրությունը լուծել էր և՛ իրապատում, և՛ պայմանական ոճական սկզբունքներով, թատերային միջոցներով տալով նաև ազգային միջավայրի համոզիչ պատկերը (Նվարիկ՝ Մ. Արուստյան): Ներկայացման ամենահինգնատիպ կերպարներն էին Բազրատ Մուրադյանի Քաջ Նազարը, Հասմիկի Ոստիանը և Աֆետ Ավետիսյանի Սաքոն:

Ներկայացումն արժանացավ լավ ժանապան, Ծիրվանզարի, Բասմալյանի, Չարենցի գնահատությանը, և ղիտվեց իրեն թատերական արվեստի մեծարժեք երեկոյն:

Կես դար անց, 1977-ին, թատրոնը դարձյալ անդրադարձավ «Քաջ Նազարի» քննադրությանը. ունիտոր Հրաչյա Ղափանյանը պիեսը մեկնաբանեց իրեն քաղաքական երգիմանը: Ռեալատիպ դերակատարումներով աչքի ընկան Խ. Արամիամյանը (Նազար), Լ. Հովհաննիսյանը (Ոստիան) և Է. Էրանկյանը (Սաքո):

В 1923 году Дереник Демирчян написал комедию «Храбрый Назар», где сказка и фантастика сплетены с жизненной достоверностью и ярким национальным колоритом.

Исходя из своеобразия комедии, Аршак Бурджалин в 1924 году решил постановку в реалистически-условной манере, используя гиперболические приемы, но сохраняя национальную самобытность среды и бытовую конкретность изображаемых событий (художник М. Арутюни). Актеры сумели придать образам яркие национальные черты (Храбрый Назар — Б. Мурадкян, Устиян — Асмик, Сако — А. Аветисян).

Спектакль «Храбрый Назар» пользовался огромной популярностью, о нем высоко отзывались А. Ширванзаде, А. Исаакян, Е. Чаренц. Он был признан значительным явлением театрального искусства.

В 1977 году к постановке «Храброго Назара» обратился Рачья Капланян. Самобытной игрой отличились: Х. Абрамян (Назар), Л. Оганесян (Устиян) и Э. Элбакян (Сако).

Քաջ Նազար — Խ. Արամիամյան, Ոստիան — Հասմիկ, 1924
Храбрый Назар — Б. Мурадкян, Устиян — Асмик, 1924

«Бог Халхар» — Р. Умарбаев. 1924
 Храбрый Назар — Б. Мурзаев. 1924

«Бог Халхар», обложка. 1924
 «Храбрый Назар», Сунга. 1979

«Բաց Նազար», տեսարան. 1934
«Храбрый Назар», Сцена. 1934

Բաց Նազար—Ռ. Արթուրյան, Ուսուխան—Լ. Հովհաննիսյան. 1977
Храбрый Назар—Յ. Աճառյան, Մուսուխան—Լ. Օրսեթյան. 1977

«Буг Ылгар» — М. Царукович, 1977
Храбрый Назар — Х. Абрек, 1977

«Буг Ылгар», «Ысык-Күл», 1977
«Храбрый Назар», Саяа, 1977

Այս դասական ողբերգության 1924-ի բեմադրության մեջ Բուրջալյանը սրեց մարտնչող Համլետի կերպարը: Համլետ— Հ. Ներսիսյանի իմասական հասկանիքը հուզական գերիազանքն էր, հոգեկան ուժգին ընդլվումները ներկայացնում էին ոչ այնչափ հերոսի մտածումները, որքան տանջանքից ապրումի պտորկումները: Նա վիճառու չէր, այլևի շուտ արհամարհում էր, քան ատում կապիխային, և կործանվում էր, չդիմանալով հոգեկան տառապանքներին:

Հայրենական պատերազմի ջրհալում Արշակ Բուրջալյանը վերադառնում էր «Համլետին» և, ինչպես 1924-ին, այս անգամ ամբի խորացրեց մարտնչող Համլետի գիծը: Գլխավոր դերակատար Վաղարշ Վաղարշյանը նույնպես հավկամ էր այդ մեկնարանությանը: Նա բեմում մարմնավորեց մի Համլետ, որն ամբի պաշարող էր, քան տարաբաղադ: Այդ կերպավորման ջուրջ կարելի էր վիճել, բայց չէր կարելի անտեսել դերասանական անմեակության անբողջականությունն ու ներդաշնակությունը: Ներկայացումը ջուրջ տասը տարվա բեմական կյանք ունեցավ, և արժանացավ համամիութենական ժանաչման: Այդ բեմադրության մեջ տարբեր ժամանակներում Համլետի դերը խաղում էր նաև Գ. Զարիբեկյանը: Նույն ներկայացման մեջ հանդես է եկել Վ. Փափաջյանը, որի Համլետը զատորոշվում էր Ներքին փիլիսոփայական հանգեցմամբ:

В 1924 году Аршак Бурджалян попытался по-новому трактовать великую трагедию, создать образ активного Гамлета. Однако Гамлет Рачья Нерсисяна оказался глубоко эмоциональным, его духовный бунт выражал внутреннюю напряженную борьбу, мучительные раздумья. Он скорее презирает, нежели ненавидит Клавдия. И этот Гамлет становился жертвой душевных страданий.

В годы Отечественной войны Аршак Бурджалян вновь обращается к «Гамлету» и, как в 1924 году, стремится создать образ воинствующего Гамлета. Такая трактовка импонировала творческим устремлениям исполнителя роли (Вагарш Вагаршян), и родился Гамлет, о котором можно спорить, но которого нельзя не принимать, ибо исполнение В. Вагаршяна было значительным явлением в театральной жизни. Более десяти лет шел этот спектакль, получивший всесоюзное признание. В роли Гамлета выступал также Гурген Джакибекян.

В этом спектакле гастролеровал Ваграм Папазян — один из выдающихся исполнителей роли Гамлета на советской сцене.

Համլետ — Վ. Փափուցյան, 1925
 Гамлет — В. Пашинян, 1925

Համլետ — Վ. Փափուցյան, Փերմուդ — Ս. Մկրտչյան, 1942
 Гамлет — В. Багдасарян, Гертруда — А. Маргумян, 1942

Համլետ — Վ. Վարդանյան, 1942
 Դանիել — Բ. Նազարյան, 1942

Պոլոնիոս — Զ. Բուշմարյան, Համլետ — Վ. Փափաջյան, 1948
 Պոլոնիոս — Օ. Երսկյան, Համլետ — Բ. Պապյան, 1948

ՕՔԵԼԼՈ

ОТЕЛЛО

Արշակ Բուրջայանի 1926-ի բեմադրության մեջ Օթելլոյի դերը խաղաց արտասահմանից Նոր վերադարձած Հովհաննես Արեւյանը: Նրա Օթելլոն հզոր անհատ էր, մեծահոգի և մարդկանց նկատմամբ հավատով ցի: Ուստի արեւելյան մարդու գունգազե կերպար էր, պաշտոն հաշտացող, հզոր Ներքինով: Հ. Արեւյանի արժանի խաղընկերն էր Արտուր Ջաննան, որի Յագոն ուժեղ կամքի տեր, Նեղամիտ ու անուական ընտելություն էր:

1940-ին «Օթելլոն» բեմադրեց Արմեն Գուլակյանը, որի աշխատանքն այժի էր ընկնում ամբողջականությամբ, բեմադրման մեծ կոլեկտիվով, արտահայտչաձևերի պարզությամբ: Բեմադրության հարազատ էին կոմպոզիտոր Ալեքսանդր Ավետիսյանի դեռ 1926-ի Ներկայացման համար գրած երաժշտությունը և Մ. Արուստյանի նկարչական ձևավորումը: Ուժիտը պատրաստեց գլխավոր դերերի Նոր անձնավորումների երկու կազմ. Օթելլոյի դերով հանդես էին գալիս Հ. Ներսիսյանը և Գ. Զանգիբեկյանը: Ներկայացմանը մեծ հոլակերպեց Հ. Ներսիսյանի կատարումը: Ղեկընկնողի դերը խաղում էին Ա. Ուրախյանը և Ռ. Վարդանյանը, Յագոյի դերը՝ Մ. Մանվելյանը և Ա. Ավետիսյանը: Թատրոնի 1941-ի մահվան հրապարակների ժամանակ Ներկայացմանը մասնակցելու հրավիրվեց մեծահոգակ Վահրամ Փափազյանը, որի Օթելլոն արդեն համաշխարհային մակարդակ էր ստացել:

«Օթելլոն» երրորդ անգամ, 1956-ին՝ հայ արվեստի և գրականության տասնորդակի առիթով բեմադրել է հեծադոր Անտոն Ջալալյանը: Նոր դերակատարումներ էին Դ. Մալյանի Յագոն, Մ. Սիմոնյանի և Մ. Սուրբաբյանի Ղեկընկնողը:

1969-ին ողբերգությունը չորրորդ անգամ բեմադրեցին Ե. Դավթյանյանը և Խ. Արարիանյանը՝ Հ. Դավթյանյանի ղեկավարությամբ: Նորին Արարիանյանի Օթելլոն և Սոս Սարգսյանի Յագոն իրավամբ գնահատվեցին իբրև Ներկայացման լավագույն անձնավորումներ:

В бурджалиновской постановке 1926 года в роли Отелло выступил вернувшийся из-за границы Ованес Абалян. Его Отелло — сильная личность, он великодушен и полон доверия к людям, это красочный образ человека Востока. Достойным партнером Абаляна был Мкртыч Джанян, его Яго обладает сильной волей, коварен и целеустремлен.

В 1940 году «Отелло» поставил Армен Гулакян. Эта работа характеризовалась цельностью, сценической культурой, простотой и строгостью выразительных средств. Замыслу режиссера соответствовали музыка, написанная Александром Спендиаряном еще для постановки 1926 года, и оформление художника Михаила Арутюняна. Режиссер подготовил новых исполнителей главных ролей в двух составах: в роли Отелло выступили Р. Нерсисян и Г. Джангизбекян, вписавшие новую страницу в историю создания сценического образа героя. Интересны также образы Дедемоны — Арус Восканян и Рузан Вартанян, Яго — Михаила Манвеляна и Аветис Аветисяна. В 1941 году, во время московских гастролей, свою короткую роль — Отелло — в этой постановке играл Ваграм Палазян.

Постановка «Отелло» вновь осуществляется в 1956 году Л. Калантаром в связи с Декадой армянского искусства в Москве. Новыми исполнителями были Давид Малик в роли Яго, Метакс Симонян и Марго Мурадян в роли Дедемоны.

В 1969 году трагедия была поставлена в четвертый раз молодыми режиссерами Е. Казанчяном и Х. Абрамяном под руководством Р. Капраняна. Отелло Хорена Абрамяна и Яго Соса Саркисяна справедливо были признаны лучшими образами спектакля.

Ծրելը — Հ. Արմյան, 1926
Օղակը — Օ. Աբելյան, 1926

Ծրելը — Հ. Արմյան, 1940
Օղակը — Ք. Կերոսյան, 1940

Ծրելը — Գ. Ջալիլյան, 1940
Օղակը — Դ. Դանիելյան, 1940

Ծրելը — Վ. Փափաջյան, 1941
Օղակը — Յ. Սարգսյան, 1941

Եզր — Մ. Կախիճյան. 1940
Դո — Մ. Մալազյան. 1940

Երիշ — Վ. Փափազյան, Դեղինձեղ — Ս. Սեփարյան. 1941
Օղակ — Յ. Սեփարյան, Դեղինձեղ — Ս. Սեփարյան. 1941

Եզր — Ս. Սեփարյան, Երիշ — Վ. Փափազյան. 1941
Դո — Ա. Ամիրջյան, Օղակ — Յ. Սեփարյան. 1941

Դեղինձեղ — Ս. Սեփարյան. 1956
Երիշ — Ա. Ամիրջյան. 1956

Եմիլիա — Ա. Ազնիբեյան. 1956
 Յուլիան — Շ. Ալաверդյան. 1956

Յուլիան — Ա. Ազնիբեյան. 1959
 Դոն — Շ. Տերյան. 1959

Եմիլիա — Յ. Աբրահամյան. 1959
 Օթելլո — Մ. Աբրահամյան. 1959

Արտակ Քաղապետ
Արտակ Բուրձալան

Орели — У. Рабири. 1927
Огоси — М. Джана. 1927

Чаролинир — Л. Рабири. 1927
Бегдасир — А. Хачан. 1927

Шенг — Ц. Пефарири, Чаролинир — Л. Рабири. 1927 Акун — А. Восканя, Бегдасир — А. Хачан. 1927

Շեքս — Ս. Սահյանի. 1927
Աղս — Ա. Բոսանյան. 1927

Պարտիզան — Հ. Ներսիսյան. 1954
Բաղասար — Ք. Ներսիսյան. 1954

Շեքս — Ս. Սահյանի, Գրիշ — Գ. Հարությունյանի.
Պարտիզան — Հ. Ներսիսյանի. 1954
Աղս — Ա. Արյան, Կիար — Գ. Արտուրյան,
Բաղասար — Ք. Ներսիսյան. 1954

Искр — Ш. Исрафиллы. 1964
Сур — А. Котикян. 1964

Челпешкир — У. Ширинли. 1963
Багдасар — М. Мергичян. 1963

«Челпешкир ширин», илюстрир 1964
«Даян Багдасар», Сцена. 1954

Шош — Ш. Шариф, «Ватаншар» —
 Л. Умаров. 1964
 Анж — А. Акрам,
 Багдад — Р. Нерески. 1964

«Ватаншар ширин», ширин. 1963
 «Джа Багдад». Сцена. 1963

Օզնի—Ռ. Լազարյան, Փաշտանք—Մ. Մարտիրոսյան. 1974
Օսեն—Մ. Նազարյան, Բաղասար—Մ. Մարտիրոսյան. 1974

Կարս—Ռ. Լազարյան, Օզնի—Ռ. Նազարյան,
Փաշտանք—Մ. Մարտիրոսյան. 1974
Կարս—Մ. Աբրահամյան, Օսեն—Մ. Դադարյան, Աղաշ—Մ. Վարդանյան. 1974

Փաշտանք—Մ. Մարտիրոսյան, Փաշտանք—Մ. Մարտիրոսյան, Կարս—Մ. Մարտիրոսյան. 1974
Աղաշ—Մ. Մարտիրոսյան, Բաղասար—Մ. Մարտիրոսյան, Կարս—Մ. Մարտիրոսյան. 1974

«Թաթարալի» 1927-ի թնամարտը իրականացրեց Սուվլախի հայկական դրամատիկական ստուդիան շրջանավարտ Արմեն Գուլազյանը, որին այդ Ներկայացումը հանդիսանալու ճանաչում բերեց: Դա Գ. Սունդուկյանի դրամատուրգիական ժառանգության նոր մեկնացանձան առաջին համարձակ փորձն էր: Ներկայացումը չեղձր ընդունելության արժանացավ թատրոնի հյուրախաղերի ժամանակ Թբիլիսիում, Բաքում, Ղեփիսուսում, Սուվլաքում:

Դա ստեղծվածական երկի ինքնատիպ մեկնարակություն էր, վառ ու դինամիկ, զրոտելալիս ու գունագեղ մի Ներկայացում: Ռեժիսորի մասնագետացնել նպատակն էին միջավայրի նորը զգացողությամբ արված պայմանական ծանոթումը, որի հեղինակն էր Սունիման Թարյանը, և Սերգեյ Շաթիրյանի գրած երաժշտությունը: Ռեժիսորը կրճատել էր որոշ ռեպլիկներ, վերադասավորել մի քանի տեսարան, նպատակ ունենալով բնական միայն սոցիալական դիմակներ՝ աստիճանական ընդգծումներով: Ներկայացումն այդքան ընկալ դերասանական փայլուն անսամբլով, որ հատկապես առանձնանում էին Ա. Ավետիսյանի Ջամբախովը, Օ. Գուլազյանի Նատալյան, Համբիկի Խամբեղին, Ա. Գարազադի Մարգարիտ, Գ. Ջանիբեկյանի Սասիսյանը:

1940-ին Թաղևու Սարյանը, իսկ 1945-ին Արմեն Գուլազյանը նորից անդրադարձան «Թաթարալի»-ին: Ա. Գուլազյանը հրաժարվեց 1927-ի Ներկայացման ձևերից, առցաստիկն փոփոխություններեց և ստեղծեց երկինակի մասնագետան ալեկի հարազատ մի Ներկայացում, որը, սակայն, չունեցավ նախորդ թնամարտության թատերալիսի փայլը: Այս Ներկայացման մեջ հանդես եկան նոր դերակատարներ, որոնցից ամենաուշագրավը Գուլգեն Գաբրիելյանն էր Խաթալա անձնավորմամբ:

1978-ին թատրոնը դարձյալ անդրադարձավ «Թաթարալի» թնամարտությանը, որ ռեժիսոր Հրաչյա Նափյանյանը փորձ արեց նորովի բացել բնական հարուստ ավանդություններով հայտնի կատակերգությունը: Ռեալատարումներեց առավել սպալորել եղան Սինր Սևրույանի Ջամբախովը և Եղգար Եղանյանի Խաթալան:

В 1927 году выпускник Московской армянской драматической студии Армен Гулакян поставил спектакль «Хатабала», принесший ему всеобщее признание. Это один из первых опытов нового прочтения драматургического наследия Сундукяна. Спектакль был тепло принят во время гастролей в Тбилиси, Баку, Ростове-на-Дону, Москве.

Режиссер своеобразно интерпретировал произведение Сундукяна, создал яркий и динамичный спектакль в гротесковом стиле. Режиссерскому замыслу соответствовали оформление, сделанное художником Степаном Таряном в условной манере, и музыка Сергея Шатиряна. Режиссер сократил некоторые реплики пьесы, мешающие, по его мнению, стремительному развитию действия. С той же целью были переставлены и некоторые сцены. Постановщик особо подчеркивал сатирическую и обличительную направленность пьесы. «Преодолевав» бытовой характер произведения, Гулакян показывает на сцене «социальные маски», добиваясь осмеяния всех персонажей, изображенных драматургом. Особенно интересны в спектакле были актеры А. Аветисян (Замбахов), О. Гулакян (Наталия), Асмик (Хампир), С. Гарагаш (Маргарит), создавшие яркие, запоминающиеся образы.

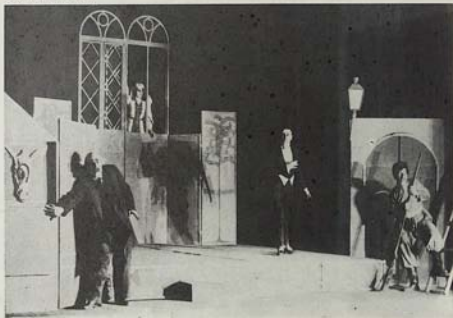
В 1940 году Тадевос Сарян, а в 1945 году Армен Гулакян вновь ставят «Хатабалу». Отказавшись от формалистических элементов, от текстовых изменений постановки 1927 года, Гулакян создал спектакль, более близкий авторскому замыслу, который, однако, потерял прежнюю театральность выражения. В этом спектакле выступили новые исполнители. Зрелое актерское мастерство продемонстрировал Гурген Габриелян в роли Исак.

В 1978 году театр вновь обратился к постановке «Хатабалы». В ней режиссер Р. Капалания попытался по-новому раскрыть эту богатую сценическими традициями комедию. Среди образов спектакля особую ценность представляют Замбахов Мера Мкртчян и Исак Эдгара Эбакияна.

Умархан — Ш. Чошмалар, 1927
 Мелраган — С. Гарегин, 1927

«Գարգարյան» տնտեսական, 1927
 «Հատված», Տուրք, 1927

Կատից — Ս. Շիրազյան. 1946
 Նեղալի — Տ. Առաքելյան. 1945

Մանուկ — Գ. Խաչատրյան. 1945
 Մանուկ — Գ. Խաչատրյան. 1945

Դուռ — Բ. Մուրադյան, Զարգար — Ս. Շիրազյան. 1927
 Իսկ — Բ. Մուրադյան, Զարգար — Ս. Շիրազյան. 1927

Բաղդ — Գ. Չարիկյան, 1946
Իսկ — Դ. Դաբրովսկի, 1946

Բաղդ — Գ. Չարիկյան, 1946
Իսկ — Դ. Դաբրովսկի, 1946

Յանիշով — Ա. Մանուկյան, 1946
Յանիշով — Ա. Մանուկյան, 1946

Ջանբախով — Մ. Սիտովան. 1978
 Հանբախ — Մ. Մարտիկ. 1978

Նատալյա — Մ. Սիտովան, Մարգարիտ — Վ. Կարգիբեյան. 1978
 Նատալյա — Մ. Տիմոկա, Մարգարիտ — Վ. Վարդեսկի. 1978

Ջանբախով — Մ. Սիտովան, Իսա — Զ. Հրանյան. 1978
 Հանբախ — Մ. Մարտիկ, Իսա — Զ. Հանբախ. 1978

Դ. ՀՈՒՐՄԱՆՈՎ, Ս. ՊՈԼԻՎԱՆՈՎ

Д. ФУРМАНОВ, С. ПОЛИВАНОВ

ԽՈՒՎՈՒԹՅՈՒՆ

МЯТЕЖ

Այսամ ջախնական թվականների երկրորդ կեսից հեղափոխության թեման թատրոնում հետևողականորեն նվաճում է իր արժանի տեղը: Մտորիվ ժամանակակից ռուս դրամատուրգիայի երկերի, Հոկտեմբերյան հեղափոխությանը և ջաղաջացիական պատերազմի հերոսկային նվիրված ներկայացումների շարքը թատրոնի խաղացանկում մեծ տեղ է գրավում:

Այդ ներկայացումներից էր «Խուլվաթյունը», որը բեմադրել էին Ա. Գուլակյանը և Նաոմ Զիրիցը (սինսց թարգմանել էր Նոկոն Չարենցը, ծնավորել՝ Սիջայել Արուստյանը): Ներկայացումը հասկանալիում էր էպիկական շնչով, ռոմանտիկական պաթոսով: Դերակատարներն անողնել էին անհափտականների Ներշնչված ու ցայտուն կերպարներ:

С середины двадцатых годов революционная тематика в армянском театре занимает ведущее место. По произведениям русской современной драматургии были созданы спектакли, рассказывавшие о героях Октябрьской революции и гражданской войны.

Одним из таких спектаклей был «Мятеж», поставленный А. Гулякиным и Н. Фридом (перевод Егяше Чаренца, оформил Михаил Арутюнян). Спектакль отличался эпическим дыханием, романтической патетикой. Актеры создали яркие образы самоотверженных революционеров, верящих в победу нового строя.

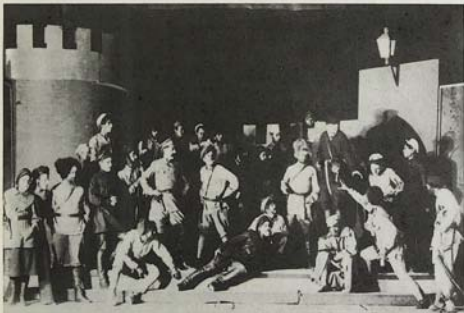
«Խուլվաթյուն», անալոգ
«Мятеж», СССР

Պատկերում տեսանում
«ՄԱՏԵՔԱ, ՀԱՅՏԱ»

Պատկերում տեսանում
«ՄԱՏԵՔԱ, ՀԱՅՏԱ»

Սոսկայի ելզ. Վաստանդի անվան թատրոնի ռեժիսոր Ռոսեն Միմոնով «Եկամտավոր պաշտոն» երեկանյան բնադրությունը այս պիեսի նախորդ բնադրությունների համեմատությամբ նորություն էր: Այստեղ ավելի ցայտուն էներգիկ էր բացահայտված հերոսների սոցիալական եռությունը, մադոլն ավելի սուր էր հակադրված իրեն շրջապատող բյուրոկրատական միջավայրին: Միմոնովը ներդրեց ջնջելու էր այն միտքը, որ հասարակական առաջավոր հայացքների տեր մադոլը չէր կարող միայնակ հաղթանակի հասնել: Ազտելով կոմպոզիցիոն զույգ լուծման, ռեժիսորը գործողությունը կենտրոնացրել էր բնիկ համեմատաբար սուղ տարածքի վրա, ուր պատկերների փոփոխման համար անհրաժեշտ էր տեղաշարժել միայն առանձին դետալներ: Պերակատարների համար ստեղծված էր խաղի տարածություն, շարժան տեսարաններ, թատերային վառ բնավիճակներ:

Ներկայացման ժամանակ ընդհանրությունները էին՝ ժադոլ — Լ. Ներսիսյանը, Յուսով — Ս. Սանկելյանը, Քլեբգորով — Վ. Վաղդայանը, Վոկոլովնիա — Չ. Գուլազյանը, Պեդիա — Ռ. Վարդանյանը և Յուլիան — Ա. Գաբաշյանը:

Բնադրությունը մեծ հաջողություն ունեցավ ոչ միայն Երևանում, այլև Թբիլիսիում, Բաքուում, Ղոնի Ռուստովում և 1930-ին, ՄԱԿՄ ազգային թատրոնների համամիութենական ռեմիսիայի ժամանակ, Սոսկայում:

«Доходное место» в постановке режиссера Театра имени Евг. Вахтангова Рубена Симонова отличается принципиальной новизной. Здесь более убедительно раскрывается социальная принадлежность героя, мир Жадова резко противопоставляется миру бюрократического чиновничества. Режиссер четко выразил отношение нового театра к героям Островского, доказывая, что Жадов, будучи носителем передовых общественных взглядов, не мог одних добиться победы. Стремясь к лаконичному решению, режиссер сосредоточил действие на овальной помосте, на котором смена картин осуществлялась изменением лишь некоторых деталей оформления, что давало актерам большие игровые возможности, а режиссер мог строить динамичные мизансцены, используя иногда и пантомиму.

Яркая театральность пронизывала воплощенные актерами образы: Жадов — Р. Нерсисян, Юсов — М. Мамедян, Белогубов — В. Вагаршян, Кукушкин — О. Гулазян, Поляна — Р. Вартанян, Юлианка — С. Гараган.

Спектакль имел большой успех не только в Ереване, но и в Тбилиси, Баку, Ростове-на-Дону, а также в Москве, на Всесоюзной олимпиаде национальных театров в 1930 году.

Վերնակայան — Ա. Ոսկանյան, Յուսով — Ս. Սանկելյան, Վերնակ — Ա. Գաբաշյան
Вешенская — А. Осканян, Юсов — М. Мамедян, Вешенский — С. Кочарян

Կոկոշինա — Ջ. Փոլսոն
Կուկուշկա — Օ. Դալան

Յանգ — Մ. Մանիկյան, Քելտերդ — Վ. Կոկոշյան
Եսա — Մ. Մալախ, Ենոգրոս — Ն. Նազարյան

Ժաշով — Հ. Ներսիսյան, Վրժնիկուհի — Ա. Ոսկերյան
 Жалов — Р. Нерсисян, Вещицкая — А. Воскрясен

Յուզիկուհի — Ա. Պարսադ
 Юнныка — С. Гарегин

«Եկամուխի պարտիա», տեսարան
 «Дорожной мост», Сцена

ՀՐԵ ԿԱՄՈՒՐԶ

ОГНЕННЫЙ МОСТ

Այս ներկայացումը դերասան Վաղարշ Վաղարշյանի օժեթատրական դերասան էր: Այն կառուցված էր սուր իսկադրությունների վրա: Կոնֆլիկտի էինական կողմերն էին Ռոմանովը և Գեևսկի Դուքրավիչը՝ Հրաչյա Ներսիսյանի և Սուրեն Ջալալյանի անձնավորմամբ: Այս անհաջող իսկամարտության կենտրոնում էր պիեսի գլխավոր ինքնատիկը՝ Նոր կյանքի ջառագով Իրինա Դուքրավիչան, Արուս Սևակյանի Ներջնկուն կերպավորմամբ:

Ռոմանով — Հ. Ներսիսյան, Իրինա — Ի. Սևակյան
 Хомутов — Р. Нерсисян, Ирина — А. Восканян

Театр с первых дней существования сознавал свое общественное назначение — воспитание зрителя в духе революционных идей. И поэтому особое внимание уделялось произведениям, посвященным революционной тематике. Одной из таких работ театра является постановка пьесы «Огненный мост».

Этот спектакль, отличающийся простотой выразительных средств, интересным решением мизансцен (художник М. Арутюн), явился режиссерским дебютом актера Вагарша Вагаршяна. Конфликт возникает между представителями противоположных лагерей — большевиков и белогвардейцев — Хомутовым и Дубравкиным, роли которых исполнили Рачья Нерсисян и Сурен Кочарян. Главная героиня Ирина Дубравкина, одна из участниц непримиримого противостояния, ценой тяжелой внутренней борьбы обретает свое место в ряду борцов за новую жизнь. Образ Ирины в исполнении Арус Восканян стал лучшей из ее ролей в современном репертуаре.

Իրինա — Ի. Սևակյան, Դուքրավիչ — Համբիկ,
 Դուքրավիչ — Ի. Սևակյան, Գեևսկի — Ի. Ջալալյան,
 Սուրենյան — Գ. Ջալալյան
 Իրինա — А. Восканян, Дубравкина — Асик, Дубравкин —
 А. Аветисян, Геннадий — С. Кочарян,
 Стрижков — Г. Джалабян

ՅԱՍՈՒՄ

ЯРОСТЬ

Ժամանակաշրջանի կարևոր խնդիրներից մեկը հայ գյուղում կատարվող սոցիալական տեղաշարժերի պատկերումն էր: Այս միտումով բնադրվեց Ե. Յանովսկու «Ճառամ» դրաման, որը վերամշակեց և հարմարեցրեց հայ իրականությանը Տիգրան Հախումյանը: Նրան հաջողվեց կենսական համոզիչ գույներով վերարտադրել հայ գյուղի կոչորիտը, կոլեկտիվացման և դասակարգային պայքարի տեղական յուրահատկությունները:

Ա. Գուլյանը բնադրության մեջ լավորեն օգտագործել էր հայ երգն ու երաժշտությունը, հարազատություն վերարտադրել գյուղական կենցաղը (Նկարիչ՝ Ա. Թարյան): Գործողությունը բեմում զարգանում էր լարված, բեմափմակները տպավորիչ էին, հստակ և պատկերավոր:

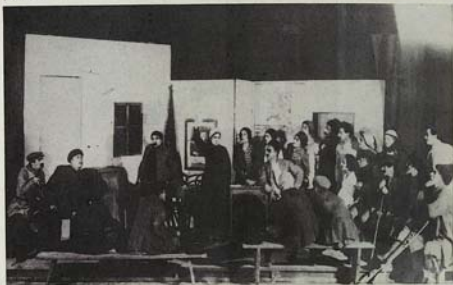
Ներկայացումն ունեցավ աննախընթաց հաջողություն: Հանդիսականը ոգևորությամբ ընդունեց, մամուլը բարձր գնահատեց դերասանական անսամբի սքանչելի խաղը, որ այժի էին ընկնում Հրաչյա Ներսիսյանի Արմինը, Գուրգեն Զանդեղյանի Սթեփկյանը և Տիգրան Ծամբրիսյանի Դարչիկյանը:

Одна из основных задач театра заключалась в постановке произведений, посвященных жизни новой армянской деревни. Политически острая драма Е. Яновского «Ярость», при известной ее перделке, могла стать основой подобного спектакля. Эта работа была поручена Тиграну Ахумяну, которому удалось с большой жизненной достоверностью воспроизвести национальный колорит армянской деревни, местные особенности коллективизации и классовой борьбы. Был создан армянский вариант русской пьесы, и Т. Ахумян можно считать ее соавтором.

В постановке Армен Гулякин широко использовал национальные песни и музыку, верно показал деревенский быт (художник С. Тарян). Действие на сцене развивалось в быстром, напряженном темпе, мизансцены были выразительны, точны и образны.

Спектакль «Ярость» имел огромный успех. Пресса высоко оценила постановку, блестящее актерское исполнение, особенно выделяя игру Р. Нерсисяна в роли Симона, бывшего партизанского командира, а также Г. Джанибекяна (Сотлукки) и Т. Шамирханяна (Дарчинян).

«Ճառամ». տեսարան
«Ярость». Сцена

Ушеров — Л. Ушерович
Савва — П. Неросов

«Савва, ушерович
«Израиль», Савва

Վ. ՎԱՂԱՐՇՅԱՆ

ՕՂԱԿՈՒՄ

В. ВАГАРШЯН

В КОЛЬЦЕ

Այս պատմահեղափոխական դրաման խորհրդային հրամատավորի առաջին երկերից է:

Ռեժիսոր Ա. Գուլակյանը պիեսը բնագործին էինականում չեղանք էր կենտրոնական հերոսների՝ ծերունի Ասլան ամուսինների խիստություն մեղեցանք թողնում: Մեկը աղախ հակամարտությունը: Վ. Վաղարշյանի (Ասլան ամուսին) և Հ. Ներսիսյանի (Մեկը աղա) դերակատարումներով կոնֆլիկտը ստանք էր բնականորեն համոզել և հոգեբանական ճիշդարիտ լուծում:

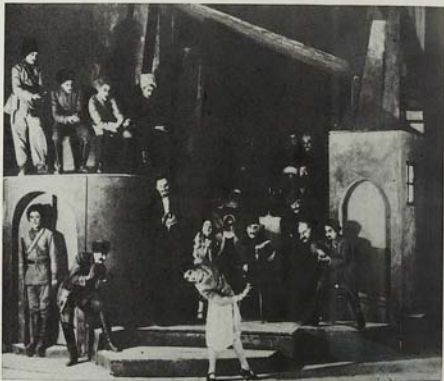
«Օղակում» իսկ ժամանակակից հրամատավորական կրթիկ վրա թափողի ստեղծանք անդրանիկ ներկայացում է հեղափոխության թեմայով:

Որոշումներից մեկը արևմտյան դրամատուրգիա և պատմահեղափոխական թեմայով դրամա «В кольце» В. Вагаршян, написанная им в период своей актерской зрелости. Основное внимание режиссер Армен Гулакян сконцентрировал на борьбе главных героев — старого пастуха Аслана и рыцаря-протектора Советской власти — Мелеха-ага.

Благодаря талантливой игре В. Вагаршяна (Аслан-амия) и Р. Нерсисяна (Мелех-ага), главный идейный конфликт получил интересное и глубокое решение.

«В кольце» — первый спектакль о революции, созданный театром на основе оригинальной драматургии.

«Օղակում», տեսարան
«В кольце», Сцена

Միջոց առաջ — Հ. Ներսիսյան
Մոկուսի առաջ — Բ. Ներսիսյան

«Գրական» տնային
«Յ կողմ» Տեղի

Մ. ԳՈՐԿԻ

М. ГОРЬКИЙ

ԵԳՈՐ ԲՈՒԼՉՈՎ ԵՎ ՈՒՐԻՇՆԵՐ

ЕГОР БУЛЫЧОВ И ДРУГИЕ

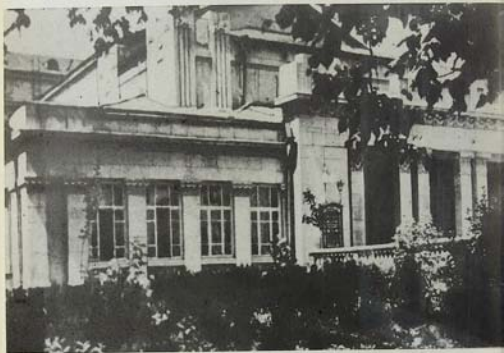
Ութերորդ Բ. Ջախաձանն այս պիեսը Մոսկովյանի անվան թատրոնում բեմադրեց վախճանագրվելների ստեղծած ներկայացումից անմիջապես ինտո: Երևանյան բեմադրությունն ուներ որովս գեղարվեստական նկարագիր (նկարիչ՝ Ա. Ապաքյան):

Քերթուպին թատրոնի նշանակալի երևույթներից դարձավ Վ. Վաղարշյանի եզրը Բուլչովը, որի ոգեբերությունը ընթացակալի նկատմամբ հավատի կրթասուն էր, օտարացումը իր միջավայրից, որն էլ Բուլչովը—Վաղարշյանի մեջ Յենի էր այն թունու սարկազմը, որով ներթափանցված էր նրա ողջ վարքագիծը: Վաղարշյանի խնձաժլորման արվեստը այդ դերում հասել էր բարձր կատարելության: Բեմադրության մեջ բարձրարվեստ խաղով հանդես էին գալիս նաև Համբիկը և Ա. Արտոմովը:

Режиссер Б. Захавя поставил эту пьесу в Театре имени Г. Сундукяна сразу же после постановки ее в Театре имени Евг. Вахтангова в Москве. Неся на себе печать московской постановки, ереванский спектакль (оформлен художником С. Аладжаловым) отличается вместе с тем и большими своеобразием.

Егор Булычов Вагарша Вагаршяна стал знаменательным явлением в истории советского театра. Трагедия вагаршяновского героя заключалась в том, что он потерял веру в человека и понял, насколько чужда ему та среда, в которой он прожил весь свой век. Именно потеря веры рождает в Булычове—Вагаршяне сарказм, которым пронизано все поведение героя. Актерское искусство Вагаршяна в этой роли достигает совершенства. Высоким искусством исполнения отличились также

Մոսկովյանի անվ. թատրոնի այն ընթաց, որ գործել է 1936—82 թվականներին:
Здание театра, функционирование в 1936—1982 гг.

յանը (Սեյախյան), Օ. Գուլազյանը և Վ. Ստեփանյանը (Ջեռեյան), Վ. Վարդանյանը (Հայր Գալիկ), Ռ. Վարդանյանը (Շուրա), Վ. Մելքոնյանը (Գլաֆիրա), Վ. Մարգարիտը (Փողիար), Հ. Գարաբաղը (Վարվառա), Գ. Զանգրեկյանը և Ռ. Մալյանը (Զվնցուկ), Գ. Աֆրիկյանը (Տյասին), Հ. Ավազյանը (Պրոպոտեյ), Լ. Մարյանը (Ռուստիկան), Տ. Արվազյանը (Ռոնաոն), Օ. Բոնիֆարյանը (Բաշկին): Երևանյան ներկայացման մեջ Բուլչովի դերը խաղացել է նաև Հ. Արեւյանը:

1952-ին Բ. Զախավան վերաբեմադրեց «Եզոր Բուլչովը», որի մեջ հին դերակատարների կողքին խաղում էին նաև նորերը՝ Հայր Գալիկն— Գ. Զանգրեկյան, Շուրա— Ս. Սիմոնյան և Ս. Սուրաբյան, Տյասին— Գ. Գաբրիելյան, Բաշկին— Գ. Ավազյան, Վարվառա— Ս. Ավազյան, Զվնցուկ— Գ. Հարությունյան, Զարմուճա— Ս. Ասրյան, Գլաֆիրա— Ս. Արազյան և Հ. Լուփանեմյան: Այս բեմադրությունը գեղարվեստորեն համարվեց երեսուրդին:

«Եզոր Բուլչովը» գրեթե 25 տարի ընթացքում և երկու անգամ (1941, 1956) ցուցադրվեց Մոսկվայում:

Ասյան և Անյոտ Մարտյան (Մելանի), Ольга Гулазян և Вартуш Степанян (Ксения), Вазик Вартамян (отец Павлик), Рузанн Вартамян (Шура), Вартуш Мелкумян (Глафира), Вагинак Маргуки (Трубац), Айкун Гарагаши (Варвара), Гурген Джанибеки и Давид Малки (Звонцов), Гегам Африкян (Титян), Ованес Авакян (Пропотей), Левон Мсрлян (Достигаев), Тигран Авакян (Донат), Ори Бухнатян (Башки). Роль Бульчова исполнял также Ованес Абелян.

В 1952 году Б. Захав возобновляет постановку «Егора Бульчова», в которой выступают и новые исполнители: М. Симонян и М. Мурадян (Шура), С. Алавердян (Варвара), Г. Арутюнян (Звонцов), А. Асрян (Забунова), А. Аразян и Е. Оганесян (Глафира), Г. Джанибеки (отец Павлик), Г. Габриелян (Титян), Г. Аслаян (Башки). Этот высокохудожественный спектакль был достойным продолжением предыдущей постановки.

Спектакль «Егор Бульчов» насчитывает почти 25 лет сценической жизни, дважды был показан в Москве (1941 и 1956). Он сыграл большую роль в утверждении традиций драматургии М. Горького на сцене Театра имени Г. Сурикуна.

Գլաֆիրա— Վ. Մելքոնյան. 1933
Գլաֆիրա — В. Мелкумян. 1933

Եզոր Բուլչովը— Հ. Արեւյան. 1933
Егор Бульчов — О. Абелян. 1933

Մարիամ — Հանգի, 1900
Մալան — Ասիկ, 1933

Հայր Պարթև — Հ. Վարդանյան, 1933
Օրդ Սալան — Յ. Վարդանյան, 1933

Մարիամ — Հանգի, Քաղաք — Հ. Վարդանյան, 1900
Մալան — Ասիկ, Երևան — Յ. Վարդանյան, 1933

Եգոր Բուլմոչ — Վ. Վաղարշյան. 1902
 Егор Булымов — В. Вагаришян. 1902

Տատյան — Գ. Աֆրիկյան. 1903
 Татяна — А. Африкян. 1903

Շուրա — Մ. Սիմոնյան, Բուլմոչ — Վ. Վաղարշյան. 1902
 Шура — М. Симонян, Булымов — В. Вагаришян. 1902

Ալեքսեյ — Վ. Երզրայան, 1952
 Алексей — В. Ерзрայан, 1952

Գլաֆեր — Ա. Արսև, Բուշուկ — Վ. Վարդանյան, 1952
 Глафера — А. Арсен, Бушук — В. Варданян, 1952

«Երբ Բուշուկը և ուրիշները» տեսարան, 1952
 «Егор Бушукос и другие», Сцена, 1952

Բաբրոնի ճեմարանի
Գոթե դահլիճը.

Բարձրագույն դպրոցի ճեմարանի
Բարեկեցիկի և Կրթության
Գոթե դահլիճը.

Քուրդիկ Լևոնյանի սրահ
Շառլի սալ տետր.

Хаммер Театр
Интерьер театра.

ՖԻԳԱՐՈՅԻ ԱՄՈՒՄՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

ЖЕНИТЬБА ФИГАРО

Ռեժիսոր Ա. Գուլազյանը, Նկարիչ Ս. Արտաշանը և կոմպոզիտոր Ա. Սաթյանը «Ֆիգարոյի ամուսնութիւնը» կատակերգութիւնը ընծայելիս մեծ ջանք էին քափել իւրաքանչիւրին վերադարձնելու պիեսի դարաշրջանն ու միջավայրը: Ստեղծել էր անսամբլային կոտ Ներկայացում, որը իմպոմ էր կատարման խոր մշակումով, վարակիչ հումորով, խաղի պլաստիկայով: Բեմադրութիւնն արժանացավ Ֆրանսիական իւրօրին զրոյ և ռեժիսոր Լեոն Մուսսէյանի բարձր գնահատութիւնը:

Վարպետ անմահութեան օրինակ էր Գորգն Ջանի-բելլարի Ֆիգարոն: Բեմակալորին հետաքրքիր էին Վալէկ Վարդանյանի Կոմսը, Արուս Ուկանյանի, Սյուզան Գարագաշի և Ամալյա Արազյանի Սյուզանը, Ռուզան Վարդանյանի Կոմսուհին, Լասմիկ, Օ. Գուլազյանի և Վ. Ստեփանյանի Սալսեիւնը, Ա. Ալեքսիսյանի և Լ. Սարգսյանի Բարթոլոմէ, Գ. Գաբրիէլյանի և Մ. Կոստանյանի Դոն Բազիլը, Գ. Ամբրիսյանի Տերոգիւնոն, Լ. Ավագյանի Աստուիտն, Ս. Գաբրիէլյանի Ֆանշէնը:

Թատրոնի վաթսուամյա պատմության մը այդ ընծայութիւնը արժանանկութեամբ դասական դրամատուրգիայի ճարտարութեան գիւղեցիկ էջերից մէկն է:

Տեսնալով «Женитьба Фигаро», режиссер Армен Гулакян, художник Михаил Арутюнян и композитор Ашот Сатян стремились к воссозданию духа эпохи и к театральным формам, способствующим полному раскрытию характеров, соответствующих времени.

Была создана блестящий актерский ансамбль, отличавшийся отточенной техникой игры, заразительным юмором, пластическим изображением образов. Постановка была высоко оценена известным французским литератором и режиссером Леоном Муссезьяном. Велика заслуга артистов в успехе спектакля. С большим мастерством исполнились роли Г. Джанибекяном (Фигаро), В. Вартакином (Граф), Р. Вартаки (Графиня), С. Гараш и А. Араки (Сюзан), Асник, Ольгой Гулакян и Варуш Степани (Марселлина), А. Аветисяном и Л. Мсракяном (Бартоло), Г. Габриеляном и М. Костякяном (Дон Базиль), Г. Африкьяном (Керубино), О. Авакьяном (Лангюно), М. Пароньян (Фаншет).

В шестидесятилетней истории театра «Женитьба Фигаро» — одна из блестящих страниц воплощения западноевропейской классической драматургии.

«Ֆիգարոյի ամուսնութիւնը». Խմբարան
«Женитьба Фигаро». Сцена

Սյուզան — Ս. Պարսկյան
Տիկան — Շ. Գրեգորյան

Կոնստանտին — Բ. Վարդանյան
Գրեգորյան — Բ. Վարդանյան

Սյուզան — Վ. Սարգսյան
Մարգարիտ — Բ. Սարգսյան

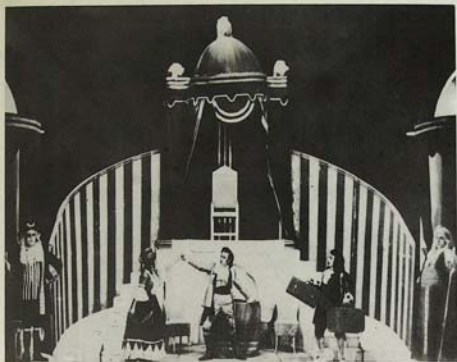
Արարե—Ա. Ոսկանյան, Ֆիգարո—Գ. Զանգերյան
Տոնի—Ա. Բոսկենյան, Ֆիգարո—Դ. Ժանսեֆյան

«Ֆիգարոյի անտառաբույժը», անտառի
Ջենտլմեն Փիգարո, Տոնի

Կոնստանտին—Վ. Կարապետյան
Գրեթ—Յ. Ներսիսյան

«Յիշատի անհունությունը» տեսարան
«Жизнь вечная» Сюзса

Խորհրդային թատրոնում ռուս դասական դրամատուրգի մեկնաբանման հարուստ փորձն իր բարձր արտահայտությունը գտավ նաև «Ամառոտի» բեմադրության մեջ: Ա. Գուլակյանը սրել էր իերոսների սոցիալական բողոքը, ստեղծել բեմական ավարտուն կերպարներ: Ներկայացման արժեքը կերպարների իդեոբանաական հագեցվածությունն էր և դրամատիկական լարվածությունը:

Թատրոնին հաջողվել էր պատկերել «խավարի թագավորության» շեղող մթնոլորտը, որի զեղև է դառնում Կատերինան: Այս դերի կատարումը Արուս Ոսկանյանի բեմական կենսագրության մի գեղեցիկ էջն է: Ներկայացման ուղադրված կերպարներից էին նաև Համբիկ Կաբանովան, Հ. Ներսիսյանի Ռիկոն, Վ. Վաղարշյանի Տիխոնը, Գ. Զանդրեկյանի Կոդրյալը, Վ. Մեյրովյանի Վարդանան, Վ. Վարդանյանի Բորիսը:

К середине тридцатых годов театр накопил богатый опыт в работе над русской классической драматургией, выработал традиции, которые нашли свое выражение в постановке пьесы «Гроза». Армен Гулакян в новом режиссерском прочтении стремился усилить социальный протест героини, создать законченные реалистические образы. Этот спектакль не отличался внешним блеском и поисками театральных форм, его ценность заключалась в психологической насыщенности образов и в большой внутренней драматической силе.

Театру удалось показать гнетущую атмосферу «темного царства» (художник М. Арутюнян), к которой человек должен приспособиться или погибнуть, как Катерина. Эту роль прекрасно исполнила Арус Восканини. Был создан сплоченный актерский ансамбль, в котором особенно интересны были Кабанова — Асмик, Джек — Р. Нерсисян, Тихон — В. Вагаршян, Кудряш — Г. Джанибекян, Варвара — В. Мелкумян, Борис — В. Вартамян.

«Ամառոտ», տեսարան
«Гроза». Сцена

Կարանյան — Լուսինյ
ԿԱԶԵՆՈՎԱ — ԱՏՄԵԿ

Կառնիկյան — Ա. Սոփյան
ԿԱԶԵՆՈՎԱ — Ա. ՎՈՏԿԱՆԻ

Կառնիկյան — Ա. Սոփյան, Բորիս — Վ. Վարդանյան
ԿԱԶԵՆՈՎԱ — Ա. ՎՈՏԿԱՆԻ, Բորիս — Յ. ԲԱՐՏԻՆԻ

Արմեն Գալստյան
Արմեն Գալստյան

Ա. ԿՈՐՆԵՅՉՈՒԿ

ՊԼԱՏՈՆ ԿՐԵՇԵՏ

А. КОРНЕЙЧУК

ПЛАТОН КРЕЧЕТ

Ունեւիտական դրամատուրգ Ա. Կորնեյչուկի պիեսի բեմադրութիւնը թատրոնի խաղացանկում Քորիդային Միութեան ժողովուրդների դրամատուրգիայի արժեքավորման կարևոր փաստերից մէկն է: Այս ներկայացմամբ թատրոնը բարձրացրեց արդիական անպիսի կարևոր մի թեմա, ինչպիսին նոր մարդու բնավորության ձևավորման խնդիրն էր:

Ա. Գոլզակյանի բեմադրութեան ընտրու էր ինքուսների նորին աշխարհի բացահայտումը: Ներկայացումը լուծված էր պարզ բեմադրականերով: Պրասսանական կատարումը զուտ էր, միաժամանակ իռազմանորին իազեցած: Արդ իմաստով անգնազանցելի էր Հրաչյա Ներսիսայնը փրարուզ Պլատոն Կրեչետի դերում: Մեծ ընդունելութիւն գտան նաև Ավետ Ավետիսյանի Բերեստն ու Ռուզան Կարդանյանի Լիդան, Գրիգոր Ավետիսյանի Բոգիվը:

Драматургия народов СССР занимает достойное место в репертуаре театра—постановка пьесы А. Корнейчука относится к лучшим работам коллектива. Этим спектаклем театр поднял актуальную тему—формирование человека новой формации.

Постановка Армена Гулакяна характеризует-ся духовной глубиной внутреннего мира героев, большой эмоциональной насыщенностью, простотой мизансцен, сдержанностью и драматизмом актерской игры. Яркий пример тому—исполнение Р. Нерсисяном роли хирурга Платона Кречета. Тепло были приняты также Берест Аветисяна, Лида Р. Вартанян и Бублик Григора Аветяна.

Պլատոն Կրեչետ—Հ. Ներսիսյան
Платон Кречет — Р. Нерсисян

Цюпа — П. Чарнянский
Лада — Р. Вартанян

Цюпа — П. Чарнянский, Николай Кривцов — Л. Удальцов
Лада — Р. Вартанян, Платон Кречет — Р. Нероски

Ա. ԳՈՒԼԱԿՅԱՆ

ԱՐՇԱԼՈՒՅՍԻՆ

Ա. ГУЛАКЯН

НА ЗАРЕ

Այս պատմաիդեալիսական դրաման, որ նվիրված էր Հոկտեմբերյան հեղափոխության 20-ամյակին, բնագործին Ա. Գուլակյանը և Յ. Շամիրյանյանը: Նրանց հաջողվեց համոզիչ կերպով ցույց տալ ճաղաքացիական պատերազմի տարիներին հայ գյուղացիների աստիճանական անցումը հեղափոխության կողմը:

Բնագրության մեջ գրադված էին թատրոնի քույր լավագույն ուժերը, որոնց ջնդիրիվ ստացվել էր անսամբլին ու տպավորիչ ներկայացում: Գրաֆիկ կատարումներ էին հատկապես Հ. Ներսիսյանի անմնավորած պարտիզանական ջոկատի իրամանաստար Վահագնը ու Նրա մայրը՝ Աննան, որի դերը խաղում էր Հասմիկը, ինչպես նաև կապիտան Խորենը Գ. Ջանիբեկյանի պատկերմամբ:

1945-ին թատրոնը դարձավ անընդհարձավ այս պիեսին դերասանական խոր կազմով (Վահագն՝ Գ. Մազյան, Աննա՝ Ա. Մառչյան):

Историко-революционная драма «На заре» была поставлена к двадцатилетию Октябрьской революции Арменом Гулакяном и Тиграном Шамирянином, которым удалось убедительно показать, как в годы гражданской войны армянские крестьяне спланивались вокруг партизан и красноармейцев.

В спектакле участвовали лучшие силы театра, это и обеспечило его высокий художественный уровень. Обязательны были образы командира партизанского отряда Ваагня в исполнении Р. Нерсисяна, его матери Аяны в исполнении Асмик, отличился также Г. Джанибекян в роли капитана Хорена.

В 1945 году театр возобновил спектакль в новом составе (Ваагн—Д. Малки, Аяна—А. Масчян).

Աննա—Հասմիկ. 1937
Այա—Ասմիկ. 1937

Գոր—Հ. Ջանիբեկյան. 1937
Գայր—Ա. Խաչիկյան. 1937

Վահան — Հ. Ներսիսյան. 1937
Յաղո — Բ. Ներսիսյան. 1937

Մանգոյանի ներքին — Պ. Հարությունյան, Շեղ — Ս. Մանգոյան. 1948
Հանգիստ Խորե — Դ. Արությունյան, Արց — Ս. Արությունյան. 1948

«Արցախյան» տեսարան. 1948
«Ինչ արեալ» Տառն. 1948

Ն. ՊՈԳՈԴԻՆ

ՀՐԱՏԱՆԱՎՈՐ ՄԱՐԴԸ

Անտրոկլանի անվան թատրոնի նվաճումներին է Վ. Բ. Լենինի կերպարի անմեավորումը: Թատրոնական (վարպետությունը, ջաղացական-գաղափարական հաստատությունը թույլ տվեցին, առաջինն ազգային թատրոններից (Մոսկվայի Վախտանգովի անվան թատրոնից հետո), իրագործել «Հրացանավոր մարդը» պիեսի բեմադրությունը, որի մեջ Լենինի դերը փայլուն վարպետության կատարեց Վ. Վաղարշյանը: «Հրացանավոր մարդը»՝ զինվորի ջինեյ հագած գեղեցիկ Ծաղրինի դերը հաջողությամբ խաղացին Ավետ Ավետիսյանը և Օրի Բունիաթյանը:

Որոշուր Վ. Վաղարշյանին և Նվարիչ Ա. Թադևանին հաջողվեց ստեղծել հեղափոխական թեմայով լավագույն բեմադրություններից մեկը խորհրդային թատրոնում:

Н. ПОГОДИН

ЧЕЛОВЕК С РУЖЬЕМ

Достижением Театра им. Габриэла Сукху-кхна было воплощение образа В. И. Ленина. Мастерство, идейно-политическая зрелость труппы позволили осуществить (после Театра им. Евг. Вахтангова в Москве) постановку пьесы «Человек с ружьем», в которой роль Ленина с блестящим мастерством исполнил Вагариш Вагаришян.

Режиссеру Ваагн Вартанян и художнику Степану Таряну удалось создать спектакль, верно воспроизводящий атмосферу революционной среды, с убедительными и простыми мизансценами. В роли «человека с ружьем» — крестьянина в солдатской шинели Шадрина с большим успехом выступили Авет Аветисян и Ори Бунятыян.

Постановка «Человека с ружьем» — лучшее воплощение темы революции в истории армянского советского театра.

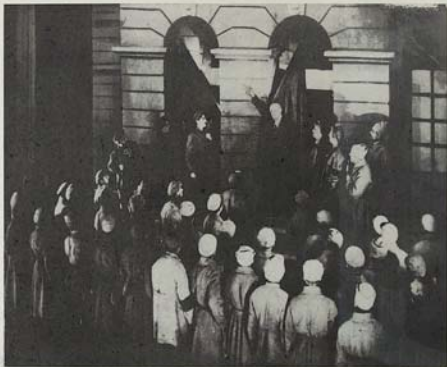

Կից աստի՜—Ն. Գաղարշյան
Вагариш Лева — О. Гунякин

Իման Շաղրին — Ա. Ավետիսյան, Վ. Բ. Անդրեան — Վ. Վարդանյան
 Իսաև Մալոյան — Ա. Ասետյան, Բ. Խ. Լեւոն — Ս. Նազարյան

«Էրզրումի մարզ», անտառի
 «Չառաքել քաջ», Ստեփան

Իգնե Շարին — Շ. Բովնարյան
 Իսաև Շալուն — Օ. Երանյան

Վ. Բ. Անին — Վ. Վարդանյան
 Յ. Ի. Լևոն — Յ. Երանյան

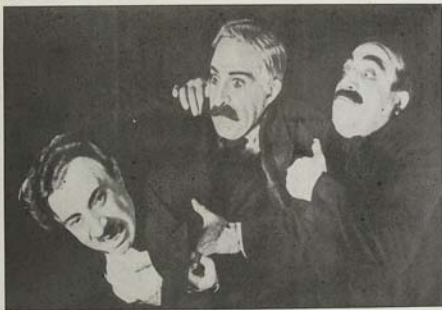

Մարգարիտ — Ս. Սեփանյան, Երանոս — Է. Հարությունյան
Մարգարիտ — А. Восканяк, Еранун — Л. Арутюкян

Умармурфин — Ц. Полянский, Омарурфин — А. Умаров
Маргарит — А. Восканян, Отарин — Д. Малин

Արեն — Է. Հակոբյան, Եփրատյան — Է. Ներսիսյան, Սուրբ — Լ. Ավետիսյան,
Տյուր — Բ. Յարահան, Յակոբյան — Բ. Ներսիսյան, Շաղաթ — Է. Ավետիսյան

Մարտիկ — Ս. Ավետիսյան,
Էլիզավրան — Լ. Ներսիսյան
Տաղատ — Ռ. Առաքելյան,
Զեյնաբյան — Ք. Ներսիսյան

Մարտիկ — Ս. Ավետիսյան
Տաղատ — Ռ. Առաքելյան

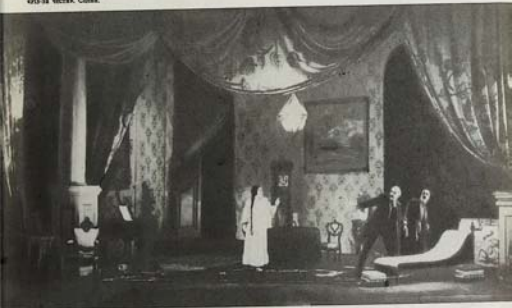
Մարտիկ — Ս. Ավետիսյան, Էլիզավրան — Լ. Ներսիսյան
Մարգարիտ — Ռ. Վոսկանյան, Զեյնաբյան — Ք. Ներսիսյան

Էդուարդը — Լ. Նովիկով
Յանգերս — Ք. Բերոս

«Կառնի Կուրթ», տնային
ՎԻՃԱԿԱՆԱԿ, ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ԵՐԿԻՐ ՀԱՅՐԵՆԻ

СТРАНА РОДНАЯ

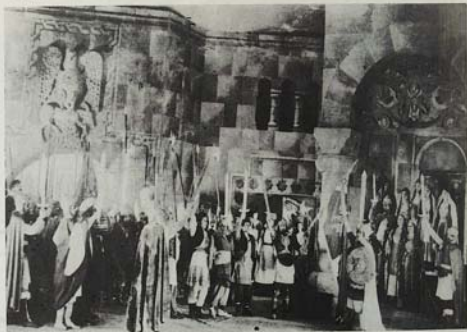
«Երկիր հայրենի» Սովետական անվան թատրոնի խաղացանկում առաջին ինկուորդուս պատմական պիեսը է: Ութսուր և Ամենայնի բեմադրությունն ուներ մասնագիտական խորություն, կոմպոզիցիոն ամբողջականություն, մասնագիտական տեսարանների մոնումենտալ լուծում (Նվարիչ՝ Ա. Արսալյան): Ստեղծված էին ժողովրդի գաղափարի և վերի անմոռանալի պատկերներ՝ Ներքին խորամտությամբ և անսովոր թափով հազեցան: Հայրենասիրական պարզ ու ներկայացման բնորոշ հատկանիշն էր, իսկ դրա գլխավոր կերպը պատանի Գագիկ թագավորը՝ Վ. Վաղարշյանի հուզատառ և պլաստիկ կատարմամբ: Ուղարկվող կերպերն էին նաև Գ. Զանդեբեկյանի, Գ. Հարությունյանի, Դ. Սալյանի Վեստ Սարգիսը, Վ. Դասույանի Գրիգոր Սագիսարուց, Հ. Ներսիսյանի Վահրամ Գաիլակունին, Ա. Ոսկանյանի արքայաժայռը և Ա. Արսալյանի Վազգանուցը:

1945-ին Վ. Ամենայնը նորից անդադարձավ պարամային՝ Նվարիչ Սեփյանի Ավաղյանի համագործակցությամբ: Նվարչյանի ինքնատիպ ձևավորումը ռեժիսորին հնարավորություն տվեց ստեղծելու առաջին տպավորիչ ներկայացում:

«Страна родная» — первая оригинальная историческая пьеса в репертуаре театра. Постановке Вартака Аджемяна присущи композиционная целостность и монументальные решения массовых сцен (художник Сергей Арутюн). Здесь были созданы внутренние напряженные, решенные в необычном темпе, незабываемые картины народного гнева и горя. В спектакле звучит патристический пафос, выразителем которого является молодой царь Гагик, в высшей степени эмоциональном и властном исполнении Вагарша Вагаршия. Примечательны также образы, созданные Д. Маликом (Вест Саркис), В. Дасюном (Тригор Магистрос), Р. Нерсескином (Ваграм Пахлавуня), А. Аразян (Вазгануш), А. Восканян (Парандзем).

В 1945 году В. Аджемян вновь ставит «Страну родную» в содружестве с художником Меликсетом Свакхяном. Новое оформление во многом помогло режиссеру глубже раскрыть силу любви к отечеству, героизм народа.

«Երկիր հայրենի», անտարես. 1940
«Страна родная», Сцена, 1940

Գաֆիկ — Վ. Վաղարշյան, Վաղարշյան — Ս. Սրբադան. 1940
Դուրյան — Ս. Սրբադան, Վաղարշյան — Ս. Սրբադան. 1940

Գաֆիկ — Վ. Վաղարշյան. 1940
Դուրյան — Ս. Սրբադան. 1940

Դուրյան — Ս. Սրբադան, Վաղարշյան — Ս. Սրբադան, Գաֆիկ — Վ. Վաղարշյան. 1940
Դուրյան — Ս. Սրբադան, Վաղարշյան — Ս. Սրբադան, Գաֆիկ — Վ. Վաղարշյան. 1940

Շիրինը — Մ. Պարոնյան, 1940
Նախագիտ — Մ. Պարոնյան, 1940

Շիրին — Ֆ. Լուսինյան, 1948
Նախագիտ — Գ. Արտինյան, 1946

Շիրին — Ֆ. Լուսինյան, Պարոնյան — Մ. Պարոնյան, 1948
Նախագիտ — Գ. Ժառնգյան, Գալստյան — Վ. Նախագիտ, 1945

Կ. ՍԻՄՈՆՈՎ

ՌՈՒՍ ՄԱՐԴԻԿ

Սովորականի անվան թատրոնը Նորիդյանի Միությունում առաջինը բեմ հանց «Ռուս մարդիկ» հայտնասիրական դրաման Ներկայացման գաղափարական-դաստիարակչական նշանակությունը դժվար է գնահատահանել: Վավիկ Վարդանյանի բեմադրությունը քննորդվում է կերպարների համոզականությամբ և հոգեբանական հարստությամբ:

Ի դեմս բեմահայտնվում կերպարանազնված այն քաջակորով ռուս զինվորների, որոնց թշնամու շրջապատման պայմաններում ինքնուրույն հրաշքներ էին գործում, հայ հանդիսականը տեսնում էր ռազմաճակատում մարտնչող և ի՞նչ ժողովրդի մարտիկներին:

«Ռուս մարդիկ» բեմադրության հայրենասիրական լիցքը մարմնավորված էր Հ. Ներսիսյանի (Սաֆրոնով), Ա. Ավետիսյանի (Գլոբա), Ա. Ոսկանյանի (Պարիտոնովա), Հասմիկի (Սաֆրոնովա) և Ա. Ասրյանի (Վալյա) ներդրելուն կատարումներով:

К. СИМОНОВ

РУССКИЕ ЛЮДИ

Патриотическая драма «Русские люди» впервые в нашей стране была поставлена на сцене Театра имени Г. Сундукяна. Идеино-воспитательное значение спектакля трудно переоценить. В постановке Вавик Варданян выделяется богатство духовной жизни героев, и этим она принципиально отличается от предшествующих спектаклей на военную тему.

Храбрые русские солдаты, находясь в окружении врага, совершали чудеса героизма, а армянский зритель видел в них своих родных, тоже воевавших на фронте.

В спектакле «Русские люди» с большим патриотическим вдохновением выступали артисты Р. Нерсисян (Сафонов), А. Аветисян (Глоба), А. Восканян (Харитонов), Асмик (Сафганова), А. Асриян (Валя).

Պակն — Վ. Մարգարի, Սաֆրոնով — Հ. Ներսիսյան,

Գլոբա — Ա. Ավետիսյան

Սպան — Յ. Մարգար, Տաֆով — Ք. Ներսիսյան, Գլոբա — Ա. Ասրիսյան

Գլոբա — Ա. Ավետիսյան, Վալյա — Ա. Սարգսյան, Գլոբա — Ա. Ասրիսյան, Վալյա — Ա. Ասրիսյան

Իվան Փոլոզով — Գ. Զախրենկին
 Иван Горюхов — Г. Джангубекян

Յոհն — Գ. Մալյան, Կոլո — Ս. Սիմոնյան, Լադար — Լ. Ներսիսյան, Իվան Փոլոզով — Գ. Զախրենկին, Բլադենկով — Լ. Սիմոնյան
 Огнев — Д. Малец, Калос — А. Аветисян, Гайдар — Р. Нерсисян, Иван Горюхов — Г. Джангубекян, Пагопранов — О. Алакан

«Партизанская» отправка
«Фронт», Сибирь

ԷՆԻ ՄԵԿ ԶՈՀ

ЕЩЕ ОДНА ЖЕРТВА

Այս պիեսը Վ. Ամենյանը բեմադրել էր կատակերգական գույների առատությամբ, առանց, սակայն, այցաթող անելու, որա դրամատիկական շնչովնրը: Ներկայացման մեջ պարզորոշ ընդգծված էր երեք թեմա՝ փողի իշխանության մերկացում, բուրժուական երիտասարդության բարքերի ծաղր և անեղծ սիրո ողբերգությունը անփականատիրական միջավայրում:

Սարգսի և Ապոմիի դերերը մեծ արժեստով կատարում էին «սովորականական թատրոնի» նշանավոր վարպետներ՝ Ավետ Ավետիսյանը և Օլգա Գուլազյանը:

1955-ին, հայ արվեստի մոսկովյան տասնորյակի առթիվ, Վ. Ամենյանը երկրորդ անգամ բեմադրեց «Էնի մեկ զոհը»՝ հասնելով հոգեբանական ռեալիզմի ավելի խոր բացահայտումների: 1956-ին Ներկայացումը ցուցադրվեց Մոսկվայում, ուր նրա հենց այդ առանձնահատկությունը գնահատվեց ամենից ավելի:

В траговке пьесы «Еще одна жертва» Варта́н Аджемки не поскущился на обилие комических красок, не забывая и о драматических мотивах.

В спектакле отчетливо выдвинуты три темы: разоблачение власти денег, высмеивание нравов буржуазной молодежи и крушение любви в мире собственности. Прекрасными выразителями режиссерской трактовки явились такие известные мастера «сундукяновского театра», как Авет Аветисян и Ольга Гулазия, исполнявшие роли Саркиса и Саломе.

В 1955 году, в связи с Декадой армянского искусства в Москве, Варта́н Аджемки вторично поставил спектакль «Еще одна жертва». В этой постановке он достиг более глубокого психологического раскрытия образов. Именно эта сторона спектакля была высоко оценена в Москве в 1956 году.

Վերն — Գ. Ամբիկյան, Բրիժանտով — Լ. Ավագյան, Սարգիս — Ա. Ավետիսյան, 1944
 Նաո — Գ. Աֆրեկի, Երանտով — Օ. Առեկի, Տարգի — Ա. Աւետիսկի, 1944

Մարտիկ — Գ. Մանյան. 1944
Մանյան — Դ. Մանյան. 1944

Սարգիս — Ս. Մարտիկյան. 1944
Տառնի — Ն. Մարտիկյան. 1944

Սարգիս — Ս. Մարտիկյան, Մարտիկ — Գ. Մանյան. 1955
Տառնի — Ն. Մարտիկյան, Մանյան — Դ. Մանյան. 1955

Բրիժանով — Լ. Մարյան. 1944
Երվանդոս — Լ. Մարյան. 1944

Բրիժանով — Լ. Մարյան, Երվանդոս — Ս. Ալեքսանյան, Կարեն — Ս. Պարսյան, Սարգիս — Ս. Ալեքսանյան. 1968
Երվանդոս — Օ. Առաքելյան, Նադ — Ս. Ալեքսանյան, Վահ — Ա. Թորոսյան, Տերյուկ — Ա. Առաքելյան. 1955

Կանոն — Ս. Քերթազյան, 1955
 Բաս — Ա. Կորյուն, 1955

Մանկ — Մ. Միսկյան, Աստղ — Ս. Քերթազյան, 1955
 Առաջ — Մ. Սեմյան, Տաղա — Օ. Գրիգորյան, 1955

Ստալինը — Ք. Սարգսի, 1955
 Կրպտով — Դ. Սարգսի, 1955

Սարգսի — Ս. Ավետիսյան, Բրիժանով — Լ. Ավետիսյան, Բարսեղյան — Վ. Մկրտչյան, Սարգսի — Օ. Գրիգորյան, 1955
 Սարգսի — Ա. Աստուխ, Երկանյան — Օ. Աստուխ, Երկանյան — Օ. Աստուխ, Երկանյան — Օ. Աստուխ, 1955

Այս բեմադրությունը հայ թատրոնի պատմության մեջ հայտնի է իբրև դասական դրամատուրգիայի սոցիալ-հոգեբանական մեկնարանման բարձրագույն դրսևորում: Ռեժիսոր Վ. Ամենյանը ստեղծեց ժամանակաշրջանին բնորոշ միջավայր, սուր խարակտերային ու հոգեբանական համոզիչ կերպարներ: Ռեժիսորի մտահղացմանը համահունչ էր Մ. Ավանեսյանի նկարչական ձևավորումը: Գ. Զախրեկյանի Գրիգոր աղան, իբրև վերամարմնավորման արվեստի բացառիկ երևույթ, անցավ հայ բեմադրեստի դասական կատարումների շարքը:

Շուրջ 30 տարի թատերական արվեստի արդ գլուխգործոցը ըլր իշխում բեմահարթակից: Բեմադրությունը փայլուն խաղողություն ունեցավ Մոսկվայում 1950-ին՝ հայ արվեստի և գրականության տասնորակի ժամանակ:

В истории армянского театра эта постановка считается образцом новаторской интерпретации армянской классической драматургии. Режиссер Вартан Аджемян сумел по-новому осмыслить драму, благодаря чему тема утраты крестьянской бедноты получила новое звучание. Режиссерскому замыслу было созвучно художественное оформление М. Свадхкина. В изображении крестьян особенно достоверен был образ Вагдасара-ама, которого Вагнян Маргуш наделил большой душевной теплотой. Григор-ага Гургена Джанибекина — классический пример искусства перевоплощения в истории армянской сцены.

Спектакль отличался яркой театральностью и глубиной проникновения в образы и более 30 лет не сходил со сцены. Он имел блестящий успех в 1956 году в Москве во время Декады армянской литературы и искусства.

Ավանեսյան — Գ. Զախրեկյան, 1944
Александр — Г. Захарян, 1944

Կարմիր — Վ. Սարգսյան, 1944
Զեպար — Դ. Ասլանյան, 1944

Բաղրամյան — Վ. Սարգսյան, 1944
Սահակյան — Վ. Սարգսյան, 1944

Համբարձում — Վ. Սարգսյան, 1944
Օրմանյան — Վ. Սարգսյան, 1944

Անթուկ — Օ. Բուշիպյան, 1944
 Շահ — Օ. Բուշիպյան, 1944

Ալեքսանդր — Վ. Մարգարյան, Սերոբ — Շ. Նազարյան, Սարգս — Վ. Բաղդասարյան, Բաղդասար — Վ. Սարգսյան, Վարդ — Գ. Շախերյան, 1964
 Ալեքսանդր — Վ. Աբաջյան, Սերոբ — Ս. Հանրաթյան, Մարգար — Վ. Բաղդասարյան, 1964

Մարտիրոս — Գ. Գաբրիելյան, 1944
 Մարտիրոս — Դ. Գաբրիելյան, 1944

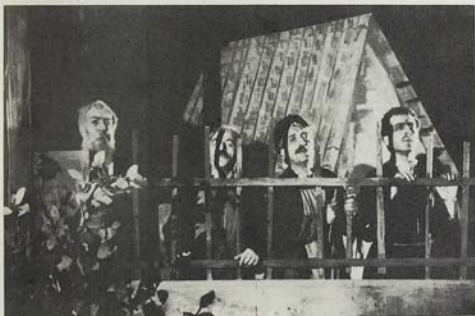

Շիրազի աղան — Գ. Գաբրիելյան, Մարտիրոս — Բ. Սարգսյան, 1955
 Գրիգորյան — Դ. Գաբրիելյան, Մարտիրոս — Դ. Սարգսյան, 1955

Մարկոս — Հ. Հաճաճեղյան, 1944
 Մարկոս — Ա. Արաբեկյան, 1944

Բաճարապետ Կոմ — Վ. Մարգարյան, Բաճար — Գ. Մարգարյան, Մարգար — Վ. Բաճարապետյան,
 Մարգար — Ե. Հաճաճեղյան, 1964
 Եղիշահ — Վ. Մարգարյան, Նախարար — Գ. Արաբեկյան, Մարգար — Վ. Բաճարապետյան,
 Սերոբ — Ս. Հաճաճեղյան, 1964

ՎԱՆՔԱՆՈՐ

МОНАСТЫРСКОЕ УЩЕЛЬЕ

Պիեսը վերաբաղում է Հայրենական պատերազմի տարիներին գյուղական աշխատավորության կյանքը: Ուժիտոր Վ. Անճառն առանձին ուղարկություն էր դարձրել խորհրդային մարդու բարոյական նկարագրի իմաստավորմանը: Այդ նպատակին էր ծառայում Ասլանը Ս. Ավետիսյանի ծանփորումը, որ աչքի էր ընկնում հայկական խոստովանող քանկարի զգացողությամբ:

Ներկայացման իսկությունն ապահովեցին պիեսի երեք գլխավոր հերոսների անձնավորումները՝ Ասլան ամր — Վ. Վաղարշյան, Սերո դափ — Գ. Ջալիլբեկյան, Լուսիկ — Ա. Արզյան և Ա. Արզյան:

Ժամանակակից կյանքին նվիրված «Վանքամոր» բեմադրությանը ավարտվեց թատրոնի պատերազմական ջոջանի զորմունքով:

«Монастырское ущелье» — одно из лучших произведений армянской драматургии, отразившее жизнь народа в военные годы и помогающее осмыслить моральное поведение людей в тяжелые дни борьбы с врагом. Именно этим мотивам пьесы постановщик Вардан Аджемян уделил особое внимание. Оформление художника М. Свахчева давало яркое представление о суровом облике армянской природы.

Успех спектакля был обусловлен игрой трех главных героев: Аслана-ами В. Вагаршяна, Сетоян Г. Джалибекяна и Лусик в исполнении А. Асриян и А. Аракиян.

Постановкой «Монастырского ущелья» завершилась деятельность театра в военные годы.

Ասլան ամր — Վ. Վաղարշյան, Սերո դափ — Գ. Ջալիլբեկյան, Տեր Քանակ — Ա. Արզյան
 Ասլան — В. Вагаршян, Сетоян — Г. Джалибекян, Тер Палак — А. Аракиян

Սրտ արտ— Գ. Բախրյան
Տեղ-դառ — Դ. Ժառանգյան

Լուսիկ — Ս. Մարտի
Լուսիկ — Ա. Արտի

Մարտի արտ — Գ. Բախրյան
Աստ-արտ — Վ. Նախարար

Հայրենի Ամենայն
Յարգանքով

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ԳՎԱՐԴԻԱ

МОЛОДАЯ ГВАРДИЯ

Ա. Ֆադեևի վնասի հիման վրա խորհրդային թատրոնում ստեղծված բազմաթիվ ներկայացումների շարքում Վ. Ամենյանի բեմադրությունը առանձնանում էր ինքնատիպությամբ, գրական երկի խոր բացահայտմամբ: Ուժեղորոշ երկարատև աշխատանք կատարեց Գ. Գրակովի բեմադրման տեքստի վրա, որ շատ էր զիջում վնասին Ամենյանը փաստորեն ստեղծեց բեմադրման այլ տարրերակ՝ վնասից առնված նոր տեսարաններով, առավել կառուցելով ու թատերալին:

Ներկայացման մեջ գործողության լարվածությանը նպաստել էր նաև Վ. Իվանովի ծնավորումը: Պտույտ բեմադրությանը և շարժվող եսնավարագույնը պատկերներն արագ փոխելու հնարավորություն էին ստեղծել, որի շնորհիվ յուրացանկյառ արար ընթանում էր անընդմեջ ու դինամիկ: Ուժեղորոշ լայնացրել էր արտաքին գործողության տարածքը: Այսպես, գերմանացիների ներխուժման, թուրքիկների տարածման և ֆինլանդիս տեսարանները տեղի էին ունենում հանդիսատեսի համար, նախաբեմում, օթյակներում: Այս բեմադրության մեջ նորից դրսևորվեց բազմաձայր տեսարաններ կառուցելու Ամենյանի հմտությունը:

Երիտասարդ գվարդիականների ներընթաց կերպարներ էին ստեղծել Գ. Խաճակյանը (Օնգ), Ա. Արաքյանը (Ուլյանա), Գ. Հարությունյանը (Վանյա), Ա. Ասրյանը (Լյուբա), Գ. Գաբրիելյանը և Թ. Դիլաչյանը (Տյուլին), Գ. Արտյանը (ժորա Հարությունյան), Լ. Սալախյանը (Մայա):

По мотивам романа А. Фадеева во многих театрах страны создавались спектакли. Постановка Варлана Аджемьяна отличалась своеобразием подхода к сценическому раскрытию этого литературного произведения. Режиссер проделал огромную работу над киноэкранировкой Г. Гракова, которая во многом уступала роману. Была создана почти новая киноэкранировка, более сценичная, компактная и стройная, из романа были взяты для нее новые сцены.

Пластичность решений художника В. Иванова усилила драматическую напряженность спектакля. Вращающаяся сцена и подвижные задники давали возможность быстрой смены декораций, создавая тем самым непрерывность действия. Режиссер использовал новые приемы раскрытия эмоционального содержания романа. Например, вступление немцев в город, распространение листовок, финальные сцены происходили в зрительном зале, проscениуме, в ложах.

Эмоциональные образы молодого гвардейцев создали актеры Г. Хажиякин (Олег), А. Арабян (Ульяна), Г. Арутюнян (Ваня), А. Асрян (Люба), Г. Габриелян и Т. Дилакян (Сергей), Г. Ашутян (Жора Арутюнян), Л. Салахян (Мая).

Լյուբա — Ա. Ասրյան
Լյուբա — А. Асрян

Ելման կողմերը — Վ. Մկրտչյան, Յելզ — Գ. Յուսեփյան
 Елена Косинская — В. Маджумян, Олуг — Г. Хаммакян

«Երբեմնակից գնդակ», տեսարան
 «Մոսկովյա տարեկան», Տվոյա

Բալետ — Ա. Մարտիրոսյան
Մանկա — Ա. Արսենյան

Ներկայացրել էին «Մոլոդայ տարեկան»
«Молодая тварь», ССРСР

Մ. ԼԵՐՄՈՆՏՈՎ

М. ЛЕРМОНТОВ

ԴԻՄԱԿԱՀԱՆԴԵՍ

МАСКАРАД

Որս հասական դրամատուրգիայի թեմականացման ասպարեզում թատերական արվեստի խոշոր կտավ է «Դիմակահանդեսը»: Այն իրականացրեց Ա. Գուլակյանը (նկարիչներ՝ Մ. Արուստյան և Վ. Վարդանյան, կոմպոզիտոր՝ Ա. Քաջատուրյան):

Թեմիստոկլ շեշուն էր դրամայի սոցիալական ջոկան-դակությունը: Նա մշակել էր մի ամբողջ շարք հետա-ջողիքի պատկերներ՝ դիմակահանդեսում, պարահանդե-սում, թղթախաղի սեղանի շուրջ: Առանձին ուղարու-թյուն էր դարձրել Արքեմիդի իր միջավայրից հեռաթափ-վելու թեմային՝ ցույց տալով, թե ինչու Նա դառնում էր այդ միջավայրի և՛ զոհը, և՛ դատավորը: Հանդես գալով Արքեմիդի դերում, Վաղարշ Վաղարշյանը վերստին դըր-սանդեց խորաթափանց ու պատկերական անմավորման քարձր արվեստ: Նիկայի դերում ի հայտ եկավ ու մա-նավեց Ստասյայա Սիմոնյանի ջնարական Ֆիրջե:

Բնագրության խոշոր նվաճումներից էր Անիայի կերպարը՝ Հրաչյա Ներսիսյանի կատարմամբ: 1951-ից Արքեմիդի դերը սկսեց խաղալ Վահրամ Փափազյանը, որի՝ դասական կատարելության հասած կերպարի շնոր-հիվ՝ ներկայացումը մեծց բերեց ատանմանատեղ ող-բերական ուն:

В конце 40-х и начале 50-х годов театр работа-ет над русской классической драматургией, созда-вая крупные полотна сценического искусства. Одна из первых таких работ — «Маскарад» в постанов-ке Армена Гулакяна (художники М. Арутюнян и В. Вартакиан, композитор Арам Хачатурян). Ре-жиссер блестяще обработал целый ряд массовых сцен: на маскараде, на балу, за игорным столом. Особое внимание уделял он теме постепенного от-чуждения Арбеняна от окружающей его среды, показывая, почему он становится и жертвой, и судьей этого общества. Выступая в роли Арбеняна, Вагаршик вновь продемонстрировал великодушное искусство перевоплощения. В роли Нины полно-стью раскрылось лирическое дарование Метакс Симонян.

Одним из крупных достижений спектакля явил-ся образ Неизвестного в исполнении Р. Нерсисяна. С 1951 года роль Арбеняна исполнял также Ваграм Папазян, участие которого придавало спектаклю масштабность и более глубокую трагедийную силу.

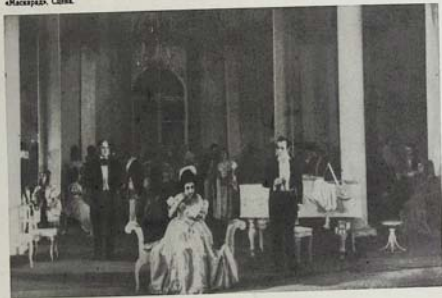
«Դիմակահանդես», տեսարան
«Маскарад», Сцена

Արեւիկ — Վ. Փափազյան
 Արեւիկ — Յ. Սահակյան

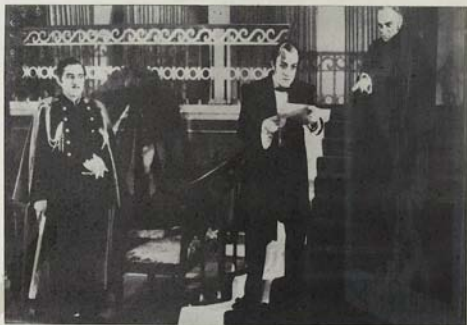
«Դրամա»-ների, տնային
 «Маскарад», Տառն.

Մարտ — Հ. Ներսիսյան, Արմենի — Վ. Փափուկյան
 Невзвестный — Р. Нерсисян, Арбени — В. Папаян

Ջեֆրի — Գ. Նախկյան, Արմենի — Վ. Վաղարշյան, Մարտ — Հ. Ներսիսյան
 Յոսել — Դ. ՀԱՅԵԱՆ, Արբենի — Յ. Նախկյան, Невзвестный — Р. Нерсисян

Շերին—Վ. Վարդանյան
Արենյան — Յ. Վաղարշյան

Լին—Մ. Մանուկյան, Շերին—Վ. Վարդանյան
Նանա — Մ. Տառնյան, Արենյան — Յ. Վաղարշյան

Արթուր — Վ. Փափույան, Լիմա — Մ. Սիմոնյան
Արեգ — Յ. Սարգսյան, Նոնա — Մ. Սիմոնյան

Լիմա — Մ. Սիմոնյան, Արթուր — Վ. Փափույան
Նոնա — Մ. Սիմոնյան, Արեգ — Յ. Սարգսյան

ԲԱՆԵՆՈՒ ԱՅԳԻՆ

«Բայենու այգին» Չեխովի առաջին պիեսն էր ստեղծվածըների թվում: Այս ներկայացմամբ թատրոնն ապացուցեց, որ իբրև մատչելի են նաև չեխական արվեստի նրբությունները, նրա գեղագիտական սկզբունքները:

Վ. Առեմյանը այս պիեսը բեմադրեց երկի քնարական հյուսվածքի և դրամատիկ կոնֆլիկտների նուրբ ընկալմամբ (նկարիչ՝ Սարգիս Արտուշյան): Բեմադրության մեջ առկա էր դարաշրջանի զգացողությունը և ուսուսկան ոգին, առաջին պլան էին բերվել նոր սերնդի մարդիկ, որոնց փնտրում էին լուսավոր կյանքի ուղիներ:

Ներկայացումը բնութագրվում էր առաջնակարգ անմեղություններով, որոնց մեջ՝ Ռ. Վարդանյանի Ռանսկայան, Գ. Զախրեկյանի Գալը, Դ. Մալյանի Լուսինիչը, Վ. Վաղարշյանի Ֆիրը, Ա. Ավետիսյանի և Ա. Կոստանյանի Եպիֆանոսը, Ա. Արադյանի Վարդան, Վ. Ստեփանյանի Ծաղկոսա Իվանովնան, Լ. Մարյանի Սեմյոնով-Պիշչիկը, Ա. Սուրադյանի Մայան, Գ. Հարությունյանի Պետյան:

«Բայենու այգին» մեծ է խորհրդանշալ թատրոնի պատմության մեջ իբրև Չեխովի դրամատուրգիայի բեմադրան մարմնավորման լավագույն օրինակ:

ВИШНЕВЫЙ САД

«Вишневый сад» был первой чеховской пьесой, поставленной на сундукьяновской сцене. Этим спектаклем театр доказал, что ему тоже дороги художественные принципы Чехова, акварельная тонкость его искусства.

Вардан Аджемян поставил пьесу по-новому, тонко чувствуя ее лирическую настроенность (художник Саркис Арутюнян). На первый план были выдвинуты представители молодого поколения героев, ищущие путь к новой жизни.

Спектакль отличился первоклассными сценическими образами, среди которых — Рябенская — Р. Вартанян, Гаен — Г. Джанибекян, Лопахин — Д. Малак, Фирс — В. Вагаршян, Епиходов — А. Аветисян и М. Костаян, Варя — А. Аразян, Шарлотта Ивановна — В. Степанян и Е. Манвелян, Семенов-Пищик — Л. Мсрлян, Аня — М. Мурадян, Пети — Г. Арутюнян.

«Вишневый сад» в истории армянского советского театра — пример блестящего сценического воплощения драматургии Чехова.

«Բայենու այգին», տեսարան
«Вишневый сад», Сцена

Լաւրիֆէ—Չ. Մարտի
Լոսկէն — Ը. Մալին

Եղիշտըզ—Մ. Կոստանյան
Էլեռան — Մ. Կոստան

Աննա—Մ. Մարտի
Աննա—Մ. Մարտի

Չորս — Գ. Լաւրաճեան
Սեպ — Դ. Արսէնյան

Չորս — Ս. Շահինյան
Սեպ — Ա. Արսէնյան

Չորս — Գ. Լաւրաճեան
Սեպ — Բ. Նազարյան

Պերս — Գ. Հարությունյան, Վարդ — Ս. Շրամյան, Սյու — Մ. Մուրադյան
 Սեդ — Գ. Արսենյան, Վարդ — Ա. Արսենյան, Ան — Մ. Մուրադյան

Ստեփան — Լ. Մարտիրոսյան, Վարդ — Վ. Հարությունյան, Գեղ — Գ. Հարությունյան, Ստեփան — Ս. Շրամյան, Վարդ — Ս. Շրամյան
 Սեդ — Գ. Արսենյան, Վարդ — Ա. Արսենյան, Ան — Մ. Մուրադյան

Լ. ՏՈԼՍՏՈՅ

ԿԵՆԴԱՆԻ ԴԻԱԿ

Լ. ԹՈԼՏՈՅ

ЖИВОЙ ТРУП

Քաղաքին առաջին անգամ էր անդադարում Լ. Տոլստոյի դրամատուրգիան։ Այս դրամաի իման վրա Ա. Գուլակյանը ստեղծեց մի բնադրություն, որ լավագույններից մեկն էր նրա ստեղծագործության մեջ։ Ձյուդո Պրոտասովի կործանման պատմությունը բնում վերադարձվեց էր ժամանակին ու միջավայրին հարազատ, ճշմարիտ գույներով։

Ռեժիսորը ներքին թափանցումով էր մեկնաբանել գործող անմահ փոխարարությունները, հոգեբանական խորքով բացահայտել ոչ միայն գլխավոր կերպին, այլև այն բոլոր կերպարները, որոնց նա հանդիպում էր կյանքի ճանապարհին։

Այս ներկայացումը բացառիկ եղավ և նրանով, որ Պրոտասովին անմահությունից չորս նշանավոր արտիստներ՝ Վ. Վաղարշյանը, Հ. Ներսիսյանը, Վ. Փափաջյանը և Գ. Զանիբեկյանը։

1977-ին, Լ. Տոլստոյի ՅՆԿԵՅԱՆ 150-ամյակի առթիվ, Հ. Պափաջյանն այդ դրաման նորից բնադրեց՝ հարցադրելով Պրոտասովի հալ դերակատարների շարք նոր անունով՝ Պրոտասով — Ք. Ներսիսյան։

В 1951 г. театр впервые обращается к драматургии Л. Толстого. На основе этой драмы Армен Гулакян создал спектакль, являющийся одним из лучших в его творчестве. Режиссер с глубоким проникновением в эпоху и среду раскрыл взаимоотношения действующих лиц, обработал и отточил каждую сцену спектакля. В постановке психологически достоверно были воплощены не только главный герой, но и образы всех тех людей, которых он встречает на своем жизненном пути.

В роли Протасова выступили четыре крупных мастера армянской сцены: В. Вагаршян, Р. Нерсисян, В. Папазян и Г. Джанибекян.

«Живой труп» стал последней работой Армена Гулакяна в Театре имени Г. Суздальска. Им было осуществлено много постановок и в других театрах, но весь свой талант и силы он отдал первому драматическому театру республики.

В 1977 году, в связи со 150-летием со дня рождения Л. Толстого, Рачья Капаланян вновь поставил эту драму, обогатив галерею армянских исполнителей роли Протасова новым именем (Протасов — Бабахан Нерсисян).

«Կենդանի դիակ», տեսարան
«Живой труп», Сцена

Протасов — Л. Усманов
Протасов — Р. Нерсисян

Цици — Р. Чарчарян, Чарчарян — Ф. Усманов, Чарчарян — П. Усманов
Лана — Р. Вартанян, Каренки — Д. Малак, Каренки — А. Маскян

Պրոտասով — Վ. Փափուկյան
 Պրոտասով — Վ. Փափուկյան

Պրոտասով — Վ. Փափուկյան
 Պրոտասով — Վ. Փափուկյան

Պրոտասով — Վ. Փափուկյան
 Պրոտասով — Վ. Փափուկյան

Գրական — Բ. Ներսիսյան, 1977
 Սրտակոտ — Ե. Ներսիսյան, 1977

Գրական — Լ. Փափուկյան, Սրտակոտ — Լ. Լուսինյան, Անհատական — Գ. Գալստյան
 Սրտակոտ — Ե. Սարգսյան, Ման — Լ. Օսկանյան, Անհատական — Գ. Գալստյան

ՓՈՐՁԱԴԱՇՏ

ОПЫТНОЕ ПОЛЕ

Նախապատկերման տարիներին թեմ հանձնաժողովի հալ դրամատուրգիաի գործերից ամենահաջողվածը Ն. Զարյանի «Փորձադաշտն» էր: Կատակերգության ուժն այն անողոք ծաղրն էր, որին ենթարկվում են նաև մեղ և շահագիտական հոգեբանությամբ ապրող մարդիկ:

Ամենամեղ պիեսը թեմադրեց ճաղացացիական կրթով, դուրսյունների և քնափորությունների հոգեբանական ու խարակտերային բացահայտման սկզբունքով: Սատիրական այս վառ ներկայացման ռեժիսորական մտահղացման ամենացայտուն կրողներն էին Բալասենկը՝ Ա. Ավետիսյանի և Ք. Սարյանի, Գառնակերպանը՝ Գ. Զանդենյանի, Զուլխուան՝ Ա. Սարյանի անմեղադրմամբ:

Մեղնորուն դրամատուրգիայի հիման վրա ստեղծված ներկայացումներից «Փորձադաշտը» ամենից երկարակյացը եղավ:

В период с 1946 по 1953 годы Театр им. Г. Сундукяна часто обращается к современной армянской драматургии. Пьеса Нанри Зарьяна «Опытное поле» была одной из наиболее удачных произведений того времени. Сила этой комедии — в беспощадном высмеивании, которому подвергнута корыстолюбивая психология людей, грабящих общественное добро. Постановка Вартака Аджемьяна проникнута гражданским пафосом, ее отличает сатирическая, гротесковая направленность.

Тот же прикид использован и в актерском исполнении, особенно в образах Балабека (Т. Сарян и А. Аветисян), Гарникаряна (Г. Джанибекян), Джулетты (А. Асрия).

Спектакль «Опытное поле», созданный на основе оригинальной драматургии, прожил долгую сценическую жизнь и всегда пользовался большим успехом у зрителей.

Զուլխուան — Ա. Սարյան, Բալասենկ — Ք. Սարյան
 Джулетта — А. Асрия, Балабек — Т. Сарян

Բալարիկ — Ք. Սարյան
Յալաօկ — Դ. Տերյան

Փանկիրյան — Ք. Յակոբյան, Բալարիկ — Ք. Լուսինյան
Դարակերտ — Գ. Զաքարյան, Յալաօկ — Գ. Արսենյան

Բալարիկ — Ս. Սարգսյան, Կնիսար — Լ. Սարգսյան
Յալաօկ — Ա. Աստուխ, Ուրտար — Լ. Սարգսյան

ՆԱՄՈՒՍ

НАМУС

Իր ավելի քան ճատաստմա բեմական կյանքում «Նամուս» դրաման ուներ մեկնաբանության կարծրացած ավանդներ։ Ռեժիսոր Վ. Ամենյանը հրաժարվեց այդ հեղեօրյա ավանդներից, հանդես բերեց բոլորովին նոր մոտեցում, պիեսը բարձրացնելով միևնույն ժամանակյան ողբերգության աստիճան։ Այս ներկայացումը «Շիրվան-գաղթի թատրոնի» սկզբունքների ամենագործը հաստատումն էր «Պատվի համարի» (1939) բեմադրությունից հետո։ Նվազական (Հ. Սեյիդյան) և երաժշտական (Է. Հովհաննիսյան) ծնադրամները ներդաշնակ էին ռեժիսորի մտահղացմանը և կրում էին նույն բարձր ժաշակի կնիքը։

Ներկայացումը պատմական նշանակություն ձեռք բերեց՝ հաստատելով թատրոնի երկասարդության ստեղծագործական իրավունքները։ Նրա մասնակիցները երկվանի թատերական ինստիտուտի չորսնամպարտներն էին, որոնցից շատերը հետագայում դարձան այնի ընկող դեմքեր՝ Մ. Սիմոնյան, Ռ. Աբրահամյան, Ս. Ալեքսյան, Ս. Ասրադյան, Ս. Մուրադյան, Ա. Ռոստիկյան, Հ. Գալոյան, Վ. Աբաշյան, Հ. Հովհաննիսյան, Գ. Չեփլյան, Ե. Մանվելյան և ուրիշներ։

«Նամուսը» խաղացվեց ավելի քան 300 անգամ, ցուցադրվեց Մոսկվայում, Վրաստանում, Ադրբեջանում, արտասահմանում և ամենուրեք գլխառավեց իբրև բեմական նշանակալի ստեղծագործություն։

За сорок лет сценической жизни драмы «Намус» сложились устойчивые традиции ее воплощения в театре. Вартан Аджемки заново осмыслил и своеобразно интерпретировал эту драму, получившую на сцене трагическое звучание. Этот спектакль после постановки «Из-за чести» (1939) — наиболее веское доказательство жизнениости принципов «театра Ширванзаде». Художественное (Р. Меккия) и музыкальное (Э. Оганесян) оформление спектакля отличалось большим вкусом. Этот спектакль утвердил творческие права молодежи театра, ибо его участники были недавними выпускниками Ереванского театрального института, ставшие впоследствии ведущими актрисами театра: М. Симонян, Х. Абрамян, М. Мкртчян, С. Саркисян, М. Мурадян, А. Хостикян, О. Галоян, Г. Чепчян, В. Абаджян, Е. Манвелян, Е. Оганесян и другие.

«Намус» игрался более 300 раз, спектакль был показан в Москве, Азербайджане, Грузии, за рубежом, везде он получил признание как значительное сценическое явление.

«Նամուս», տեսարան
«Намус», Сцена

Умаров — И. Умаров
Сухан — М. Сухан

Умаров — Ч. Умаров
Сейран — В. Аббасов

Полковник — М. Умаров
Рустем — Х. Абрамов

Անուան — Գ. Չեփչեան
 Շիրազ — Դ. Շիրազ

Անուան — Մ. Մուրադյան, Անուան — Գ. Չեփչեան
 Շիրազ — Մ. Մուրադյան, Շիրազ — Դ. Շիրազ

Գրական — Լ. Հովհաննիսյան
Շվան — Ջ. Օղանյան

«Լուսին», տեսարան
«Ինչու», Երևան

Участники — Л. Чардзиз
Маркрос — Н. Геворкян

«Лавина», ериванский
«Наркун», Сити

Բարբաղյան — Հ. Փափուկ
Երգիչ — Օ. Դալան

Հարություն — Մ. Մկրտչյան
Արքայի — Մ. Մարտիրոսյան

«Հանգիստ, անհանգիստ»
«Հանգիստ, անհանգիստ»

ՆՈՒՅՆ ՀԱՐԿԻ ՏԱԿ

ПОД ОДНОЙ КРЫШЕЙ

Հայ ժողովրդի ինդեպոնական անցյալի բնական տրուվի իմաստավորման բնորոշ օրինակներից է Գուգեն Բորյանի «Նույն հարկի տակ» դրամայի բնավանագումը:

Վ. Ամենյանը պիեսի հայրենասիրական-ինդեպոնական պարթոսը բացահայտել էր բնավորությունների և հոգեբանությունների ներքին զննումով: Դրա շնորհիվ ռաուցլոնի Արտյանը Սարգսի (Ռ. Վարդանյան) հարկի տակ խմորվող դրաման ձեռք էր բերել հուզականություն և ազդեցիկ ուժ:

Ներկայացման իմաստական կոնֆլիկտը կրողն էին Սարգսի եղբայրները՝ բռլլին Արամը՝ Դավթ Սալյանի և դաշնակցական սպա Գևորգը՝ Բաքին Ներսիսյանի խափաղանց տպավորիչ ու ճշմարիտ կատարմամբ:

Вторая половина пятидесятых годов характеризуется в театральном искусстве стремлением по-новому осмыслить революционное прошлое армянского народа. Таким примером в драматургии является драма Гургена Борьяна «Под одной крышей».

Варган Аджемян поставил пьесу, оставаясь верным ее художественному построению — дух революционного времени он передавал не внешними средствами, а путем психологического раскрытия характеров и их взаимоотношений. Ввиду этого драма, происходящая в доме учительницы Арусьяк Сароян (Р. Вартанян), приобрела большую эмоциональную силу воздействия.

Носители основного конфликта — братья Сарогини: большевик Арам (Д. Малян) и дашнакский офицер Геворк (Б. Нерсисян). Роль Геворка в исполнении Бабкена Нерсисяна (бывшего актера Тбилисского театра армянской драмы) была первой его серьезной удачей на сцене Театра им. Г. Сундукяна.

Արտյան — Վ. Ամենյան, Եղբ — Գ. Մուրադյան
Արսյա — Բ. Մալխույան, Սարգ — Մ. Մուրադյան

Շրժի—Գ. Մուշակ, Փարզ—Բ. Կարփուրյան
Արամ—Լ. Մալիկ, Գեորգ—Ե. Ներսիսյան

Փարզ—Բ. Կարփուրյան
Գեորգ—Ե. Ներսիսյան

Տեղեր—Մ. Մուշակյան, Շրժի—Գ. Մուշակ, Շերտախ—Ռ. Շերտախյան,
Փարզ—Բ. Կարփուրյան
Շոտեր—Մ. Մուրադյան, Արամ—Լ. Մալիկ, Արսլան—Ր. Վարդանյան,
Գեորգ—Ե. Ներսիսյան

ԲԱՆՍ

ХАОС

«Ձառուխ» բեմադրությունը Վ. Ամենյանի վաղեմի ծրագրերից էր։ Ուժիստը ինչն էր բեմավորել վնասը։ Ժապարան, բազմապատկերված նա ամփոփել էր տասներկու պատկերի մեջ, ստեղծել վնասի համարժեք բեմական ստեղծագործություն (վարիզներ՝ Ա. Արուստյան և Ա. Արուստյան, կոմպոզիտորներ՝ Զ. Տեր-Քաղիկյան և Ա. Ամենյան)։

Ներկայացումը իսկական մեծ ուժով և ռեալիստական հավաստիությամբ պատկերում էր Ալիմյանների ընտանիքի բարոյական և սոցիալական ջախջախման ողջ ընթացքը։ Բեմադրության մի շարք կերպարներ ստեղծվել էին դերասանական խաղի բարձր վարպետությամբ, որոնց մեջ առանձնանում են Ղ. Մալյանի Ամաստը, Բ. Ներսիսյանի Սիգալից, Ա. Ալեկովյանի Մարությանյանը, Վ. Ասեփանյանի Ուլիսեսը, Ա. Ալալիբեյյանի Մարթան, Բ. Սարգսյանի Ալեքսի Իվանովիչը, Գ. Չեֆչյանի Արզանը, Մ. Սիմոնյանի և Մ. Մուրադյանի Շուշանիկը։

«Ձառուխ» երկար տարիներ չէր իջնում բեմից։ 1960-ին ցուցադրվեց նաև Մոսկվայում։

Ставить «Хаос» Вартаг Аджемян задумал давно. Режиссер сам инспектировал роман. Он вместе с двенадцатью картинами многоплановый роман, раскрывая в них сложные взаимоотношения людей и тему власти денег. Было создано сценическое произведение, равноценное роману (художники М. Арутюни и С. Арутюни, композиторы Дж. Тер-Тадевосян и А. Аджемян).

Спектакль с большой эмоциональной силой показал процесс морального и социального разложения семьи Аджемянов. Постановка отличалась высоким мастерством исполнения, реалистическими образами. Особенно интересны были актеры Б. Нерсисян (Михаил), Д. Малкин (Смбат), А. Аветисян (Марутьян), В. Степанян (Воскеат), С. Алавердян (Марта), Т. Сарян (Алексей Иванович), Г. Чегчян (Аршак), М. Симонян и М. Мурадьян (Шушанлик).

«Хаос» долгие годы не сходил со сцены, был сыгран около 300 раз. В 1960 году он был показан в Москве.

«Ձառուխ» տեսարան
«Хаос». Сцена

Շիրազի — Մ. Մարտիրոսյան
Շիրազի — Մ. Մարտիրոսյան

Բարսեղ — Հ. Հարությունյան
Բարսեղ — Հ. Հարությունյան

Մարտիրոսյան — Մ. Մարտիրոսյան, Մարտիրոսյան — Մ. Մարտիրոսյան
Մարտիրոսյան — Մ. Մարտիրոսյան, Մարտիրոսյան — Մ. Մարտիրոսյան
Մարտիրոսյան — Մ. Մարտիրոսյան, Մարտիրոսյան — Մ. Մարտիրոսյան

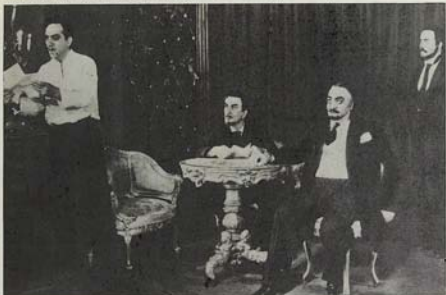

Մարտիկ — Բ. Ներսիսյան
Միքայիլ — Բ. Ներսիսյան

Մարտիկ — Գ. Մանյան
Միքայիլ — Դ. Մանյան

Մարտիկ — Բ. Ներսիսյան, Մարտիկ — Գ. Մանյան, Մարտիկ — Դ. Մանյան, Մարտիկ — Գ. Մանյան, Մարտիկ — Գ. Մանյան
Միքայիլ — Բ. Ներսիսյան, Միքայիլ — Դ. Մանյան, Մարտիկ — Գ. Մանյան, Մարտիկ — Գ. Մանյան

Ե. ՉԱՐԵՆՑ

ԴԵՊԻ ԱՊԱԳԱՆ

Հայաստանում խորհրդային ինքնակառավարման 40-ամյակի առթիվ Վարդան Ամենյանը և Ասու Հախվերդյանը Եղիշե Չարենցի ներկերից կազմեցին կոմպոզիցիա «Դեպի ապագան» խորագրով: Դրա հիման վրա ռեժիսոր Վ. Ամենյանը ստեղծել էր մի քննադրություն, որ այժմ էր ընկնում ճաղաճաջիական պարթոսով, զուտ թատերախաղային, քննական արտահայտչաների ակրատիկ հարստությամբ: Ներկայացման զարգացման հազնցվածությամբ, գեղարվեստական կոմպոզիցիաների համարձակ լուծումները, սինվոլիկ ընդհանրացումները՝ համադրված բանաստեղծական բարձրաշունչ և սատիրական չափազանցված պատկերումներով «Դեպի ապագան» դարձրին Վ. Ամենյանի ռեժիսորական արժանատի լավագույն դրսևորումներից մեկը:

Է. ԿԱՐԵՆՑ

К ГРЯДУЩЕМУ

К сорокалетию годовщины установления Советской власти в Армении Вардан Аджемян и Аснун Хачвердян составили композицию по произведениям Егише Чаренца, озаглавив ее «К грядущему». На ее основе режиссер В. Аджемян осуществил постановку, которая отличалась яркой театральностью и необычайным богатством сценических выразительных форм. Живописная композиция спектакля, смелые решения мизансцен, символическая обобщенность, поэтический пафос и гротескно-сатирическое изображение сделали постановку «К грядущему» одной из лучших в аджемьяновском искусстве.

Спектакль заражал зрительный зал высокими патристическими идеями, гражданским пафосом. «К грядущему» — яркое проявление публицистичности и гражданского духа театра.

Մեմօրիկ — Ա. Թորգոմյան
Меморелик — А. Торгонян

Խախաթ Շաքար — Գ. Զախրիկյան
Хачапет Шахар — Г. Захарьякин

Պերկինսոն — Ռ. Սիրահանյան
Գեղեցիկ — Ք. Աբրահյան

Համբ — Մ. Մանուկյան
Ամո — Մ. Կոստյան

Պերկինսոնի սիրտ — Ե. Համբարձումյան
Նեմեցկի օֆիս — Յ. Ամբարսումյան

Ստանիսլավ — Ս. Բրուկերսկի
Մուսաբեկ — Ա. Դիմազյան

Վ. ՍԱՐՈՑԱՆ

ԻՄ ՄԻՐԸ ԼԵՈՆԵՐՈՒՄ Է

Վ. Անեմյանն այս բեմադրությունն իրականացրեց Նկարիչ Ա. Գրիգորյանի և կոմպոզիտոր Անտո Բաբաջանյանի համագործակցությամբ: Ներկայացումն ուներ ընդհանրական մեծ ուժ: Ջնարական Ներքնշանն ու դրամատիկ տոները բացահայտում էին այն բարի մարդկանց մակատառները, որոնց չեն կարողանում գտնել իրենց տեղը այս աշխարհում, ուր, ինչպես ասում է փոքրիկ Ջոնին, «ինչ-որ մի տեղ, ինչ-որ բան սխալ է»:

Բեմադրությունն ուներ առաջնակարգ կատարումներ. Ջոնի—Վ. Վարդերեսյան, Բեն Ալեքսանդր—Ք. Ներսիսյան, Մարե—Ա. Ասրյան: Ծեր դերասան Մեջ Գրեգորի անմասնակորմամբ հանդես եկան Հ. Ներսիսյանը և Վ. Փափաջյանը, որոնց համար այդ դերը դարձավ «կարապի երգը» (իետապյում այդ դերը կատարեց Հ. Ավագյանը):

1966-ին ցուցադրվեց Քիլոտոմ, իսկ 1971-ին Մուկվայում գտնվող ամենաջերմ ընդունելություն: Այն թատրոնի խաղացանկում պահպանվեց մեկուկես տասնամյակ:

В. САРОЯН

В ГОРАХ МОЕ СЕРДЦЕ

Варта Аджемян осуществлял эту постановку в содружестве с художником Арменом Григорянцем и композитором Арио Бабаджаняном. Спектакль, шедший без антракта, звучал как лирическая мелодия о добрых людях, которые не могут найти свое место в жизни, ибо, выражаясь словами маленького Джонни, «где-то что-то неладно».

В спектакле интересно были исполнены роли Джонни (В. Вартересян), Бен Александера (Б. Нерсисян), Маре (А. Асрия). В роли актера Мак Грегора выступали крупнейшие трагики Р. Нерсисян и В. Папазян, для которых роль эта стала их лебединой песней (после в этой роли выступал О. Авакян).

Спектакль более 15 лет не сходил со сцены. В 1966 году он был показан в Бейруте; а в 1971 году — в Москве и всегда пользовался исключительным успехом.

Մարե—Ա. Ասրյան, Ջոնի—Վ. Վարդերեսյան, Բեն Ալեքսանդր—Ք. Ներսիսյան
Մարե—Ա. Ասրյան, Ժոննի—Վ. Վարդերեսյան, Բեն Ալեքսանդր—Ք. Ներսիսյան

Այս Գրեյոր — Լ. Պախալյան
 Max Greyor — B. PACHALYAN

«Իմ սիրտը (տոնկերում էստիպարակ
 «В моем сердце» Сцена

Միք Շիրազ — Հ. Սիմոնյան
 Մեֆ Գրեյթ — Օ. Ասլան

Բոլոր — Վ. Վարդանյան, Միք Շիրազ — Հ. Սիմոնյան
 Դոնա — Յ. Վարդանյան, Մեֆ Գրեյթ — Ռ. Ներսիսյան

Գրիշ — Լ. Վարդանյան
Ջոննի — Յ. Բարսեղյան

Միշ Գրիշ — Լ. Վարդանյան
Մալ Գրիշ — Ք. Կարսյան

«Իմ սիրտը (սիրտը) Լ. Վարդանյան
«Յի տղան մեծ սիրտ» Սևակ

Գ. ԲՈՐՅԱՆ

ԿԱՄՈՒՐՋԻ ՎՐԱ

Ներկայացումը ժամանակակից թեմայի լավագույն մարմնավորումներից մեկն էր խորհրդային թատրոնում: Բեմադրությունը պատկանում էր Վ. Ամենյանին (ռեժիսոր՝ Դ. Մալյան, Նկարիչ՝ Ա. Ստեփանյան): Հոգեբանություն համոզիչ գույներով պատկերված էր կյանքի հանդեպ տարբեր վերաբերմունք ունեցող մարդկանց հակամարտությունը, որը հանգեցնում է կոնֆլիկտի հասնող ընտանեկան դրամայի: Ծնորիվ Բ. Ներսիսյանի ու Գ. Հակոբյանի (Բագրատ Տեղյան) և Ռ. Աբրահամյանի (Արմեն) ակունով լեցուն հոգեբանական խաղի, առանձին սրության էր հասնում տարբեր սերունդների բախումը:

Ներկայացումը հաստատում էր այն միտքը, որ ամեն ոք պետք է կարողանա միշտ ընտրել իր ժանապարհը, գտնել իր արժանի տեղը հասարակության մեջ և ազնվորեն ծառայել նրան:

Բագրատ — Բ. Ներսիսյան, Լուսինյան — Դ. Մալյան
Բարդ — Ե. Կերոսյան, Լուսինյան — Դ. Մալյան

Դ. ԲՈՐՅԱՆ

ՆԱ ՄՈՍՏՅՈՒ

Этот спектакль — одно из лучших воплощений театром современной темы за последние годы. В нем (постановщик В. Аджемян, режиссер Д. Малин, художник С. Степанян) психологически достоверно и жизненно убедительно была показана борьба людей, по-разному относящихся к жизни. Семейная драма приобретала глубокое общественное звучание. Вдохновенная игра актеров разных поколений Б. Нерсисяна и Г. Ахоняна (Баграт Тонян), Д. Малина (Лусиньян), А. Аразия (Нуня), Х. Абрамьяна (Армен) — особенно ярко утверждала мысль о том, что каждый человек должен суметь правильно избрать свою дорогу в жизни и честно служить обществу.

Մանգան — Վ. Մարգարի
 Շրեյն — Բ. Մարյան

Քաղաքի գրադ. տնային
 «Ին աստյ, Հոսա

Գ. ՏԵՐ-ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ

ՄԵՌՆՈՂ ՖԼՈՐԱ

Այս բեմադրությունը թատրոնի սատիրական գծի արտահայտություններից էր: Պաժանական-ալյարանական ոճի օգտագործմամբ ուժեղացավ Վ. Ամենյանը՝ Նկարիչ Ա. Արտաշեսի և կոմպոզիտոր Է. Բաղդասարյանի համագործակցությամբ ստեղծվել էր գոտոնական ներկայացում, որի ամենամեծը կոչվեց սարկաստիկ ծաղրն էր կյանքում նշմարվող մոլախոտերի դեմ: Զմտողների, պորտաբուլիմների, հարձարվողների մերկացումը իրականում էր բեմական ինտալիքի և սուր լուծումների:

Սատիրական սուր կերպարնագծումներով հանդես եկան Ա. Ավետիսյանը, Վ. Մարգարին, Թ. Դիպեյանը, Ժ. Էլոյանը, Ա. Սկրտովյանը, Վ. Միրջանյանը, Ա. Զրադապանյանը, Ա. Եղյանը, Ա. Մանուկյանը:

Դ. ԹԵՐ-ԳՐԻԳՐՅԱՆ

УМИРАЮЩАЯ ФЛОРА

Этот спектакль — лучшее проявление сатирической струи в репертуаре театра. Условно-аллегорическая, гротесковая пьеса Григора Тер-Григоряна направлена против подхалимов, приспособленцев, общественных паразитов, против тех сорняков, которые, к сожалению, не вырваны еще полностью из нашей жизни. Пьеса привлекла театр своими обличительными тенденциями и возможностью интересного сценического решения. Режиссер В. Аджемян, художник С. Арутюнян, композитор Э. Багдасарян создали живой и динамичный спектакль, жестоко высмеивающий «умирающую флору».

Острые сатирические образы создали в спектакле А. Аветисян, В. Маргуни, Т. Далакян, Ж. Элоян, А. Мкртумян, В. Мирджанян, А. Джрагацян, А. Егия, М. Мазукиан.

Խաղողիչ — Թ. Դիպեյան
Օդանիկ — Դ. Դալակյան

Դուրսի մարդիկ — Վ. Միրջանյան
Լուսուկա — Վ. Մարգարին

Կարճատև — Ս. Սեֆիրյան
 Դավաճան — Ռ. Ասեղյան

«Մեծի Ֆրանկ», անտիկ
 «Մարտիկական փոքր», Տոնա

Виктор — И. Шафранов
Терюшков — А. Нерсисян

Юрий Андреев — И. Шафранов
Лопух — А. Джарикян

Человек — И. Шафранов
Женщина — С. Ахмедян

Վ. ԾԵՔՍՊԻՐ

В. ШЕКСПИР

ՌՈՄԵՈ ԵՎ ԶՈՒԼԵՏ

РОМЕО И ДЖУЛЬЕТТА

Քաարոնը Շեքսպիրի Յնայան 400-ամյակի առթիվ բնմադրեց մեծ անգլիացու այս իրացանքը երկը: Վ Ամեմ-յանն իր ջանադրության մեջ (Նկարիչ՝ Ա. Գրիգորյանը) առանձին ողջացություն էր դարձրել սոցիալական այն միջավայրի պատկերմանը, որը ողբերգական վախճանի է հասցնում ջնջապիրյան պատանի հերոսներին: Զնու-սահելով կենցաղային մանրամասները, նույնիսկ կո-միկական տարրերից, գեղանկարչական մթնոլորտի մոպլություն մեջ ունենալով ընդգծել էր հերոսների եռ-գու գեղեցկությունը:

Ողբերգության գլխավոր դերերում հանդես եկան Ս. Արախանյանը (Ռոմեո), Մ. Սիմոնյանը (Ջուլիետ), Մ. Մկրտչյանը (Մերկուցիո), Ա. Սարգսյանը (Ֆրայս), Ա. Ասրյանը (Դայակ), Գ. Նաժակյանը (Հայր Լավրեն-տիոս):

Эту постановку театр осуществлял в честь 400-летнего юбилея Шекспира. Особое внимание В. Аджемян обратил на верное изображение среды и атмосферы, в которой действовали шекспировские герои (художник А. Григорянц), и он достиг своей цели. Это было особенно очевидно в первой части спектакля и, несмотря на различные мнения, с этой точки зрения достоинства спектакля неоспоримы.

В главных ролях трагедии выступили Х. Абрам-ян (Ромео), М. Симонян (Джульетта), М. Мкрт-чян (Меркуцио), С. Саркисян (Тибальд), А. Асрян (кормилица), Г. Хажакян (отец Лаврентий).

«Ռոմեո և Ջուլիետ». Խնայան
«Ромео и Джульетта». Сцена

Зариф — П. Шаруф
Коржикова — А. Асрия

*Редис и Ружикова, исполнители
«Ромео и Джульетта», Сопка

Բեմը — Մ. Սարգսյան, Ջեֆրե — Մ. Սարգսյան
 Բոմբ — Ք. Աբրահ, Ժյուլետտ — Մ. Տառնյան

Ջրալու — Ս. Սարգսյան
 Կեմալ — Ս. Տառնյան

Սարգսյան — Մ. Սարգսյան
 Մարտիկ — Մ. Մարտիկ

Սարգսյան — Ս. Սարգսյան
 Տառնյան — Ս. Տառնյան

Է. ԴԵ ՖԻԼԻՊՊՈ

ՇԱԲԱԹ, ԿԻՐԱԿԻ,
ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

Բնագրությունը իրականացրել էին Մոսկվայից երաժիշկամ ռեժիսոր Ա. Շատիրյանը և Նկարիչ Մ. Առաքելյանը: Հոգեբանական դրամա ներկայացնելու իր հարուստ ավանդույնը թատրոնը դրսևորեց այս ներկայացման մեջ: Բնում հավաստի գույներով պատկերված էր տիպիկ խաղական կենցաղ ու միջավայր, ուր ապրում էին պարզ ու հասարակ մարդիկ իրենց ամենօրյա խոսք ու քաղով: Քիչ անառվոր ողին տեղի չի ունենում, սակայն զգացվում էր այդ սովորական կյանքի խոր դրամատիզմը:

Ուժեղորեն տեղեղծ էր դերասանական կատարումների ներդրումը անամբ. Ա. Ավետիսյան՝ Մատնիկ, Բ. Ներսիսյան՝ Պետիկ, Ա. Ասրյան՝ Ուոդ, Վ. Վարդիսյան՝ Վրդեմիկ, Գ. Հարությունյան՝ Լուիզի, Ա. Ռուսիկյան՝ Արիլլո, Ե. Մանվելյան՝ Մեմե:

Э. ДЕ ФИЛИППО

СУББОТА, ВОСКРЕСЕНЬЕ,
ПОНЕДЕЛЬНИК

Авторами этой постановки были режиссер А. Шатрин и художник М. Курияко, использовавшие опыт своей работы над этой пьесой в Московском театре им. М. Ермоловой. Театр им. Г. Сукидкина обладает богатыми традициями в постановке психологической драмы, что нашло свое выражение в этом спектакле. На сцене будто нечего особенного не происходит, однако чувствуется внутренний драматизм этой обидчивой жизни с ее каждодневными заботами и огорчениями.

В гармоничном ансамбле актерских исполнений выделялись Пэпкено — Б. Нерсисян, Антонио — А. Аветисян, Роза — А. Асриян, Вирджения — В. Вартерсян, Луиджи — Г. Арутюнян, Атиллио — А. Хостякян, Меме — Е. Манвелян.

«Շաբաթ, կիրակի, երկուշաբթի» տեսարան
«Суббота, воскресенье, понедельник». Сцена

Մարգարիտ — Վ. Վարդիսյանի
Վերա — Վ. Վարդիսյանի

Անտոնյո — Մ. Անտոնյանի
Անտոնյո — Մ. Անտոնյանի

«Երեւան, Երեւան, Երեւան»... Երեւան
«Երեւան, Երեւան, Երեւան»... Երեւան

Պալին— Բ. Կերպարան, Էլեն— Մ. Պարտիրյան,
Լուիզ— Գ. Հարությունյան
Սանտո— Բ. Ներսիսյան, Վան— Մ. Սարգսյան,
Լուսին— Գ. Բրուկյան

Յուրի— Ա. Մանուկյան
Փեդրո— Ա. Մանուկյան

«Երեք, չորս, հինգ, վեց, տասն»
«Суббота, воскресенье, понедельник, Седня»

Ն. ԶԱՐԻԱՆ,

ԱՐԱ ԳԵՂԵՑԻԿ

Н. ЗАРЯН

АРА ПРЕКРАСНЫЙ

Վ. Աճեմյանն այս երկն առաջին անգամ և մեծ հաջողությամբ բեմադրել էր Լենինականի թատրոնում: Սուր երկու տասնամյակ անց վերստին անդադարառելով Նուրն երկին (Նվարիներ՝ Մ. Ավետիսյան և Հ. Մինասյան, կոմպոզիտորներ՝ Զ. Կիրակոսյան և Վ. Աճեմյան)՝ ուժի տրոջ չկրկնեց իր առաջին բեմադրությունը:

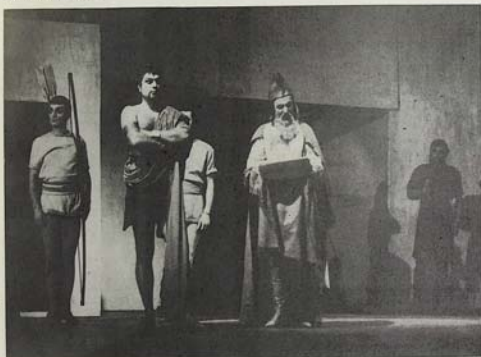
Ներկայացման պաթոսը ժողովրդի անպարտելիության գաղափարն էր, որ կրում են Արա Գեղեցիկը (Ք. Ներսիսյան և Ռ. Արախամյան), Նուարը (Մ. Սիմոնյան և Մ. Մուրադյան) և Աղջալամայրը (Վ. Միրիջանյան): Նրանց հակադրված էր ժամիրանը (Ա. Արազյան, Լ. Հովհաննիսյան) իր աշխարհակալ ձգտումներով: Ներկայացման հաջիննախդրական ոգին լայն արձագանք գտավ հանդիսատեսի մեջ: 1966-ին այն հաջողությամբ ցուցադրվեց Նան Բոլոթյում:

Впервые Варган Аджемян с большим успехом поставил это произведение в 1946 году в Ленинском театре. Почти через 20 лет он вновь обращается к этой пьесе, стремясь не повторить первой постановки. И действительно, спектакль этот приобрел несколько иной, концертно-декламационный стиль (художники М. Аветисян и О. Мянисян, композиторы Дж. Киракосян и В. Аджемян).

Пафос спектакля заключался в идее непобедимости народа, воплощенной актерами в образах Ара Прекрасного (Б. Нерсисян и Х. Абрамян), Нуард (М. Симонян и М. Мурадян) и матери Ара (В. Мхриджянян), им противопоставлен образ Шамкран (А. Аразян, Л. Оганесян), ведущей захватническую политику.

В 1966 году «Ара Прекрасный» был с успехом показан в Бефруте.

«Արա Գեղեցիկ», տեսարան
«Ара Прекрасный», Сцена

Умар — У. Уфоткин
Нурд — М. Сажия

Самуил — Л. Захарович, Умар — Ф. Захаров
Шамiram — Л. Овсянко, Нурд — Г. Азиза

Հիւսիս — Ք. Մուրադյան
 Իւրաք — Դ. Ասլանյան

Մուրադյան — Վ. Մուրադյան
 Արտաք — Յ. Աբեղյան

Մուրադյան — Ս. Մուրադյան
 Արտաք — Շ. Տարաբախյան

Վարդի — Հ. Սիմոնի
Յակոբ — Օ. Առաքյան

Եսին — Վ. Վարդանյան
Նան — Կ. Կարապետյան

Վարդանյան — Վ. Սիմոնյան, Սյու Վարդանյան — Յ. Սիմոնյան
Սարգիս — Վ. Մարտիրոսյան, Արթուր — Կ. Առաքյան

Արա Պեղեղիկ — Բ. Ներսիսյան, Կուարդ — Մ. Սիմոնյան
 Арар Прехрасный — Б. Нерсисян, Нурад — М. Симонян

Արարիկ — Վ. Արարիկ, Արա Պեղեղիկ — Բ. Ներսիսյան, Տաթև — Ս. Արարիկ
 Арарик — В. Араджян, Арар Прехрасный — Б. Нерсисян, Шамак — А. Араджян

Հայր Դավանյան
PAPA KALANIAN

ՎԱԹՍՈՒՆ ՏԱՐԻ ԵՎ ԵՐԵՐ ԺԱՄ

ШЕСТЬДЕСЯТ ЛЕТ И ТРИ ЧАСА

Բարդական պարտքի և մարդկային խղճի հարցերը չղջափող այս պիեսի բեմադրությունը ռեժիսոր Հրաչյա Ղափլանյանի ակներև հաջողությունն էր: Նա պիեսը բեմադրեց իբրև հոգեբանական դրամա, որի հակադիր կողմերը ներկայացնում էին պատմաբան Մարկոս Գուկի՝ Գուրգեն Հակոբյանի մարմնավորմամբ, և Նրա իսկ մեղադրանքով դատապարտված ընկերոջ որդին՝ երիտասարդ զինական Արամը՝ Ռոդեն Արքահամյանի կերպավորումով: Նրանց բարդա-հոգեբանական պայքարը բեմադրության մեջ ստացել էր խիստ հուզական և ազդեցիկ ուժ: Ներկայացման հաջողությունը պայմանավորվեց հատկապես Մ. Արքահամյանի Նուրբ հոգեբանական խաղով: Բեմադրության առավելություններից էր երիտասարդ դերասանների մասնակցությունը, որոնցից աչքի ընկավ Դ. Ակրոցյանը՝ Սուսանայի դերում:

Спектакль, в основе которого лежит мысль о том, что ни при каких обстоятельствах человек не должен забывать о моральной ответственности перед людьми, был решен в плане острой психологической драмы, где носителями конфликта являются историк Маркос Гуки (Гурген Акопян) и молодой ученый Арам (Хорен Абрамян). В постановке, ставшей большой удачей режиссера Р. Кап-ланияна, эта морально-психологическая борьба приобрела страстную эмоциональную силу.

В спектакле участвовали молодые артисты, особенно выделялась среди них Довара Мкртчян в роли Сусаян.

Արամ — Մ. Արքահամյան
Արամ — Մ. Արքահամյան

Մարկոս Գուկի — Դ. Հակոբյան
Маркос Гуки — Г. Акопян

ԴԱՏԱԿԱՆ ԳՈՐԾ

ДЕЛО

Վ. Ամեմյանի այս բեմադրությունը (ռեժիսոր՝ Գ. Մկրտչյան) խոսեցան էր ռուս դրամատուրգիայի բեմականացման ասպարեզում թատրոնի կուտակած մեծահարուստ ավանդների: Դասական երկի խորունկ մեկնաբանությունը և արդիական ինչդրությունը գեղարվեստական բացառիկ արժեք տվեց Ներկայացմանը: Ունիստական և պայմանական լուծումների (Նկարիչ՝ Ս. Աղուսյան), հոգեբանական և սոսիոլոգիական գույների Ներդաշնակ համատեղությամբ իստեպան ընդգծվել էր Վառավիհի ահարկու կերպարանը՝ Գ. Ջանիբեկյանի կատարմամբ: Է. Էջեկյանի Տարեկինը դերասանի ակնառու հանդուրդունը եղավ: Մյուս դերակատարներից ուշագրավ էին Բ. Ներսիսյանը (Մուրմակի), Ս. Կոստանյանը (Սիդորիչ), Ս. Ալավերդյանը (Ատուն), Ա. Թորգոմյանը (Խիստ կարևոր անձ), Ս. Սուրադյանը (Լիդա), Ս. Մանուկյանը (Կարևոր անձ):

Մոսկովյան թատերական ջննդատությունը 1971-ին, թատրոնի հյուրախաղերի ժամանակ, բեմադրությունը դիտեց իրեն այդ երկի բեմական պատմության արժեքավոր էջերից մեկը:

Эта постановка В. Аджемяна (режиссер Г. Мкртчян) является выражением богатых традиций, накопленных театром на протяжении многих лет. Классическому произведению было дано современное прочтение и звучание, а актерское воплощение действующих лиц было несомненной художественной удачей спектакля. В нем гармонично синтезировались реалистические и условные решения (художник С. Арутюнян), лирические и сатирические краски. Омерзительным и устрашающим был облик Варравина в исполнении Г. Джанибекяна. Роль Тарелкина — серьезная удача актера Э. Эдбакева. Из остальных исполнителей следует отметить Б. Нерсисяна (Муромский), М. Костаняна (Сидорич), С. Алавердян (Атуева), М. Мурадян (Лидя), А. Торгомяна (Особо важное лицо), М. Манукяна (Важное лицо).

Во время гастролей театра в 1971 г. в Москве столичная критика оценила эту постановку как одну из ярких страниц сценической истории знаменитой комедии.

Պատկան գրքի, տեսարան
«Дело», Сухово

Մարտինի—Բ. Ներսիսյան
Муромский — Б. Нерсисян

Սիրադին—Մ. Հոսեֆյան
Сирадич — М. Костаян

Պարանյան—Ա. Ներսիսյան
Парамисян — А. Нерсисян

Հակոբյան—Գ. Զանգինյան
Варакян — Г. Джангинеян

Վառլաֆ — Գ. Զահրիդյան, Կարկար անձ — Մ. Մանուկյան
 Բարրան — Դ. Ժանիբեկ, Նախագահ — Մ. Մանուկյան

Զահրիդյան — Է. Երանյան, Վառլաֆ — Գ. Զահրիդյան
 Կարկար — Յ. Յոսեփյան, Բարրան — Դ. Ժանիբեկ

Ա. ՊԱՊԱՅԱՆ

А. ПАПАЯН

ԱՇԽԱՐՀՆ, ԱՅՈՒՆ, ՇՈՒՌ Է ԵԿԵԼ

ДА, МИР ПЕРЕВЕРНУЛСЯ

Կատակերգությունը բեմադրել էր Վ. Ամենյանը (Նվա-
րիշ՝ Ա. Արուստյան): Այն արտասովոր հաջողություն
գտավ հանդիսատեսների ամենալավ ջրջաններում, ինչ-
պես և ամենուրեք, ուր ցուցադրվեց: Դրա էինքն ոչ
միայն վարակել հումորն էր, որով բեմում պատկերված
էին պիեսի գրեթե բոլոր գործող անձինք, այլև պիեսի
այն քաղաքատեսությունը, որ հաստատում էր ազնիվ
աղքատանքով և գեղեցիկ զգացմունքներով ապրող հե-
րոսների քաղաքական գերազանցությունը ստորաքարը
վարձագեթի, քաղցինի իրգեբանության տեր մարդկանց
հանդեպ:

Ներկայացմանը առանձին ջուպ էին տալիս ազգա-
յին-ժողովրդական այն լիակատար քնավորությունները,
որ ստեղծել էին Գ. Ջանիբեկյանը (Մարգար), Ա. Ասրյ-
անը (Նուբար), Վ. Մարգունին (Վարդան): Նրանց քա-
ղաքական հաղթանակը Նովոսիսի իրնվանը էր պատ-
ճառում հանդիսատեսին, ինչպես հակադիր ուժերի պար-
յուկությունը (Ծնվալուն— Գ. Հարությունյան, Վիկտորյա—
Ա. Ալավերդյան, Եղուարդ— Ա. Սարգսյան):

Постановка этой комедии (режиссер В. Адже-
мян, художник С. Арутюнян) имела необычайный
успех у широкого круга зрителей. Это объясняется
заразительным юмором почти всех действующих
лиц, а также ненавязчивой поучительностью пьесы,
которая утверждает моральное превосходство ге-
роев, живущих честным трудом и прекрасными
чувствами, над людьми с мещанской психологией.

Особое очарование придавало спектаклю полно-
кровные национальные характеры, созданные
Г. Джанибекяном (Маргар), А. Асрян (Нубар),
В. Маргуни (Варшам). Моральная победа этих
героев над силами зла (Шмавон—Г. Арутюнян,
Виктория—С. Алавердяна, Эдуард—С. Саркисян)
доставляет зрителю истинную радость.

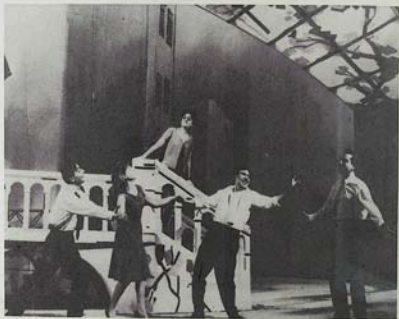
«Այնպիսի, այո՛, ջուպ է եկել. տեսարան
«Да, мир перевернулся». Сцена

Умар — И. Царев, Умар — Ф. Вадкович
Нубар — А. Агва, Маргар — Г. Джамбегян

«Սիմբաթ, արի՛, քոն է կիկ», անարիկ
«Ա, ար քերպուսե», Շուրա

Роллер — Ф. Фигурин
Землячка — Г. Галкина

Гардер — Ф. Фигурин
Мария — Г. Джамбеки

Гардер — Ф. Фигурин
Варвара — Ж. Аветисян

Շնուհին — Պ. Լաւրիթովի
Շման — Դ. Արդուկյան

«Դժուարն արժ. քան է Կիկը» անուարի
«Դժ. ար. քան է Կիկը» անուարի

Գ. ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

Գ. ԱՐՄՅՈՆՅԱՆ

ՂԱՀԱՐԸ ԳՆՈՒՄ Է ՊԱՏԵՐԱԶՄ

КАЗАР ИДЕТ НА ВОЙНУ

Ունեւոր Լ. Ղափանյանի այս քննադրութիւնը հազեցած էր ժողովրդական հումորով և սատիրական գույներով: Պիեսի թեման վերցված է Հայաստանում խորհրդային կարգերի հաստատման պատմութիւնից:

Ներկայացմանը կատակերգական բացառիկ սրութիւն էր տալիս դերասան Սնոր Սկրտչյանի տաղանդավոր խաղը գլխավոր հերոսի դերում: Գեղեցիկ Ղազարի կերպարում արտացոլված է ժողովրդի մարդու քաղաքական հասունության ընթացքը, որը և դերասանը բացահայտում էր վերին աստիճանի քնական խաղով, կաշառող հումորով, կատակերգական և դրամատիկական գույների համադրութեամբ: Հյութեղ կերպարներ էին ստեղծել Նան Գ. Հակոբյանը, Մ. Կոստանկանը, Լ. Հովհաննիսյանը:

Спектакль, поставленный Р. Каплянном, насыщенный народным юмором и сатирическими красками, в нем отражены события установления Советской власти в Армении. Особую привлекательность спектаклю придает талантливое исполнение главной роли Мгером Мкртчяном. Сочетая в игре комедийные и драматические краски своего дарования, актер сумел создать правдивый и насыщенный юмором обаятельный образ крестьянина Казара, а через него показать процесс политического созревания народных масс. Сочным юмором прожизала игра Г. Акопяна (Аршакуни), Т. Далакяна (Лалазар), Л. Оганесян (Айвазян).

«Ղազարը գնում է պատերազմ». տետրան
«Казар идет на войну». Сцена

Դաւար — Մ. Մկրտչյան, Վահի — Լ. Սեդրակյան
Հաւար — Մ. Մարտիկ, Յակոբ — Լ. Արշակյան

Դաւար — Մ. Մկրտչյան
Հաւար — Մ. Մարտիկ

«Դաւարը գնում է քանդակագին, տնտեսական
«Հաւար Կուր Կուր» Սեպա

Լալազար — Բ. Գրիգորյան
Լալազար — Կ. Դավանյան

Լալազար — Լ. Զոհրաբյան
Ավետիս — Լ. Օրանյան

«Լալազար գնում է արտերազմ, անհայտ»
«Հանք անտ էլ անհայտ». Տոնա

Դոստոևսկու նշանավոր վնասի բեմավորումը առաջինն էր խորհրդային թատրոնում: Բեմադրությունն իրականացրեց ռեժիսոր Երվանդ Ղազանչյանը՝ Լևինգրադի Գորկու անվան թատրոնի հայտնի ներկայացման ռեժիսոր և բեմականացման հեղինակ Գ. Տոկստոևզովի ղեկավարությամբ: Թեև բեմադրությունը կառուցվել էր լենինգրադյանի ազդեցությամբ, բայց ուներ իր դեմքն ու յուրահատկությունները (նկարիչ՝ Ս. Արուստյան):

Ներկայացումն ի հաջա բերեց ոչ միայն երիտասարդ ռեժիսորի ստեղծագործական կարողությունը և իշխան Միչկինի կերպարը անմեավորող Լորենց Աուդանյանի միջոց, այլև Նորոմի բացահայտեց Ռոզոմիի դերակատար Էդմոն Գալոյանի և Նաստասիա Ֆիլիպովնայի դերակատարներ Ա. Սիմոնյանի և Վ. Վարդերեսյանի ստեղծագործական հնարավորությունները:

Զուգա, ներքին դրամատիզմով հագեցած այս ներկայացումը թատրոնի հերթական հաջողությունն էր ռուս գրականության դասական արժեքների մարմնավորման ասպարեզում:

Хотя замечательное произведение Достоевского в досоветском армянском театре почти не сходило со сцены, Театр имени Сундукяна впервые обращался к нему. Постановку осуществил молодой режиссер Ерванд Казанчян под руководством Г. Товстоногова, автора известного спектакля в Ленинградском театре им. М. Горького. Правда, эта постановка исходила из прикличов ленинградской, но она имела и свои особенности (художник С. Арутюнян).

Спектакль не только показывал творческие данные режиссера и дарования молодого актера Лоренса Арушаняна в роли князя Мышкина, но и по-новому раскрыл актера Ов. Галояна в образе Рогожина, а также выявил возможности М. Симонян и В. Вартересян (Настасья Филипповна).

Сдержанный, насыщенный внутренним драматизмом, этот спектакль является несомненной удачей театра в воплощении классических ценностей русской литературы.

«Աղուշ», անտաբան
«Идиот», Сцена

Լուսանկի Ֆիլանովնա — Վ. Վարդերեսի
Настасья Филипповна — В. Вартерески

Լուսանկի Ֆիլանովնա — Մ. Սեմյոնի
Настасья Филипповна — М. Семенова

Միշկին — Լ. Ստոլբուրյան
Мышкин — Л. Арушанян

Цыган — У. Урманцук
Аглая — М. Мурадян

Цыган — Ф. Цыганук
Лебедя — Г. Асланян

Сценограф Чарофиди — В. Умбикян
Елизавета Прокофьевна — Е. Манвелян

Сценарист — Л. Чарофиди
Рогожина — О. Галоян

«Гармонь» и «Гармонь»
«Гармонь» Г. Г. Г.

2. ԴԱՐԾԱՆ

ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱԳԱՀԸ

Սա թերևս լավագույնն է այն քաղաքի մերկայացումներից, որ Վ. Ամենյանը ստեղծել է պատմահեղափոխական թեմայով (Ղևարիչ՝ Ռ. Նալբանդյան): Պիեսը և նրա հիման վրա ստեղծված ներկայացումը մասամբ վավերագրական էր. պատմական ճշմարտացիությանը այն պատկերում էր Հոկտեմբերյան հեղափոխության ունեցած քաղաքորոշ ու վճռական դերը կործանման եզրին կանգնած իսկ ժողովրդի կյանքում: Լինելով պատկերվող դեպքերի ակադեմիստ, ունեցող դրանց վերադասարարության մեջ հասավ այնպիսի անմոռելի հավաստիության, որ հազվադեպ է քննական արվեստում:

Բեմադրության դերասանական ակադեմիա ինքնուրույններից էր Բ. Ներսիսյանի անձնավորում Լենինի կերպարը: Հանրապետության Նախագահ Ալեքսանդր Մյասնիկյանի դերում Մ. Արսիսյանը բացահայտվեց իր զուսպ ինքնատիպության խառն առանձնահատկություններով: Բեմադրությանը գրավչություն էր տալիս նաև Մ. Մկրտչյանը, որ իրեն հառուկ հումորով ներկայացնում էր նոր կարգերին նվիրված Օսեպին: Հուզականությանը էին լցվում Ա. Ասրյանի Մամիկը, Ա. Սարգսյանի Հովհաննես Թումանյանը:

3. ԴԱՐՅԱՆ

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ РЕСПУБЛИКИ

Это один из лучших спектаклей, созданных В. Аджемьяном на историко-революционную тему (художник Р. Налбандян). Пьеса и спектакль документальны: в полном соответствии с историей показана здесь решающая роль революции в жизни армянского народа, стоявшего на грани гибели. Будучи свидетелем изображенных в пьесе событий, режиссер воспроизвел их с поразительной и редкой достоверностью. Некоторые сцены производят потрясающее впечатление на зрителя.

Одной из крупных актерских удач является создание образа Ленина Бабкеном Нерсисяном. В роли Мясникяна выступил Хорен Абрамян; творческая и политическая зрелость артиста позволила ему создать правдивый образ видного общественного и государственного деятеля. Очень привлекателен образ преданного новому строю железнодорожника Онеся, воплощенного М. Мкртчяном со свойственным лишь ему характерным юмором. Эмоционально насыщены образы А. Асрия (Мамик) и С. Саркисяна (Ованес Туманян).

Մամիկ — Ա. Ասրյան, Օսեպ — Մ. Մկրտչյան
 Мамик — А. Асрия, Онея — М. Мкртчян

Թումանյան — Ս. Սարգսյան
 Կոմարյան — Ս. Սարգսյան

Կոմարյան — Ս. Սարգսյան
 Մանուկյան — Ս. Սարգսյան

«Հանրապետության նախագահ», անհայտ
 «Председатель республики», Сили

Գրչանը — Օ. Էդրան
Յանյան — Ջ. Յանյան

Տրդատյան — Ս. Ստեփանյան
Կարյան — Ա. Ադամյան

Վ. Բ. Լևոն — Բ. Լևոնյան, Ստեփանյան — Ս. Ստեփանյան
Վ. Բ. Լևոն — Բ. Լևոնյան, Ստեփանյան — Ս. Ստեփանյան

Կարյան — Վ. Կարյան
Կարյան — Վ. Կարյան

Վ. ԴԵԼՄԱՐ

В. ДЕЛЬМАР

ՀԻՇԻՐ ՎԱՂՎԱ ՕՐԴ

ПОМНИ О ДНЕ ЗАВТРАШНЕМ

Այս օրվը Վ. Ամենայնի ղեկավարությամբ բեմադրեց ռեժիսոր Հրաչյա Աղստյանը: Քատրոնի ավագ սերնդի վարպետներ Արուս Ասրյանը և Գեղամ Հարությունյանը ճշմարտացիորեն ներկայացրին Լյուսի և Բարկլեյ Կուպեր ամուսինների դառը ճակատագիրը: Ներկայացումը ակտիվ դաստապարտում էր նրանց փառասեր ու շահամոլ զավակներին, որոնց միմյանց վրա են գցում ծերացած ծնողներին պահելու հոգսը, անխնա ոռոնահարում նրանց մարդկային արժանապատվությունը:

Գլխավոր դերակատարների խոր հոգեբանական խաղի շնորհիվ ավելի քան տասը տարի ներկայացումը չի ծավալ քատրոնի բեմահարթակից:

В тридцатые годы американский драматург Вина Дельмар написала пьесу «И дальше тишина...» по роману Жозефини Лоуренс «Какой длинный путь!» В Театре имени Г. Суриковского это произведение было поставлено под названием «Помни о дне завтрашнем». Режиссер Рачья Ашугян, под руководством В. Аджемияна, мастера старшего поколения театра Арус Асриян и Гегам Арутюнян правдиво, психологически глубоко представили печальную историю супругов Люси и Барклея Куперов: их сыновья и дочери, озабоченные лишь собственным благополучием и выгодой, сваливают друг на друга заботу о содержании престарелых родителей, совершенно не считаясь с их человеческим достоинством, обрекая их в конце концов на горькую разлуку.

Լյուսի Կուպեր — Ա. Ասրյան, Ամիտա — Ա. Աղստյան
Լոքս Կուպեր — А. Асриян, Аамта — С. Аветисян

Բարիկ Կուսիր—Պ. Հարությունյան, Լուսի Կուսիր—Ս. Սարյան
Երվանդ Կուսիր—Դ. Արդույան, Լուսի Կուսիր—Ա. Արսև

Սերբեր—Վ. Հարությունյան, Բարիկ Կուսիր—Պ. Հարությունյան, Ջորջ—Ս. Սարյան
Ռոբերտ—Յ. Առույան, Երվանդ Կուսիր—Դ. Արդույան, Ջորջ—Ա. Հոստիկյան

Մ. ԳՈՐԿԻ

ՀԱՏԱԿՈՒՄ

М. ГОРЬКИЙ

НА ДНЕ

Սովետականի անվան թատրոնի դերասանական ստուդիայի այս ակադեմիական աշխատանքը (1971) արժանացավ նրա ընթացիկ խաղացանկում սեղ գտնելու պատվին: Դա վկայեց դերասանական Նոր ուժերի մուտքը Սովետականի անվան թատրոն: Վ. Ամենյանի և Մ. Արսլյանի բեմադրության մեջ ակներև էր երիտասարդ դերասանների ձգտումը՝ նորովի մեկնարանել սոցիալական բարդ դրամայի կերպարները:

1980-ին Մ. Արսլյանը, օգտվելով ստուդիական ներկայացման փորձից, ստեղծեց Նոր բեմադրություն, որը բնութագրվում էր կերպարների սոցիալ-հոգեբանական բովանդակության Նոր գնումներով:

Выпускной спектакль студии Театра имени Г. Сундуккина (1971) удостоился чести занять место в текущем репертуаре и свидетельствует о притоке новых артистических сил. В постановке Вартака Аджемяна и Мгера Мкртчяна заметно стремление студийцев создать достоверные образы.

В 1980 году М. Мкртчян, используя опыт, накопленный в работе над этой пьесой в студии, дал новую трактовку горьковской драмы в постановке, значительно усилившей социально-психологическое раскрытие образов.

Կլեյն — Գ. Օգարյան, Սառին — Վ. Ասեֆյան, Նատաշա — Ե. Արսլանյան, Լուկա — Գ. Ասեֆյան. 1980

Клейн — Г. Огарян, Сатин — В. Степанян, Наташа — Е. Мкртчян, Лука — Г. Асланян. 1980

Կատար—Ս. Սլոյանսկի, Կատար—Ֆ. Չալոյան, Լուկա—Ֆ. Շալոյան,
 Բարեկ—Ս. Սլոյանսկի, Քոմիտ—Լ. Լալույանսկի, 1980
 Նատաշա—Ե. Մարտյան, Նաստյա—Դ. Դալստի, Լուկա—Դ. Ասլանյան, Երոզ—Ա. Մարտյան,
 Բոբոկ—Ա. Արապետյան, 1980

«Լալույան», Կատար, 1971
 «Նա ճիշտ», Սոֆիա, 1971

Համբարձում — Կ. Ստեփանյան, Հանրապետական Պալատ — Դ. Ստեփանյան. 1990
 Երևան — Կ. Տրսյան, Ստեփան — Բ. Գեղամյան. 1990

Վ. ՍԱՐԴՈՒ, Է. ՄՈՐՈ

ՄԱԴԱՄ ՍԱՆՅԵՆ

Նկատի ունենալով դերասանուհի Մետաքսյա Սիմոնյանի ստեղծագործական խառնվածքը, ֆատորնը բնմ հանեց 19-րդ դարի ֆրանսիական դրամատուրգիայի ամենատարածված կատակերգություններից մեկը, որ քեմադրեց ուժիսոր Կիմ Արզումանյանը՝ բնմական գործողությունների սրընթաց զարգացմամբ, արտահայտել բնմալիմակներով և դերասանական բավական ուժեղ անսամբլով: Հերոսուհու՝ Կատրին Լեֆեյրի դերում Մ. Սիմոնյանը ամբողջացրեց ժողովրդի ծոցից ելած խիզախ, համարձակ, հնարամիտ ու կանացի հմայքով լեցուն ֆրանսուհու կերպարը: Ներկայացման դերասանական խաղողություններից են Բ. Ներսիսյանի Նապոլեոն Բոնապարտը, Մ. Սանովյանի ժողեֆ Լեֆեյրը, Ա. Խոստիկյանի ժողեհ, Ա. Սանովյանի կոմս Նեյպերը և ուրիշներ:

В. САРДУ, Э. МОРО

МАДАМ САН-ЖЕН

Учитывая творческие возможности Метаксы Симонян, театр поставил популярную французскую историческую комедию «Мадам Сан-Жен», которая стала лучшей работой режиссера Кима Арзуманяна в театре. Спектаклю свойственны яркая театральность, правдивый показ времени и среды, стремительность сценического действия, выразительность мизансцен. В роли героини Катрин Лефевр сочетались лирические и комедийные черты. М. Симонян создала обаятельный образ смелой и находчивой, остроумной и пленительно женственной француженки. Среди других актерских достижений: Наполеон Бонапарт Б. Нерсисяна, Жозеф Лефевр М. Макукяна, граф Нейпер А. Макукяна, Фуше А. Хостикияна и другие.

Նապոլեոն Բոնապարտ — Բ. Ներսիսյան
Наполеон Бонапарт — Б. Нерсисян

Կատրին Լոֆեր — Մ. Սիմոնյան
 Կատրին Լոֆեր — Մ. Սիմոնյան

Ֆուշե — Ա. Խոստիկյան, Կատրին Լոֆեր — Մ. Սիմոնյան
 Ֆուշե — Ա. Խոստիկյան, Կատրին Լոֆեր — Մ. Սիմոնյան

Ժոզեֆ Լեֆևր — Մ. Մանուկյան
Жозеф Лефевр — М. Манукян

Նապոլեոն Բոնապարտ — Բ. Արթուրյան, Կարլին
Լեֆևր — Մ. Սյունյուկյան

Наполеон Бонапарт — Б. Артурян, Катрин Лефевр — М. Са-
моян

Գ. ՏԵՐ-ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ

ՀԱՋԻ ՓԱՅԼԱԿ

«Հաջի Փայլակ» կատակերգության բեմականացումը դերասան Խորեն Աբրահամյանի ղեկավարական առաջին ինքնուրույն աշխատանքն է: Պիեսը բեմում ստացել էր գրոտեսկային լուծում, ինչում էր իբրև անողորմ սասի-րա՝ ուղղված ազգային սահմանափակության և սնա-պարծության, քաղցնեկության և ընթացողության դեմ: Քեմալի իրատարությունը, արծարծված պրոբլեմների արդյունքը և պոլիմեկանությունը կենսական, ինքնատիպ մարմնավորում էին գտել Գ. Ռաֆայելյանի (Արա Սա-սուն), Ա. Մուրադյանի (Հուշտրիկ), Է. Էջանյանի (Մու-կուչ Ասոխիկ), Ռ. Աբրահամյանի (Միշել Աստունի), Ա. Ռաստիկյանի (Հարութ Մեկերջ) և մյուս դերակա-տարների խաղում:

Գ. ՏԵՐ-ԳՐԻԳՐՅԱՆ

ХАДЖИ ПАЙЛАК

Постановка комедии Григора Тер-Григоряна «Хаджи Пайлак» — первая самостоятельная режиссерская работа актера Хорена Абрамяна. Эта пьеса получила на сцене гротескное, эксцентричное воплощение, звучала как беспощадная сатира на ограниченность и чванство, мещанство и стяжательство. Злободневность темы, острота и актуальность поставленных проблем нашли живое самобытное воплощение в игре Г. Хажякяна (Ара Сасун), М. Мурадяна (Уштрик), Э. Эджаняна (Мужуч Асохик), Х. Абрамяна (Мишель Астуни), А. Хостиакяна (Арут Андерц) и других актеров.

Հուշտրիկ — Ա. Մուրադյան, Մուկուչ Ասոխիկ — Է. Էջանյան
 Սուրիք — Ռ. Մուրադյան, Մուկուչ Ասոխիկ — Է. Էջանյան

Արմ Ստեփան — Գ. Մուսիկյան
Արս Տաշյան — Դ. Խաչատրյան

Արմ Ստեփան — Յ. Արմաշյան, Լուսին Ստեփան — Ս. Մուսիկյան
Մանուկ Անտոնյան — Մ. Աբրահամյան, Արտ Անտոնյան — Ա. Խոստանյան

Ամբոջ Շառֆի—Է. Էսթրադան, Սեֆ Բալան՝ Գ. Մոնոկյան
 Մուշկ Ասլանի—Յ. Զոբակի, Արս. Տաքսի—Դ. Խանյան

Սեֆ Բալան—Է. Էսթրադան, Ամբոջ
 Շառֆի—Է. Էսթրադան, Սեֆ—Լ. Լա-
 բանյան
 Տաքսի—Ն. Դեմիրյան, Մուշկ
 Ասլանի—Յ. Զոբակի, Արս.—
 Դ. Խանյան

Մ. ՊԱՆՑՈՂ

М. ПАНЬОЛЬ

ՏՈՊԱՅ

ТОПАЗ

«Տոպազ» ակնարկը բնագրությունը իրեն Արախանյանի ռեժիսորական ուղադրով աշխատանքներից է: Բնագրողը Նորին ժառանգ էր վավերագրում երգեման պարկերտ, ծայրահեղորեն միամիտ ուսուցիչ Տոպազի աստիճանական վերափոխումը գիշատիչի, և այս աշխարհի ուժեղներից մեկը դառնալը: Եղբայր էլքակյանը դրսևորեց ձկուն, հոգեբանական նրբնրանգներով հարուստ խաղ, և ստեղծեց իր դերասանի լավագույն կերպարներից մեկը:

Ներկայացման մեջ հետաքրքիր կերպավորումներ էին Դավթ Մալյանի Կաստել-Բենակը, Գուրգեն Հակոբյանի Արազը, Սարգս Մուրադյանի Արազին:

Постановка пьесы «Топаз» известного французского драматурга Марселя Паньоля — одна из первых режиссерских работ Хорена Абрамiana. Спектакль рассказывает о том, как порядочный, крайне наивный учитель Топаз постепенно меняется, приобретает черты хищника и становится одним из сильных мира сего. Актер Эдгар Элбакян раскрыл характер героя в гибкой и богатой юнгами игре, создав один из лучших образов своего репертуара. Интересные образы в спектакле были созданы также Д. Малином (Кастель-Бенек), Гургеном Ахояном (Мюш) и Марго Мурадян (Сюзан).

Տոպազ — Է. Էլբակյան
 Топаз — Э. Элбакян

Արսիք — Մ. Մարտիրոսյան, Կատիկ-Քիմով — Դ. Մալին
Տոնա — Մ. Մուրադյան, Կատիկ-Քիմով — Դ. Մալին

Տոնա — Է. Էդիսյան, Արսիք — Մ. Մարտիրոսյան
Տոնա — Է. Էդիսյան, Տոնա — Մ. Մուրադյան

Բ. ՎԱՍԻԼԵՎ

Б. ВАСИЛЬЕВ

ԱՌԱՎՈՏՆԵՐՆ ԱՅՍՏԵՂ ԽԱՂԱՂ ԵՆ

А ЗОРИ ЗДЕСЬ ТИХИЕ

Այս բեմադրությունը իրականացրել էր Լ. Դափյանյանը՝ ըստ Բ. Վասիլևի համանուն վիպակի նոր բեմավորման: Ամբողջության մեջ ներկայացումը ինչեղ իրեն էին խիզախության և անձնավորության հանուն հայրենիքի: Ռազմիկ դարձած և իրենց պարտքը մինչև վերջ կատարող ու զոհվող կենսախիղ, երիտասարդ աղջիկների կերպարները հանդիսատեսին հուզում, ներգրկում ու իրացնում էին՝ առանց ավելորդ խղճահարություն հարուցելու: Արտագուստ խառնարան, բայց զինվորին հատուկ պարզությամբ, աղջիկների՝ Նկատմամբ հայրական հոգատարությամբ այլի ընկնող ձեռքով Վասիլևը՝ Ս. Արրահամյանի զուգ, հավաստի զուկներով հագնված խաղով, կենսական ուժ ուներ: Բեմադրությունը հատկանշական էր միջոցների պարզությամբ, իսկ դերասանական անմոռվորումները՝ ներքին ցնարականությամբ և հուզականությամբ:

Эта постановка осуществлена Р. Капаланяном по инсценировке одноименной повести Б. Васильева, сделанной им совместно с В. Медиксетаином. В ней по-своему интерпретирована поэзия подвига. Поэтические образы жизнерадостных, порой шаловливых девушек, ставших вояками и выполнивших свой долг до конца, трогали и восхищали зрителя. По-солдатски просто и по-отчески заботлива, хоть и суров внешне, их командир — сержант Федот Васков, воплощенный Х. Абрамяном в скупых, жизненно достоверных красках. Вся постановка отличалась простотой и строгостью форм, а сценические образы — внутренним лиризмом и психологической глубиной.

Հարևանութիւն — Լ. Գափանյան, Վասիլև — Ս. Արրահամյան
Соседка — Л. Петросян, Васков — Х. Абрамян

Մեղր — Փ. Աղիտբաբյան
Ջան — Ջ. Աբրահամյան

Վանիկ — Ռ. Արարձանյան, Մեղր — Ե. Արարձանյան
Վառվառ — Ս. Աբրահամյան, Տոն — Ե. Մարտիրոսյան

«Անտիկոնի» արտոդ խաղաղ Մե. անտիկոն
«Ա քոր ձեռք տեսն...» ՀԱՅԿԱ

ԵՎՐՈՊԻՆԻՍ

ЕВРИПИД

ԻՖԻԳԵՆԻԱՆ ԱՎԼԻՍՈՒՄ

ИФИГЕНИЯ В АВЛИСЕ

Հին հունական թատերագրության առաջին անգամ (Սոփոկլես՝ «Անտիգոն», 1922 թ.) անդրադարձալուց կես դար հետո թատրոնը դիմեց Եվրիպիդեսի այս ողբերգությանը (թարգմանությունը բնագրից՝ Սիմոն Գրեցաշարյանի): Վ. Ամեմյանի թեմատրությունը հանդիսատեսին գրավում էր պատմական միջավայրի բանաստեղծական զգացողությամբ, անսովորիկ առանձնահատուկ ոճավորմամբ և ողբերգության գաղափարի ցայտուն դրսևորմամբ:

Առավել հաջողված կերպարներ էին Բ. Ներսիսյանի Ագամեմնոնը և Լ. Հովհաննիսյանի Կլեոմենեստրան:

Спустя пятьдесят лет после первого обращения к античной драматургии («Антигона» Софокла, 1922), В. Аджемян поставил эту трагедию Еврипида (перевод с древнегреческого — С. Гркашарян). Спектакль отличался стиливым рисунком, присутствием древнегреческому театру — тонкой обработкой хора, выразительным воплощением идей трагедии. Наиболее удачные образы постановки — Агамемнон Б. Нерсисяна и Клитемнестра Л. Оганесян.

Մենելայ — Վ. Եղապյան, Ագամեմոն — Բ. Ներսիսյան
 Менелай — В. Егшатян, Агемемнон — Б. Нерсисян

Ազատնին — Ք. Ներսիսյան, Կլեոմենդար — Լ. Հովհաննիսյան
 Ագամեմոն — Ե. Ուրուսյան, Կալիսթո — Լ. Օհանյան

ԱՎԵՐՎԱԾ ԲԱՂԱՔԻ ԱՌԱՍՊԵԼԸ

ЛЕГЕНДА РАЗРУШЕННОГО
ГОРОДА

Պերժ Զեյտունցյանը, բննադրիչ Հրաչյա Դափյանյանը և Արշակ Երկրորդի դերակատար Խորեն Աբրահամյանը ինքնատիպ և տրույի մակարաններին հայ ժողովրդի պատմության նշանավոր դրվագներից մեկը: Արշակավանի կառուցման և ավերման լեգենդի մեջ նրանք տեսան ուժեղ պետականություն ստեղծելու ճգնաժամը և նրա պատմական դատազարգացումը:

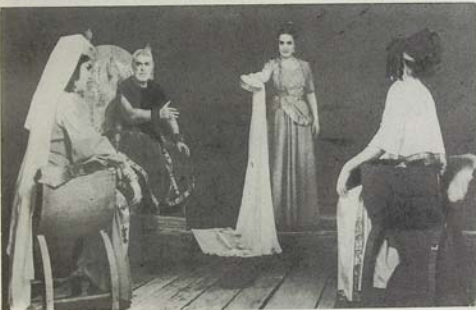
Ս. Աբրահամյանը Արշակ Երկրորդի դերում ստեղծել էր քաղց և հակասական ապրումների մեջ տարոքերվող արքայի ողբերգական բնավորություն: Իր խաղացանկի լավագույն կերպարներից մեկը:

Ներկայացումը, որ բնմահարթակից չիցավ լոթ թառե-րաջրջան, հաջողություն ունեցավ ոչ միայն Երևանում, այլև թատրոնի հյուրախաղերի ժամանակ՝ Մոսկվայում, ինչպես նաև Բուլղարիայում և Չեխոսլովակիայում:

Автор этой исторической трагедии Перч Зейтунцян, поставщик Рачья Капалаян и исполнитель роли Аршака Второго Хорен Абрамян дали сценически новую и самобытную трактовку одного из узловых периодов истории армянского народа. В строительстве Аршакавана и в его разрушении они увидели обреченность идеи создания сильной государственной власти в стране, раздираемой внутренними противоречиями, ослабленной коварной политикой внешних завоевателей. Х. Абрамян в роли Аршака Второго создал характер сложный и противоречивый, исполненный большой трагедийной силы. Это один из лучших образов, воплощенных актером.

Спектакль шел на сцене более шести лет и пользовался неизменным успехом не только в Ереване, но и во время гастролей театра. Он был показан в Москве, в Болгарии и Чехословакии.

Գործընկերներ — Փ. Ավետիսյան, Արշակ Երկրորդ — Ս. Աբրահամյան, Փարսևան — Մ. Մկրտչյան, Օլիմպիա — Ա. Թումանյան
Воронизухт — Ж. Аветисян, Аршака Второй — Х. Абрамян, Парсаван — М. Мкртчян, Олимпия — А. Туманян

Փայտեմեմ — Լ. Հովհաննիսյան, Սրբայ երկրորդ — Ռ. Սրբանյան
 Փարամեմ — Լ. Օգոսեան, Արսիկ Երկրորդ — Մ. Աբրահիմ

«Ճգնաժամ քաղաքի փլուզմանը», տեսարան
 «Լեգենդ քաղաքի փլուզմանը», Ստեփան

Սրբակ եղբայրը — II. Սարգիսյան, Ներսես — Շ. Դավթյան
Արքիեպիսկոպոս — X. Աբրահամ, Ներսես — III. Կապույտ

ԽԱՉՄԵՐՈՒԿ

ПЕРЕКРЕСТОК

Քննադատը Հրայր Դավանյանը (ռեժիսոր՝ Ռ. Արսեմյան), իրականության լայն շերտերի ֆոնի վրա պատկերեց մարդկային տարբեր ձևակապերի հատման բարդ հանգույցները: Պիեսի նյութը առնված է ժամանակակից հայ կյանքից: Հեղինակի գաղափարը կրթական վերածի (Վարդան Արամյան) դերում Սոս Սարգսյանը դրսևորեց արտացոլապես ճշտապ, հոգեբանորեն հարուստ, տպավորիչ խաղ: Նրան հակադրվող կերպարը (Սահմյան) սատիրական գույներով անմասկորեց դերասան Վահրամ Շեջախյանը: Ազգային հյութեղ Նկարագրով խորապես համակրելի կերպարներ՝ Ներկայացրին Վ. Մարգարիտին և Է. Էլքանյանը՝ Գապարի ու Մուշեղի դերերում:

Ներկայացումը մեծ հաջողություն ունեցավ Մոսկվայում 1978-ի հյուրախաղերի ժամանակ: Քննադատության մի խումբ մասնակիցներ 1979-ին արժանացան ԼՄԱՀ պետական մրցանակի:

Эта постановка Р. Капаянц (режиссер Х. Абрамян) — лучшая среди спектаклей театра, посвященных вашей современности. В роли главного героя Вардана Адамяна, «рыцаря добра», воплощающего основную идею пьесы, выступил Сос Саркисян. Актер покоряет внешне скупым, но внутренне необычайно глубоким, психологически тонким исполнением. Протиполоставленный ему образ стихителя и проходимца Савамьяна в густых сатирических красках воплотил актер Ваграм Егшатын. Глубоко симпатичные, национально сочные и самобытные образы создали В. Маргуни и Э. Элкян в ролях Гаспара и Мушега.

Спектакль имел большой успех и во время гастролей театра в Москве в 1978 году. Группа участников постановки в 1979 году была удостоена Госпремии Армянской ССР.

Մուշեղ — Է. Էլքանյան, Միգուիկ — Վ. Արսեմյան, Սահմյան — Վ. Շեջախյան
 Մյուսի — Յ. Յոնյան, Միգուիկ — Վ. Արսեմյան, Սահմյան — Վ. Շեջախյան

Շարլան Ազնաւրեան — Ս. Սարգսեան
 Երտէր Աճառեան — Շ. Տերտէրեան

«Թագաւորութիւն» անուան
 «Սերգիստէր», Տոմար

Գեորգի — Վ. Մարգարյան
Դանիել — Բ. Մարգարյան

Մարգարյան — Բ. Մարգարյան
Մարգարյան — Բ. Մարգարյան

Լևոն — Ս. Մարգարյան, Վարդան Մարգարյան — Ս. Մարգարյան
Ասյու — Ա. Մարգարյան, Վարդան Մարգարյան — Ս. Մարգարյան

Վ. ԸՆԴԱՊԻՐ

ԿՈՐԻՈՒԱՆ

В. ШЕКСПИР

КОРИОЛАН

Քաղաքում, առաջինը հայ բնիմ, անդադարեմով Շեքսպիրի այս ողբերգությանը, որը թատերական արվեստի պատմության մեջ չունի բնական հաղթանակ անկողությունը: Բնադրող էր. Նազիկյանը և գլխավոր հերոսի դերակատար Ս. Արզումանյանը թատերաշին հետաքրքիր միջոցներով ընդլայնեցին ժողովրդի վրա չինվել, անհասպաշտական հոգեբանությամբ առաջնորդվող պետական գործիչ ողբերգությունն ու դասապատկան լինելը, որդան էլ նա ժողովրդին լինի այնպեղ արժանանում:

Բժանդության այդ զարնոյ հասկանիւննորք եր դե-
ռասանական հետաշրջոյն անսամըլ, որի ներդաշնա-
կութաւն նպատոմ էն Ազոյազի, Օճիկազի, Վոլոմ-
նիազի դերանաորանք՝ Մ. Մանուկանը, Ռ. Նազարե-
թան, Լ. Հոնիանիսյանը: Ներկայառնը 1961-ին ար-
ժանացալ ՄԱԽՍ պետական մրցանակի, այն քաճիք է
զնաատոյն նաև Մոսկվայում, Կիւմոմ, Քիթիսիում, ինչ-
պես եւ Քեդիւմում ու Վայմարում, ուր թատրոնը հանդես
է եկել հուսակառնոմ:

Армянский театр впервые обратился к этой трагедии Шекспира, не имеющей в истории театрального искусства богатых сценических традиций. В постановке Р. Капalianна и в игре выступающего в заглавной роли Х. Абрамяна отчетливо выражена та мысль, что государственный деятель, не опирающийся на народ и не считающийся с ним, обречен на гибель, какими бы личными достоинствами он ни обладал. Созданию актерского ансамбля в этой чрезвычайно динамичной постановке способствовали исполнители ролей Агриппы — М. Манукян, Авфида — Х. Назаретян, Волумия — Л. Оганясян, которые вместе с Х. Абрамяном, режиссером Р. Капalianном и художником Е. Сафровым в 1981 году были удостоены Государственной премии СССР. Спектакль высоко оценен также в Москве, Тбилиси, Берлине, Веймаре, где театр выступал с гастролями.

Օրբինոն — Ռ. Լազարևիչ, Կոֆոպան — Ռ. Սրբաճյան
Լաֆանյի — Մ. Նազարետյան, Կոռոլյան — Մ. Աբրահամյան

Иероним — М. Царь-Андрей
Кормолян — Х. Абрам

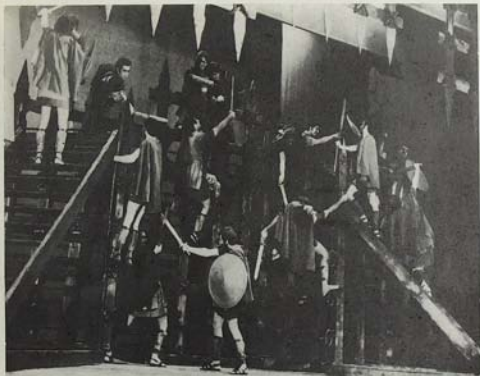
Роскош — Л. Водников, Цицианов — Л. Фадеев
Брут — В. Египетян, Велутос — О. Галоян

Օբիեդով — Ռ. Նազարյան
 Աբգար — Մ. Կարապետյան

Վարդգեսը, անտառի
 «Խորհուրդ» Շուք

Ազիզյան — Մ. Մանուկյան
Արսլան — Մ. Մանուկյան

«Ազիզյան», տնային
«Կորստան», Օսկա

Ա. ՕՍՏՐՈՎՍԿԻ

ԿԱՏԱՂԻ ՓՈՂԵՐ

Ա. Օստրովսկու հայտնի կատակերգությունը հայ թատրոնում բեմ հանվեց առաջին անգամ Քասեթային վառ ձևերով, արտահայտչական թարմ եղանակներով աչքի ընկնող այս բեմադրությունը դարձավ երիտասարդ ունեթատր Նիկոլայ Շատուրյանի ստեղծագործական կարեւորությունների լավագույն դրսևորումը Սովետական անվան թատրոնում:

Ողջագրավ դերակատարումներով հանդես եկան Ծ. Ղազարյանը և Ռ. Ղևոնդյանը (Վահիկով), Է. Հովհաննիսյանը և Ն. Պետրոսյանը (Չերովսարովա), Ա. Թորգոմյանը և Ա. Խոստիկյանը (Տեղատն), Կ. Սուքիասյանը (Լիդիա), Գ. Չեփյանը (Գրումով), Ա. Կոստանյանը (Կուչումով):

А. ОСТРОВСКИЙ

БЕШЕНЫЕ ДЕНЬГИ

Эта известная комедия А. Островского в армянском театре была поставлена в первый раз. Спектакль отличается яркими театральными формами, свежими выразительными средствами, в нем нашли свое проваление лучшие стороны режиссерского дарования молодого постановщика Николая Цатуряна. Интересные образы создали Ш. Казарян и Р. Гевондян (Васильков), Е. Оганесян и Н. Петросян (Чебоксарова), А. Торгомян и А. Хостикия (Телятев), Г. Чепчян (Глумов), М. Костанян (Кучумов).

Լիդիա — Կ. Սուքիասյան, Վահիկով — Ծ. Ղազարյան
 Лидия — К. Сукиасян, Васильков — Ш. Казарян

Տէքանս — Ա. Խոսթան
ԽԵՐԻՆ — Ա. ԽՈՍՏԱՆ

ՊԵՐՏԻՔ — Պ. ՇԻՔԻՆ
ԴԱՅՈՍ — Դ. ՇԵՐԵՆ

Լափկեղ—Ս. Պապարյան, Չերկասրեզ—Լ. Լոկանդյան
 Векляева — Ш. Казарян, Чебоксарова — Е. Оганяни

Մոյս—Կ. Մաքիարյան, Կուլումեզ—Մ. Կոստանյան, Չերկասրեզ—Լ. Լոկանդյան
 Ладян — К. Сухасян, Кучумов — М. Костанян, Чебоксарова — Е. Оганяни

Երկն Արարիչ
Խորհրդային

Ն. ԶԱՐԻԱՆ

ՀԱՅԱՎԱՆ

Н. ЗАРЯН

АЦАВАН

30-ական թվականներին գրված հանրաժանող զնալը խորեն Արաժապյանի բեմադրության մեջ ստացել է բաղադրագրական արդիական հնչողություն։ Ներկայացման առանցքը կազմում են երկու հակադիր ուժեր, որոնցից մեկը սոցիալիստական գաղափարախոսության մարդն է (Անու Լամբարյան—Վ. Ջուլյան), մյուսը՝ սեփականատիրական հողերախոսության (Մաջակ Ավագյան—Ս. Սարգսյան)։ Այդ ուժերի բախման ջրջանակում է ընթանում հայ գյուղի սոցիալիստական վերափոխման բոլորն արդեն, որ բացահայտվում է բեմական լայն կոսմոսի վրա։ Ոճախոսական այս ներկայացմանը բնորոշ են կենցաղային հյութեղ գույները, ժանրային ցայտուն պատկերները, բազմամարդ պլաստիկ տեսարանները։

Հիշված դերակատարներից քաջ ներկայացման մեջ զբաղված են Ռ. Պետրոսյանը (Վասակ), Վ. Զանիբեկյանը (Գրիգոր), Յու. Ամիրյանը (Ծնալուն), Բ. Լուկանիսյանը (Արուս), Է. Էրանյանը (Եփրեմ խան), Ծ. Ղազարյանը (Վարդյան), Ս. Կոստանյանը (Պողոս), Ժ. Ավետիսյանը (Անու), Ս. Կարապետյանը (Ղուկաս), Գ. Ալանյանը (Սաթու) և ուրիշներ։

Ներկայացման ցուցադրվեց նաև Մոսկվայում և Կիևում 1981-ին, արժանանալով հանդիսարարի ուշադրության։

Популярный роман, написанный в тридцатые годы, в сценическом толковании Хорева Абрамкина наполнен вполне современным содержанием. В центре спектакля два противоборствующих человека, две противостоящих идеологии — социалистическая и собственническая, представленная соответственно Леоном Ламбарьяном (Владимир Кочарян) и Мацаком Авакьяном (Сос Саркисян). Именно в столкновении этих сил и совершается бурный процесс социалистического преобразования деревни.

В жаровом отношении спектакль воспринимается как широкое полотно народного зрелища — с яркими бытовыми красками, выразительными мизансценами, многолюдными массовыми картинками.

Кроме исполнителей главных ролей в спектакле заняты К. Джанибекки (Григор), Ю. Амирян (Шмавол), Э. Элбакян (Епрем-хан), Ш. Казарян (Варосек), Т. Оганесян (Арус), А. Вартанян (Асмак), Р. Гевондян (Васак Чобанян), А. Нерсисян (Хачо), М. Костанян (Погос), Ж. Аветисян (Ануш), В. Степанян (Казарян), М. Карагезян (Гукас), Г. Асланян (Матос) и другие.

Спектакль с успехом был показан в Москве и Киеве в 1981 году.

«Հայրենիք», տեսարան
«Азатут», Сцена

Մարտի Անտոնով — Ս. Սարգսյան
ՄԱՐԿ ԱՅԱՔԻՆ — Շ. ՇԵՐԵՔԻՆ

«Հարգվել», տնային
«Առաջ», ՇԵՐԵՔԻՆ

Գրգոր — Կ. Գալստիանի
Դանիել — Կ. Դմախչյան

«Հարգին», տեսարան
«Ազնվիկ», Երևան

Մրցանակ — Ք. Հովհաննիսյան.
Լավագույնը — Վ. Յուզյան
Լույս — Դ. Օրանյան,
Լամբարդ — Վ. Կոչարյան

«Հարգելի», տեսարան
«ԱՆՆԱՆ», ՇՈՒՐԱ

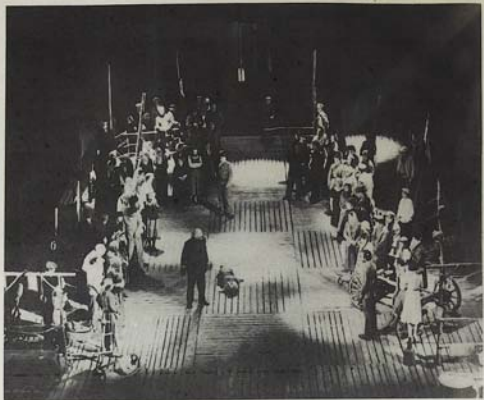

Պոլյան—Մ. Կարապետյան
Դուռն—Մ. Կարապետյան

«Հարգված, տնային
«Առաջ», Շոքա

«Հարգին», տեսքով
«Ազատ», Հոգի

«Հարգմունք, տեսարան
«ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ», ՇԱՀՄԱՆ

Մեր երկրում առաջինը Սունդուկյանի անվան թատրոնում բեմադրվեց Ցեցապիրի «Ջոն արքա» պատմական ջրուկով: Բեմադրության հեղինակը Նորեն Աբրահամյանն է:

Տասներեքերորդ դարի Անգլիայում ծավալվող պատմական իրադրությունների կենտրոնում է Ջոն արքան՝ Սուս Սարգսյանի կերպավորմամբ: Երկրում երկխոյանությունը վերջ տալու, նկեղեցական կախումից ազատագրվելու առաջադեմ ձգտումներ ունեցող Ցեցապիրի այդ հերոսին թատրոնը մեկնաբանել էր որպես իր ժամանակի միապետի իդեալ, որը իշխանությունը իր ձեռքում պահելու համար միջոցների մեջ խորություն չի դնում, դաժան է, անզիջում:

Չունենալով այս բեմադրության համար որևէ տրադիցիա, Մ. Աբրահամյանը կարողացել է ստեղծել ներքին էքսպրեսիայով ու գործողությունների դինամիկայով աղեկուն մի 'երկայացում, որն այցի է ընկնում բեմական միեակների արության, կոմպոզիցիաների գեղանկարչական պատկերավորության, մասսայական տեսարանների մանրակրկիտ մշակմամբ: Ռեժիսորական մտածողացման իրադրմանը նպաստել են Աբաղյանի ձևավորումը (Ջ. Մուրադյան) և Տ. Մանսուրյանի լափազանց արդիցիկ երաժշտությունը:

Ջոն արքայի դերում Սուս Սարգսյանը համադրեց ռեքերական և սատիրական գծերը՝ ստեղծելով ինքնատիպ ու անսովոր մի կերպար:

Երկրպագունը 1982-ին ցուցադրվեց Մոսկվայում, ռեժիսորության արժանացավ, և լավ ընդունվեց հանդիսատեսի կողմից:

Впервые в нашей стране Хорен Абрамян обращается к исторической хронике Шекспира «Король Джон» (перевод Х. Даштента), события которой происходят в Англии в XIII веке. Король Джон стремится к уничтожению двоявластия в стране и избавлению зависимости от церкви. Несмотря на свои прогрессивные идеи, он для Шекспира не идеал монарха, ибо власть свою поддерживает жестокими расправами и убийствами возможных соперников.

Не имея для осуществления этой постановки определенных традиций, Х. Абрамян сумел создать спектакль с внутренней экспрессией и динамичностью действия, четкостью и выразительностью мизансцен, живописной яркостью композиции, тщательной отработанностью массовых сцен, острым чувством времени, активностью выдвигаемых проблем. Осуществлению режиссерского замысла способствовали художественное оформление (З. Мурадян) и функциональная, написанная с блестящим мастерством музыка Т. Мансуряна.

Идея необходимости государственного единства в процессе борьбы за формирование нации и становление английской абсолютной монархии нашла свое правдивое воплощение в исполнении Сосом Саркисяном роли короля Джона, игра его отличалась трагедийным дыханием, многогранностью выразительных средств и самобытностью.

В 1982 году этот спектакль был показан в Москве и имел серьезный успех.

Դեմ աքառ — Ս. Սարգսյան
 Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան

Բարձրագույն խումբ — Վ. Վարդանյան, Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան
 Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան, Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան, Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան
 Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան, Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան, Կորոնա Ջոն — Ս. Տերաթյան

Веті шрами—Ш. Царукян, Зіроча Зордзирт—П. Чіпчакян
Король Джон—С. Саркисян, Філіпп Фольксбург—Р. Ге-
вондзян

«Веті шрами», «Король Джон»
«Король Джон». Сцена

«Дед Царя». иллустриция
«Король Джон», Селва

Лео — Вил. Шерман, Зейд — Л. Чарман, Чарман — Л. Чарман, Чарман —
В. Шерман
Лунс — Ю. Ажман, Фалли — О. Галон, Костанс — Л. Ога-
нески, Уберт — А. Маруски

Յինգ Յուզեպֆը — Ռ. Ղևոնդյան, Ջեֆ արքա — Ս. Սարգսյան, Ստեփան — Հ. Մեֆ-
սիան
Փակա Փոլանդան — Ր. Դեֆոլան, Կորոլ Դյոն — Ս. Տարսյան, Շյու — Ա. Մոսկոսյան

**ԹԱՏՐՈՆԻ ԲԵՄԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
ՏԱՐԵԳՐՈՒԹՅՈՒՆ**

1922—1982

**ЛЕТОПИСЬ ПОСТАНОВОК
ТЕАТРА**

1922—1982

- 25 հունվարի — Գ. Սունդուկյան «Պայուս: Ռեմիսոր»
Ի. Ալիխանյան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 7 փետրվարի — Ֆ. Ծիլցեր «Ավազակներ»: Քարգամա-
թյունը Փ. Վարդանյանի, ռեմիսոր՝ Լ. Ջալանթար,
Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 9 փետրվարի — Լ. Իսսև «Ուրվականներ»: Քարգամա-
թյունը Ա. Քարխանյանի, ռեմիսոր՝ Ի. Ալիխան-
յան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 10 փետրվարի — Լ. Ֆուլյա «Հիմար»: Քարգամաթյու-
նը Տ. Հովհաննիսյանի, ռեմիսոր՝ Ի. Ալիխանյան,
Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 20 փետրվարի — Գ. Հատաստան «Ջրասուղ զանգ»:
Քարգամաթյունը Պ. Սակիցյանի, ռեմիսոր՝ Լ.
Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան, երաժշտությունը
Զառ Է. Գրիգի:
- 25 փետրվարի — Ս. Գրեկի «Հատակում»: Քարգամա-
թյունը Ս. Մանվելյանի, ռեմիսոր՝ Ի. Ալիխանյան,
Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 7 մարտի — Լ. Հեյերման «Հուլիս» կորմանումը: Քար-
գամաթյունը Ս. Ստամբոլյանի և Լ. Ջալանթարի,
ռեմիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 6 ապրիլի — Ա. Ծիլցեր «Կանաչ թուփակ» (քարգամա-
թյունը Լ. Ջալանթարի) և Կ. Գուրոնի «Հյուսա-
նոցի տիրոհիկ» (քարգամաթյունը Վ. Քերգիսա-
յանի), ռեմիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երե-
ցյան:
- 27 ապրիլի — Լ. Իսսև «Նորա»: Քարգամաթյունը
Լ. Հովհաննիսյանի, ռեմիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալա-
րիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 11 մայիսի — Ս. Գևորգյան «Վարդապետ»: Ռեմիսոր՝
Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Լ. Քալանյան:
- 6 յուլիսի — Գ. Ծենսիկա «Ամբողջ իշխանությունը
խորհուրդներին»: Քարգամաթյունը Ա. Ռոնդկար-
յանի, ռեմիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 12 յուլիսի — Դ. Դեմիրճյան «Դառաստան»: Ռեմի-
սոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 22 յուլիսի — Ա.Ֆրոլյես «Անտիգոն» (քարգամա-
թյունը Տ. Հովհաննիսյանի) և ժ. Մոլիեր «Քոնի
ամուսնություն» (քարգամաթյունը Ա. Ուկանյա-
նի), ռեմիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Կ. Հաչա-
թյան:

- 19 դեկտեմբերի — ժ. Մոլիեր «Դոն-ժուան»: Քարգամա-
թյունը Ա. Տեր-Հովհաննիսյանի, ռեմիսոր՝ Վ. Փա-
փազյան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 21 դեկտեմբերի — Բ. Շոու «Աստանայի աշակերտը»:
Քարգամաթյունը Վ. Փափազյանի, ռեմիսոր՝ Վ.
Փափազյան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 16 հունվարի — Ս. Սոմենկով «Ճանաչողը հուլիս»
(քարգամաթյունը Լ. Հովհաննիսյանի) և Ս. Մակ-
կո «Միմոս» (քարգամաթյունը Վ. Փափազյանի),
ռեմիսորներ՝ Լ. Ջալանթար և Վ. Փափազյան, Ալա-
րիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 24 հունվարի — Վ. Շեքսպիր «Օթելլո»: Քարգամաթյու-
նը Ս. Սոմենկովի, ռեմիսոր՝ Վ. Փափազյան,
Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 15 փետրվարի — Կ. Գուրոնի «Երկու տիրոջ ծառա»:
Քարգամաթյունը Վ. Փափազյանի, ռեմիսոր՝ Վ. Փա-
փազյան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 20 փետրվարի — Վ. Շեքսպիր «Վենետիկի վաճառ-
կանը»: Քարգամաթյունը Լ. Սասնիսյանի, ռեմի-
սոր՝ Ս. Մանվելյան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 11 մարտի — Ս. Մետերլինկ «Մոնեսա Վանեսա»: Քար-
գամաթյունը Տ. Հովհաննիսյանի, ռեմիսորներ՝ Լ. Ջա-
լանթար, և Վ. Փափազյան, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 15 մարտի — Ս. Բրոսիեր և Լ. Գանգոֆեր «Գլուխի
Ջանդախ»: Քարգամաթյունը Ս. Ավալյանի, ռեմի-
սոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 24 մարտի — Ա. Դյումա-հայր «Քին»: Քարգամաթյու-
նը Ս. Ավալյանի, ռեմիսոր՝ Վ. Փափազյան, Ալա-
րիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 25 մարտի — Լ. Ծանթ «Հին ստուվաններ»: Ռեմիսոր՝
Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 27 մարտի — Գ. Գե «Տրիստին»: Քարգամաթյունը Լ. Աբել-
յանի, ռեմիսոր՝ Ա. Ուկանյան, Ալարիչ՝ Գ. Երե-
ցյան:
- 31 մարտի — Ա. Բիստև և Ա. Մալա «Անհայտ կինը»:
Քարգամաթյունը Ա. Արմեյանի, ռեմիսոր՝ Հաս-
միկ, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:
- 1 Օգոստոսի — «Փաստաբան Դառլեն» (ճշգրտում Ա.
Դեյլի): Քարգամաթյունը Տ. Հախումյանի, ռեմի-
սոր՝ Լ. Ջալանթար, Ալարիչ՝ Գ. Երեցյան:

- 31 հոկտեմբերի — Օ. Ոսպոյ «Սալուն» (Թարգմանությունը Վ. Տերյանի) և Մ. Մետերլինկ «Լաշազոր-Յուպուն սրբյան Աստուխութի» (Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի), ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 3 Նոյեմբերի — Ա. Երիցյան «Պատվի համար» Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 11 Նոյեմբերի — Ժ. Մոլիեր «Երեմյակական հիմնադր» Թարգմանությունը Ե. Լալայանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան, երաժշտությունը Ս. Փանյանի:
- 14 Նոյեմբերի — Ն. Գոգոլ «Ռեպորտ» Թարգմանությունը Լ. Տադևյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 10 դեկտեմբերի — Վ. Ենգսպիր «Կամակոր կնոջ ան-ձախարումը» Թարգմանությունը Զ. Տեր-Գրիգորյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար (ըստ Մ. Ունիտարյանի), Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 11 դեկտեմբերի — Յու. Բերգեր «Ջրեղեղեղ» Թարգմանությունը Մ. Դաբրիկյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 12 դեկտեմբերի — Ա. Ամունդ «Մարտա-ժողովրդի բա-րեկամ» Թարգմանությունը Վ. Սիրադյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:

1924

- 16 փետրվարի — Կ. Գուցկով «Ուրիշ Ակոստա» Թարգմանությունը Մ. Ավայանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 21 մարտի — Ա. Լուսաչարսկի «Ազատագրված Դոն Կո-խտա» Թարգմանությունը Տ. Հակոբյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան, զգեստ-ները Մ. Սարյանի:
- 3 ապրիլի — Մ. Մանվելյան «Էնքիաթ» Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Գ. Երիցյան:
- 25 հոկտեմբերի — Ա. Լուսաչարսկի «Կարմիր դիմակ» («Լոմոնոսով») Թարգմանությունը Տ. Հակոբյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչներ՝ Կ. Հալաբյան և Մ. Սազանյան:
- 26 հոկտեմբերի — Ժ. Մոլիեր «Ալապենի աղաղակները» Թարգմանությունը Ա. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 1 Նոյեմբերի — Գ. Կալեբր «Առավոտից մինչև կեսգի-շեր» Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան, երաժշտությունը Ս. Փանյանի:
- 5 Նոյեմբերի — Դ. Դեմիդով «Ջաջ Լազար» Ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչներ՝ Կ. Հալաբյան և Մ. Սազանյան:
- 26 Նոյեմբերի — Ժ. Մոլիեր «Տարտուս» Թարգմանու-թյունը Լ. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան, երաժշտությունը ըստ Մո-ցարտի:

- 1 դեկտեմբերի — Ա. Շաքարյի «Խառնու» Թարգմա-նությունը Պ. Արաքսյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալ-յան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 27 դեկտեմբերի — Վ. Ենգսպիր «Համկետ» Թարգմանու-թյունը Լ. Մանեխյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:

1925

- 27 հունվարի — Ն. Գոգոլ «Ռեպորտ» Թարգմանությունը Լ. Տադևյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 28 փետրվարի — Յու. Մանյ «Աննա Ջիդսի» Թարգ-մանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալ-յան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 4 ապրիլի — Յու. Յուրին «Ալաբամա ինքու» Թարգմա-նությունը Տ. Հակոբյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալ-յան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 15 հոկտեմբերի — Ա. Երիցյան «Պատվի համար» Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 22 հոկտեմբերի — Դ. Մերեկովսկի «Պապի Առաքին» Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 12 դեկտեմբերի — Ա. Շալկո «Վարժապետ Բոգոս» Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջա-լանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 24 դեկտեմբերի — Լուի դե Անգ «Գարտիզպանի ջու-ղ» Թարգմանությունը Կարա-Դարմիշի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան, երաժշ-տությունը Ա. Փանյանի:

1926

- 25 փետրվարի — Վ. Ենգսպիր «Որեկո» Թարգմանու-թյունը Լ. Մանեխյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան, երաժշտությունը Ա. Ապեն-դիարյանի:
- 8 ապրիլի — Յ. Երիցյան «Ֆինկելի դավադրությունը Են-նովալում» Թարգմանությունը Գ. Բալետարյա-նի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալ-յան, երաժշտությունը Ա. Ալաջալյանի:
- 10 ապրիլի — Ա. Երիցյան «Չար ոգի» Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 22 ապրիլի — Ա. Լուսաչարսկի «Թուլ» Թարգմանու-թյունը Լ. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 29 ապրիլի — Գ. Գե «Տրիպի» Թարգմանությունը Լ. Ապենյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:
- 24 հոկտեմբերի — Մ. Պանդև և Պ. Նիկոլա «Փառքի չարքներ» Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի, ռե-ժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդիչ՝ Ա. Ալաջալյան:

1927

- 11 նոյեմբերի — Ն. Էրզնան «Մանդատ»: Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջայան, Վարդի՝ Մ. Ալաջայան:
- 23 դեկտեմբերի — Վ. Շեքսպիր «Վենետիկի վաճառականը»: Թարգմանությունը Լ. Սասնիյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջայան, Վարդի՝ Գ. Յակովլով:
- 8 հունվարի — Լ. Պարոնյան «Պատասխան տղայու»: Ռեժիսոր Լ. Ջալանթար, Վարդի՝ Մ. Ալաջայան:
- 3 մարտի — Ա. Շիրվանզադե «Մորզանի ինամիտ»: Ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջայան, Վարդի՝ Գ. Յակովլով:
- 7 մարտի — Գ. Սունդուկյան «Քանդավ զգա»: Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդի՝ Մ. Ալաջայան:
- 7 մարտի — Ա. Տրեյնով «Լյուդով Յարովայա»: Թարգմանությունը Լ. Ջալանթարի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 8 հոկտեմբերի — Ա. Բաղդասարյան «Արյունոտ անապատ»: Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 11 նոյեմբերի — Դ. Շեքսպիր «Քուր»: Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 3 դեկտեմբերի — Գ. Սունդուկյան «Խաթաբալա»: Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Թարյան, երաժշտությունը՝ Մ. Ծափրյանի:
- 20 դեկտեմբերի — Ա. Տրեյնով «Սոնյա», Չինաստան: Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ֆրիդ, Վարդի՝ Մ. Արտաշես, երաժշտությունը Լ. Խոջա-Էլնաթյանի:

1928

- 31 հունվարի — Յու. Օ'Նեյլ «Մեր ծովերի տակ»: Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ֆրիդ, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 1 մարտի — Բ. Լավրևսկով «Բնիկ»: Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Գևորգյանի, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 14 ապրիլի — Դ. Յուլիանով «Սոփիան»: Թարգմանությունը Ե. Չարենցի, ռեժիսորներ՝ Ն. Ֆրիդ և Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 10 հոկտեմբերի — Վ. Իվանով «Զուհապաշտը 14—89»: Թարգմանությունը Ե. Չարենցի, ռեժիսոր՝ Ն. Ֆրիդ, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 17 նոյեմբերի — Լ. Պարոնյան «Մեծագույնի մուրադ-կաններ»: Բեմադրումը Վ. Թոթովենցի և Մ. Զախանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Թարյան, երաժշտությունը Մ. Ծափրյանի:
- 30 հոկտեմբերի — Դ. Շեքսպիր «Տրահիստալանտիկ»: Թարգմանությունը Վ. Վաղարշյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ֆրիդ, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:

1930

- 10 հունվարի — Ն. Սալ և Վ. Սելիտով «Ֆրիդ Բարե»: Թարգմանությունը Ստ. Ջորյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 12 փետրվարի — Վ. Կիրզոն «Ռեյսերը զրնգում են»: Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 30 մարտի — Ա. Լևիտսկա «Դատավիճակ»: Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջայան, Վարդի՝ Մ. Բաբյան:
- 9 մայիսի — Գ. Սունդուկյան «Պեպո»: Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Թարյան, երաժշտությունը Մ. Բալասանյանի:
- 26 մայիսի — Գ. Բելսկի և Լ. Ժանելսկո «Տաճական ծնունդը» («Պրովանսալոր»): Թարգմանությունը Ստ. Ջորյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալանթար, Վարդի՝ Մ. Արտաշես, երաժշտությունը Մ. Բալասանյանի:
- 10 հոկտեմբերի — Վ. Կիրզոն «Էդմունդի ջաղաճը»: Ռեժիսորներ՝ Ռ. Սիմոնով և Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Ներ՝ Մ. Արտաշես և Մ. Ալաջայան:
- 28 հոկտեմբերի — Ա. Օստրովսկի «Եկամտավոր պաշտոն»: Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Ռ. Սիմոնով, Վարդի՝ Մ. Ալաջայան, երաժշտությունը Լ. Խոջա-Էլնաթյանի:
- 23 նոյեմբերի — Ա. Գլերով «Ռեգա»: Թարգմանությունը Ստ. Ջորյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 26 դեկտեմբերի — Բ. Ռոմաշով «Էրե կամուրջ»: Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի և Վ. Վաղարշյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 11 փետրվարի — Եվգ. Յանտովսկի «Ճառագույն»: Փոխադրությունը Տ. Լախտյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Թարյան, երաժշտությունը Մ. Բալասանյանի:
- 3 ապրիլի — Գ. Լիվիտով և Վ. Կորոլևիչ «Լամպերի մոտ»: Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի և Լ. Լաբոտովսկյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 13 ապրիլի — Դ. Ռեյմիյան «Քաջ Լազար»: Ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջայան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:
- 23 ապրիլի — Յու. Չարին «Երբ կանգնում են աշտաղները»: Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Ծափրյանյան, Վարդի՝ Վ. Սիմանյան:
- 13 նոյեմբերի — Վ. Կիրզոն «Մաշինի հեծնազորը»: Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես, երաժշտությունը Վ. Ծափրյանի:
- 2 դեկտեմբերի — Վ. Վաղարշյան «Օղակում»: Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Վարդի՝ Մ. Արտաշես:

- 24 հունվարի — Ն. Ծապուկյանի «Ան գնաց»։ Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Ծամիրխանյան, Նկարիչ՝ Ա. Սարգսյան։
- 18 փետրվարի — Վ. Ավերյանով «Ժողովածու»։ Փոխադրությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 27 փետրվարի — Տ. Հախումյան «Թշնամի»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 19 ապրիլի — Ն. Պոգոզիև «Տենպ»։ Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Վ. Կոմարովսկով։
- 5 հուլիսի — Է. Ջոյա «Դարձուրենի ժողովածու»։ Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 17 նոյեմբերի — Ն. Պոգոզիև «Կանյի պոեմ»։ Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Բ. Սարգսյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Բալասանյանի։
- 17 դեկտեմբերի — Վ. Կալաձե «Խառնի»։ Թարգմանությունը Ա. Մեխրաբյանի և Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Արաքելյան, Նկարիչ՝ Բ. Արաքելյան, երաժշտությունը Ա. Բալասանյանի։

1932

- 22 հունվարի — Վ. Վաղարշյան «Նավթ»։ Ռեժիսորներ՝ Ա. Գուլակյան և Վ. Վաղարշյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Տ. Ավետիսյանի։
- 28 ապրիլի — Ի. Միկիտենկո «Պատվի գործ»։ Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 17 մայիսի — Ա. Աֆիկովիչով «Անը»։ Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Բ. Սարգսյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 2 հոկտեմբերի — Մ. Գրիկ «Հատակում»։ Թարգմանությունը Գ. Ավետիսյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 8 նոյեմբերի — Դ. Դեմիրճյան «Ֆուգիտային ջուլ»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։

1933

- 23 հունվարի — Ա. Ֆալեև և Լ. Պրոկորովսկի «Ջարդ»։ Թարգմանությունը Վ. Վաղարշյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Նկարիչ՝ Ա. Թարյան, երաժշտությունը Մ. Սազանյանի։
- 8 մայիսի — Ժ. Մոլիեր «Երեսակալական իվանյա»։ Թարգմանությունը Ե. Լալայանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 25 ապրիլի — Վ. Շեքսպիր «Մակբեթ»։ Թարգմանությունը Լ. Մասեդյանի և Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝

Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Սաթյանի։

- 30 մայիսի — Մ. Գրիկ «Եզր Բուլլով և ուրիշներ»։ Թարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Բ. Ջախանյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 17 նոյեմբերի — Պ. Բոմարշև «Ֆիգարոյի ամուսնությունը կամ Խնայեղ օր»։ Թարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Սաթյանի։

1934

- 9 հունվարի — Ն. Գոգոլ «Մեղգոր»։ Թարգմանությունը Լ. Տադևանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջալյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Սաթյանի։
- 19 մարտի — Լ. Սլավին «Խնամեղենի»։ Թարգմանությունը Մ. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Ծամիրխանյան, Նկարիչներ՝ Մ. Արուստյան և Ա. Սարգսյան, երաժշտությունը Ա. Սաթյանի։
- 12 մայիսի — Մ. Գրիկ «Դուստրիկ և ուրիշներ»։ Թարգմանությունը Ե. Ջաբելյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 18 մայիսի — Լ. Պարոյան «Անձապատիվ ժողովականներ»։ Ռեժիսորները Գ. Սուլեյմանի, ռեժիսոր՝ Գ. Սուլեյման, Նկարիչ՝ Ա. Չիլինգարյան, երաժշտությունը Զ. Կիրակոսյանի։
- 18 հունիսի — Վ. Շվեդսկին «Ուրիշ երեխան»։ Թարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 4 նոյեմբերի — Դ. Դեմիրճյան «Նապոլեոն Կորկոտյան»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Ա. Թարյան, երաժշտությունը՝ Ա. Սաթյանի։

1935

- 28 հունվարի — Գ. Սուրյոդյան «Պեպո»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 3 մայիսի — Մ. Ջանյան «Շահնամ»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Ծաթիրյանի։
- 28 մայիսի — Վ. Կիրջև «Հրաշալի ձուլվածք»։ Թարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Գաբրիելյան, Նկարիչ՝ Ա. Չիլինգարյան։
- 6 հուլիսի — Ա. Օստրովսկի «Ամառուկ»։ Թարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 7 նոյեմբերի — Ա. Կորնելյով «Պատոն Կրեշտ»։ Թարգմանությունը Ա. Գուլակյանի և Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Պ. Անանյան։
- 30 նոյեմբերի — Գ. Սարյան «Երեք երգ»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Ծաթիրյանի։

- 12 մարտի — Ա. Աֆինոզեանով «Լեռնավորը»: Քարգմանությունը Ա. Տեր-Լուիսանիսյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Վլարիչ՝ Պ. Ամանյան, երաժշտությունը Ա. Ծափրյանի:
- 22 մայիսի — Ժ. Մոլիեր «Քաղցնեմնի աղնակալն»: Քարգմանությունը Վ. Տիրազյանի և Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Մուշեղյան, Վլարիչ՝ Ա. Չիլիսկազյան, երաժշտությունը Ա. Ծափրյանի:
- 4 նոյեմբերի — Ա. Շիրվանզադե «Լամուռ»: Ռեժիսոր՝ Թ. Սարյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան:

1937

- 4 հունվարի — Հ. Իսսև «Լորա»: Քարգմանությունը Հ. Լուիսանիսյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Ջանյան, Վլարիչ՝ Պ. Ամանյան:
- 18 փետրվարի — Ա. Գուգլին «Ջարե կյոդ»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Ծամիրխանյան, Վլարիչ՝ Ե. Ջուլար, երաժշտությունը Գ. Միրզոյանի:
- 24 ապրիլի — Ա. Ծանդիաշվիլի «Արսեն»: Քարգմանությունը Ա. Մինոսյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Ժուրուխ, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Կ. Անդի-Նեմ-Ունուցեի:
- 29 մայիսի — Մ. Գորկի «Վասսա ժեղեղովա»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վլարիչ՝ Ա. Քարյան:
- 6 նոյեմբերի — Ա. Գուգլյան «Արշալույսին»: Ռեժիսորներ՝ Ա. Գուգլյան և Տ. Ծամիրխանյան, Վլարիչ՝ Ա. Քարյան, երաժշտությունը Կ. Ջաջարյանի:
- 6 դեկտեմբերի — Պ. Դոուլյան «Հաջի խնդիր»: Բեմադրումը Ամո Քարազյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուգլյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան:

1938

- 12 փետրվարի — Գ. Սունդուկյան «Ջանդաժ օջախ»: Ռեժիսոր՝ Ա. Գուգլյան, Վլարիչ՝ Մ. Քարյան:
- 17 մարտի — Ֆ. Շիլլեր «Պարթալանը և սեր»: Քարգմանությունը Վ. Վաղարշյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վլարիչ՝ Ա. Չիլիսկազյան, երաժշտությունը Ա. Սաթյանի:
- 6 մայիսի — Լ. Ռախմանով «Գրոֆեսոր Գրեխան» («Անհանգիստ ծերություն»): Քարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վլարիչ՝ Ա. Չիլիսկազյան:
- 24 հունիսի — Դ. Դեմիրճյան «Վապուտան»: Ռեժիսոր՝ Տ. Ծամիրխանյան, Վլարիչ՝ Պ. Ամանյան:
- 5 նոյեմբերի — Ն. Գուգուին «Լուսադամալոր մարդը»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Վլարիչ՝ Մ. Քարյան, երաժշտությունը Ա. Գուլգինեզյանի:

- 26 հունվարի — Վ. Շեքսպիր «Կինձորի զվարճանքը Լա-նայն»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Գաբրիելյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Գ. Յաղոբչյանի:
- 20 փետրվարի — Ա. Օստրովսկի «Ամենը մեղավորներ»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Թ. Սարյան, Վլարիչներ՝ Մ. Արուստյան և Ա. Ավաշյան:
- 17 հունիսի — Ա. Գուգլյան «Մեծ քարեկամություն»: Ռեժիսոր՝ Տ. Ծամիրխանյան, Վլարիչներ՝ Մ. Քարյան և Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Տեր-Ղևոնդյանի:
- 5 հոկտեմբերի — Զ. Հաջազորժյան և Վ. Խոսթափորյան «Թող քաջվեն վարդերը»: Ռեժիսոր՝ Թ. Սարյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Գ. Յաղոբչյանի:
- 3 դեկտեմբերի — Ա. Շիրվանզադե «Դաստի համար»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վլարիչ՝ Ա. Չիլիսկազյան:

1940

- 6 հունվարի — Ն. Գուգլ «Ռեիզոր»: Քարգմանությունը Լ. Տատյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բաղդասյան, Վլարիչներ՝ Ա. Չիլիսկազյան և Կ. Մինասյան, երաժշտությունը Ա. Սաթյանի:
- 5 մարտի — Գ. Սունդուկյան «Խաթաբալա»: Ռեժիսոր՝ Թ. Սարյան, Վլարիչ՝ Մ. Քարյան, երաժշտությունը Ա. Տեր-Ղևոնդյանի:
- 22 մարտի — Ա. Վալեր և Տ. Ջափտգորովա «Լենին»: Քարգմանությունը Վ. Վաղարշյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վլարիչ՝ Ա. Չիլիսկազյան:
- 10 հուլիսի — Վ. Շեքսպիր «Ծոթյու»: Քարգմանությունը Հ. Մանեհյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուգլյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Ալեկոյանի:
- 26 հուլիսի — Դ. Դեմիրճյան «Երկիր հայրենի»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Բաղդասյանի:
- 20 նոյեմբերի — Գ. Սարյան «Ջրագարտություն»: Ռեժիսոր՝ Վ. Վաղարշյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան:
- 1 դեկտեմբերի — Հ. Իսսև «Լորա»: Քարգմանությունը Հ. Լուիսանիսյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Ուկանյան, Վլարիչ՝ Զ. Բեշևյան:

1941

- 4 փետրվարի — Հ. Դարոնյան «Մեծագետիվ մուրադ-կաններ»: Բեմադրումը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վլարիչ՝ Մ. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Բաղդասյանի:
- 22 փետրվարի — Կ. Գուլոյին «Բամբասանը և սեր» («Չկոտրանք»): Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Ծամիրխանյան, Վլարիչ՝ Ե. Ջուլար:

- 6 սեպտեմբերի — Յ. Վոլֆ «Գրաֆետը Մանդոկ»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Շամիր-խանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 13 սեպտեմբերի — Ա. Շալյուն «Ռանգարոզ հանգամանք», Ռ. Վանդուրսկի «Ռեսպոնդենցիայի դերասանները» (թարգմանությունը Վ. Վարդանյանի) և Լ. Ակին «Յուլիայի Յվերստին» (թարգմանությունը Ա. Գևորգյանի): Ռեժիսորներ՝ Գ. Գաբրիելյան, Վ. Վարդանյան, Վ. Ամենյան:
- 20 սեպտեմբերի — Ա. Սումբատով-Յուսին «Դավաճանություն»: Քարգմանությունը Զ. Տեր-Գրիգորյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Շամիրխանյան, Նկարիչներ՝ Ե. Քոչար և Օ. Բեքանյան:
- 7 նոյեմբերի — Ն. Ջադյան «Կրեմ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Օ. Բեքանյան, երաժշտությունը Ա. Դուդյանյանի:
- 15 նոյեմբերի — Սուրաբան «Գևորգ Սարգսյանցի»: Բեմադրումը Ա. Ջալոդյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ա. Սարգսյան, երաժշտությունը՝ Գ. Եղիազարյանի:

1942

- 1 փետրվարի — Վ. Շեքսպիր «Համլետ»: Քարգմանությունը Լ. Սասնիանի, ռեժիսոր՝ Ա. Բուրջայան, Նկարիչ՝ Ա. Սարգսյան, երաժշտությունը Գ. Զաչկովսկու:
- 15 փետրվարի — Գ. Սարյան «Անտառի խրդույուն»: Ռեժիսոր՝ Տ. Շամիրխանյան, Նկարիչ՝ Օ. Բեքանյան, երաժշտությունը Ա. Հարությունյանի:
- 3 մայիսի — Վ. Սոլովյով «Շելլոմարզայ Կատուզով»: Քարգմանությունը՝ Լ. Ջալալթարի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ն. Կիկուլսկու:
- 21 հունիսի — Վ. Արմենով «Ռուս մարդիկ»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 14 օգոստոսի — Վ. Ռոկ «Իմեններ Սերգեն»: Քարգմանությունը Վ. Թերզիբաջյանի, ռեժիսորներ՝ Վ. Վադարջյան և Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 7 նոյեմբերի — Ա. Կորնելյով «Ռազմամալստ»: Քարգմանությունը Ա. Ղազարյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:

1943

- 9 հունվարի — Լուսի դե Վեզա «Այլոց համար Խիմար, իրեն համար խելոց»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ն. Շապյան, երաժշտությունը Զ. Կիրակոսյանի:
- 20 փետրվարի — Ա. Արաքսմանյան «Լրաքիծ վրա»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Վ. Տիգրանյանի:

- 15 մայիսի — Վ. Գրյունի «Մրցանակով հաղթանակ»: Քարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վադարջյան, Նկարիչ՝ Օ. Բեքանյան, երաժշտությունը Ա. Հովհաննիսյանի:
- 31 հուլիսի — Ռ. Ալվինյան «Գեներալ Բրախլով»: Քարգմանությունը Լ. Ջալալթարի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:

1944

- 12 մարտի — Գ. Սունդուկյան «Էլի մեկ գրեմ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 1 ապրիլի — Ն. Գոգոթին «Նավակավար աղջիկ»: Քարգմանությունը Ա. Յոնելյարյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ն. Շապյան:
- 29 հոկտեմբերի — Նար-Ռոս «Սպանված աղա՛վիկ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 31 դեկտեմբերի — Վ. Փափաջյան «Ժայռ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Ավախյան:

1945

- 2 մայիսի — Գ. Սունդուկյան «Պաթաթայա»: Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլպյան, Նկարիչ՝ Ա. Քարյան:
- 23 հունիսի — Լ. Սաղաթելյան «Վարձիր մանակ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 28 հուլիսի — Վ. Վադարջյան «Վանքա՛նոր»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Ավախյան:
- 11 նոյեմբերի — Ա. Գուլպյան «Արշալույսիկ»: Ռեժիսորներ՝ Ա. Գուլպյան և Վ. Վարդանյան, Նկարիչ՝ Վ. Միրաջյան:
- 22 նոյեմբերի — Դ. Դեմիրճյան «Երկիր հաղթե՛մ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Ավախյան, երաժշտությունը Ա. Բաբխուրաբյանի:

1946

- 2 մարտի — Ա. Օստրովսկի «Անժոմար»: Քարգմանությունը Ա. Գևորգյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Ջալիբեկյան, Նկարիչ՝ Բ. Լոկտին Բեմադրության ղեկավար՝ Ա. Գուլպյան:
- 8 հունիսի — Բ. Կապիթոն «Շինին անտեսանելի»: Քարգմանությունը Ա. Արաքսմանյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Գաբրիելյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան:
- 29 հուլիսի — Ա. Մանելյան «Հեղեթ», Գ. Սունդուկյան «Գիշերվա սարը խեղ է» և Յ. Սուրբուր «Ուղին ելուկ կուսի մեջ» (թարգմանությունը Գ. Ասլանյանի): Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլպյան:
- 22 դեկտեմբերի — Ա. Սուրով «Ստալինգրադից հեռու»: Քարգմանությունը Ռ. Շիրոկանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Վ. Իվանով:

- 22 մարտի — Մ. Ջուլյարյան «Հարգատա մարդիկ»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչներ՝ Վ. Կարաջյան և Ա. Դարսամյան։
- 31 մայիսի — Վ. Սիմոնով «Ռուսական հարց»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Կարաջյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 19 հուլիսի — Ա. Ֆադեև «Երիտասարդ գլարդիկ»։ Քննադատողը Գ. Գրակովի, Քարգմանությունը Մ. Արմենի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Վ. Իվանով։
- 2 նոյեմբերի — Գ. Բորյան «Քարծնեցիներում»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան։

1948

- 21 մարտի — Ա. Արաքսմանյան և Հ. Ջուլյար «Պաշտպանության լորդոյ գիծ»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Վ. Իվանով։
- 17 ապրիլի — Զ. Հուր և Ա. Դ՝ Յուս «Նոր արժաններ»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Կարաջյան, Նկարիչ՝ Ն. Բալդոբին։
- 5 հունիսի — Գ. Առնոլդյան «Պեպա»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Ա. Քարյան։
- 1 օգոստոսի — Ա. Չամսկան և Գ. Գաբրիելյան «Արաքսյան դաշտի աղբիլը»։ Ռեժիսոր՝ Գ. Գաբրիելյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան։
- 8 նոյեմբերի — Բ. Ռոմաշով «Անձ ուն»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Կարաջյան, Նկարիչ՝ Ն. Բալդոբին։

1949

- 1 ապրիլի — Գ. Տեր-Գրիգորյան և Լ. Դարապետյան «Այս աստղից մերն են»։ Քննադատությունը Ա. Գուլակյանի, ռեժիսոր՝ Հ. Կարմիրգուլյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան, երաժշտությունը Կ. Զաքարյանի։
- 28 ապրիլի — Ա. Սոֆյոնով «Մոսկովյան քննադատություն»։ Քարգմանությունը Ն. Սուրադյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Կարաջյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 25 հունիսի — Ն. Կիրտա «Դատապարտվածների դավաճությունը»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան։
- 2 հոկտեմբերի — Մ. Արմոնտով «Պիմակահանդես»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչներ՝ Մ. Արուստյան և Վ. Կարաջյան, երաժշտությունը Ա. Խաչատրյանի։
- 7 նոյեմբերի — Ա. Սուրով «Կանաչ փողոց»։ Քարգմանությունը Ա. Տեր-Հովհաննիսյանի, ռեժիսոր՝ Տ. Ծամբովանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 22 դեկտեմբերի — Վ. Սիմոնով «Ուսուր սուլեք»։ Քարգմանությունը Գ. Բորյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան։

- 19 մարտի — Ա. Միխայլով «Պյա Գուլին»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Կարաջյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Խաչատրյանի։
- 2 հուլիսի — Ռ. Գոլով «Շտանիշ»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան։
- 16 հուլիսի — Վ. Շեքսպիր «Ախալների կոմիդիա»։ Քարգմանությունը Ն. Դաշտենցի, ռեժիսոր՝ Գ. Գաբրիելյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 3 նոյեմբերի — Գ. Բորյան և Հ. Դափյանյան «Հրաշալի գանձ»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Վ. Կարաջյան։
- 28 նոյեմբերի — Մ. Օլյիկինով «Նիզախում»։ Քարգմանությունը Վ. Կադարյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Կադարյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։

1951

- 18 մարտի — Ա. Չեխով «Բալետ աղբիլ»։ Քարգմանությունը Ա. Տեր-Հովհաննիսյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 3 հուլիսի — Ա. Սուրով «Լուսաբացը Մոսկվայի վրա»։ Քարգմանությունը Ն. Սուրադյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Սարխիսյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 29 սեպտեմբերի — Լ. Տելադ «Կենդանի դիակ»։ Քարգմանությունը Նար-Դուի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Բ. Ծանեցերգ։
- 18 նոյեմբերի — Ա. Աֆիկով «Մաշնակա»։ Քարգմանությունը Ժ. Հակոբյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գուլակյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։

1952

- 10 փետրվարի — Ա. Արաքսմանյան և Զ. Կարաջյան «Միջալի Նաջանդյան»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։
- 22 մարտի — Մ. Գրով «Եզր Բուլլով և ուրիշներ»։ Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, քննադատությունը Բ. Զախավայի, ռեժիսոր՝ Վ. Կարաջյան, Նկարիչ՝ Մ. Ալաշայան։
- 13 ապրիլի — Մ. Օլյիկինով «Նիզախում»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Կադարյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 16 նոյեմբերի — Ա. Գուլակյան «Անանիսիտ մարդիկ»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 21 դեկտեմբերի — Վ. Գաբրիել և Ա. Ուսպենսկի «Ծուռ Խայկինների թագավորությունը»։ Քարգմանությունը Ն. Սուրադյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Սարխիսյան, Նկարիչ՝ Մ. Արուստյան։

- 3 մարտի — Մ. Գորկի «Արևի զավակները»: Քարգանատությունը և վաղարշյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ակսյուտով, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 6 հունիսի — Վ. Շեքսպիր «Ալեքս լիո»: Քարգանատությունը և Մասեխյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ա. Չիլիկաբյան, երաժշտությունը ըստ Մ. Բալակիրևի և Ա. Գազզունովի:
- 25 հուլիսի — Ն. Ջարյան «Փղոճադաշտ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 27 դեկտեմբերի — Յա. Գալան «Սերը լուսաբացին»: Քարգանատությունը Գ. Շանվելյանի, ռեժիսորներ՝ Վ. Ամենյան և Կ. Արզումանյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:

1954

- 30 հունվարի — Վ. Միկո «Անանց անունները տալու»: Քարգանատությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Սարխոսյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 10 ապրիլի — Գ. Սևոստի և Ա. Ռաժինսկի «Թեթևա»: Ռեժիսոր՝ Վ. Վարդանյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Զ. Կրավկոյանի:
- 5 հունիսի — Լ. Գաբրիելյան «Դաշտասար արշար»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ա. Սարգսյան, երաժշտությունը Գ. Եղիազարյանի:
- 17 հոկտեմբերի — Զ. Ջաբրիլ «1905 թվականին»: Քարգանատությունը Լ. Երանյանի և Ա. Դարբին, ռեժիսորներ՝ Ս. Մկրտչյան և Մ. Սարխոսյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Գ. Եղիազարյանի:
- 4 դեկտեմբերի — Կրթ. Փափազյան «Ժայռ» (նրբակացման վերականգնում): Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ս. Ավանեսյան:

1955

- 31 մարտի — Լ. Սուրաբյան «Խաչատուր Աբովյան»: Ռեժիսոր՝ Լ. Ջալալթար, Վարդի՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Զ. Կրավկոյանի:
- 29 մայիսի — Լուսի դե Վեյա «Դարսիզակների ջունդ»: Քարգանատությունը Ա. Վահունու, ռեժիսոր՝ Մ. Սարխոսյան, Վարդի՝ Ծ. Հակոբյան, երաժշտությունը Զ. Կրավկոյանի:
- 30 հունիսի — Ա. Շիրվանզադե «Նամոս»: Բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Ս. Մկրտչյան, Վարդի՝ Լ. Մեքինյան, երաժշտությունը Է. Հովհաննիսյանի:
- 16 հոկտեմբերի — Գ. Առնոլդյան «Էլի մեկ գին»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 24 դեկտեմբերի — Ն. Ջարյան «Արմաշներ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդիներ՝ Մ. Սարգսյան և Ս. Արուստյան:

- 31 մարտի — Վ. Շեքսպիր «Օթելլո»: Քարգանատությունը Լ. Մասեխյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ջալալթար, Վարդի՝ Վ. Միսայան, երաժշտությունը Ա. Սպենդիարյանի:
- 7 նոյեմբերի — Ս. Ալլոշին «Միսիսկալ կինը»: Քարգանատությունը Ա. Վահունու, ռեժիսոր՝ Լ. Դափանյան, Վարդի՝ Գ. Վարդանյան:
- 2 դեկտեմբերի — Ա. Մովսիս «Մի խուլ կրթանցում»: Քարգանատությունը Լ. Հախվերդյանի, ռեժիսոր՝ Կ. Արզումանյան, Վարդի՝ Գ. Գաբրիելյան:

1957

- 19 հունվարի — Ա. Կասուն «Ժաները կանգնած են մահաժամ»: Քարգանատությունը Գ. Ջանիբեկյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Մկրտչյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 6 ապրիլի — Բ. Նուշե «Փիլիսոփայության դոկտոր»: Քարգանատությունը Ա. Բաբայանի, ռեժիսոր՝ Գ. Ջանիբեկյան, Վարդի՝ Գ. Գաբրիելյան:
- 2 նոյեմբերի — Գ. Բորյան «Նույն խաբլի տակ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 14 դեկտեմբերի — Ա. Արաքսմանյան «Վարդեր և արյուն»: Ռեժիսոր՝ Լ. Դափանյան, Վարդի՝ Լ. Մեքինյան, երաժշտությունը Վ. Կուտայանի:

1958

- 1 փետրվարի — Գ. Տեր-Գրիգորյան «Ներքին մեխանիկ»: Ռեժիսոր՝ Ա. Մկրտչյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան:
- 26 մարտի — Գ. Հարությունյան «Մուտի արատ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Ամենյանի:
- 26 հունիսի — Գ. Ֆիլիպոսով «Եղովկա» («Աղվան ու խաղող»): Քարգանատությունը Ա. Վահունու, ռեժիսոր՝ Լ. Դափանյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:
- 30 հուլիսի — Կ. Գուցկով «Ուրիշ Արտաս»: Քարգանատությունը Ա. Ջալիլովյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Փափազյան, Վարդի՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Լ. Գուցկովի:
- 29 նոյեմբերի — Ա. Կուլենցով «Չմարվող աստղեր»: Քարգանատությունը Մ. Սարգսյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Դափանյան, Վարդիներ՝ Ս. Արուստյան և Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:

1959

- 15 մարտի — Ա. Արաքսմանյան «Ձի սրտի կրակը»: Ռեժիսոր՝ Լ. Դափանյան, Վարդի՝ Լ. Հախվերդյան:
- 14 հունիսի — Ա. Շիրվանզադե «Ջառ»: Բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդիներ՝ Մ. Արուստյան և Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Զ. Տեր-Փադեմյանի և Ա. Ամենյանի:

- 29 Եղեմեքերի — Գ. Տեր-Գրիգորյան «Գարնան անձրև»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան:
- 12 ղեկավարներ — Ս. Օստրովսկի «Ամեն ժողովուրդներ»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Ք. Սարյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:

1980

- 24 ապրիլի — Ն. Դոգդին «Երբորդը» պաթետիկական: Քարգմանությունը Գ. Բոլյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Գրիգորյան:
- 23 հոկտեմբերի — Ա. Զակ և Ա. Կոսենցով «Երկու զույն»: Փոխադրությունը Լ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Զ. Տատիկյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան:
- 30 Եղեմեքերի — Ե. Ջարնեց «Դեպի ապական»: Բեմադրությունը Վ. Ամենյանի և Լ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչներ՝ Ս. Ստեփանյան, Ս. Արուստյան, Զ. Վարդանյան, երաժշտությունը Վ. Կոտլյանի:

1981

- 11 մարտի — Ա. Դարևիս «Ափրդիտեի կզդին»: Քարգմանությունը Ժ. Հակոբյանի, ռեժիսոր՝ Զ. Տատիկյան, Նկարիչ՝ Ա. Չիլիկցարյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:
- 15 ապրիլի — Վ. Սարգսյան «Իմ սիրտը լինելով ես: Քարգմանությունը Ք. Դաշտենցի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Գրիգորյան, երաժշտությունը Ա. Բաղդասարյանի:
- 4 հուլիսի — Ա. Մեխի-Միմոնյան «Լուսամուտ»: Ռեժիսորներ՝ Ք. Արախանյան և Մ. Մկրտչյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան:
- 17 հոկտեմբերի — Ա. Սակայանով «Կոնցերտի կինը ուղեծրում»: Քարգմանությունը Տ. Հախումյանի, ռեժիսոր՝ Զ. Տատիկյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան:
- 17 ղեկավարներ — Գ. Բոլյան «Կամուրջի վրա»: Բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Դ. Մալյան, Նկարիչ՝ Ս. Ստեփանյան, երաժշտությունը Զ. Կիրակոսյանի:

1982

- 17 մարտի — Դ. Դեմիրճյան «Վարդանանց»: Բեմադրությունը Գ. Զանիբեկյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Զանիբեկյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Վ. Տիգրանյանի:
- 14 հուլիսի — Գ. Տեր-Գրիգորյան «Մեռնող ֆլուտ»: Բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Սևոնյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:
- 17 հոկտեմբերի — Գ. Ան «Աստիկաններ»: Քարգմանությունը Գ. Բեմի, ռեժիսոր՝ Զ. Տատիկյան, Նկարիչ՝ Ք. Շապյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:

- 30 հունվարի — Ա. Կրտին «Բրուտի ամրոց»: Քարգմանությունը Ա. Դաշենյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Մկրտչյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Զ. Կիրակոսյանի:

- 4 մայիսի — Լ. Դարոնյան «Դադոսաթ աղբար»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ս. Ստեփանյան, երաժշտությունը Գ. Եղիազարյանի:

- 7 ղեկավարներ — Ս. Այվեզի «Հիվանդանոցում»: Քարգմանությունը Գ. Տեր-Գրիգորյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Մկրտչյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Սաթունցի:

1984

- 29 մարտի — Վ. Շվեդսկին «Ուրիշի երեխան»: Քարգմանությունը Գ. Գաբրիելյանի, ռեժիսոր՝ Ե. Դազանյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան:

- 19 ապրիլի — Վ. Շեքսպիր «Ռոմեո և Ջուլիետ»: Քարգմանությունը Ք. Դաշտենցի, ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Գրիգորյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:

- 14 Եղեմեքերի — Է. դե Ֆիլիպս «Շաբաթ», կերակրի, երկրաբանի: Քարգմանությունը Ժ. Հակոբյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Շատիրև, Նկարիչ՝ Ս. Կուրիկյան:

1985

- 2 հունվարի — Ա. Մալգուկ «Վերջի փախուղ թախ չի տեսնի»: Քարգմանությունը Ա. Լուկանիսյանի, ռեժիսոր՝ Ե. Դազանյան, Նկարիչ՝ Ա. Սարգսյան, երաժշտությունը Ա. Շվեդսկին:

- 1 հունիսի — Ն. Ջարյան «Արա Գեղեցիկ»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչներ՝ Ս. Ալեկսանյան և Լ. Միտայան, երաժշտությունը Ա. Ամենյանի և Զ. Տեր-Քարոյանի:

- 22 հունիսի — Ա. Միլլեր «Սալեմի վիճակներ»: Քարգմանությունը Վ. Մեխիսյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Դափյանյան, Նկարիչ՝ Ս. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Ամենյանի:

- 27 Եղեմեքերի — Ա. Արաքսանյան «Վաթսուն տարի և երեք ժամ»: Բեմադրությունը Լ. Դափյանյանի, ռեժիսոր՝ Ք. Արաքսանյան, Նկարիչ՝ Զ. Յուրյան, երաժշտությունը Ս. Վարդազարյանի:

1986

- 5 մարտի — Գ. Սևոնյան «Դեպո»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Նկարիչ՝ Ա. Գրիգորյան, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի:

- 30 մայիսի — Գ. Յազնով «Վիտոլի փեշեխ»: Քարգմանությունը Գ. Սևոնցի, ռեժիսոր՝ Է. Խաչյան, Նկարիչ՝ Ն. Վիկով, երաժշտությունը Ս. Վարդազարյանի:

- 12 հունիսի — Ա. Սովետիկ-Կորեյին «Դատական զորք»։ Քարգմանությունը Ա. Վահունու, բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Սարգսյանի։
- 9 նոյեմբերի — Ա. Ալյուքին «Անուն անհայտ ե»։ Քարգմանությունը Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Դափ-յանյան, Վարդիչ՝ Ա. Արուստյան։
- 30 դեկտեմբերի — Լ. Ռիչարդսոն «Մեծ անտառի զա-վակները»։ Քարգմանությունը Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Աղուշյան, Վարդիչներ՝ Ա. Լուսինյան և Վ. Պողոսյան, երաժշտությունը Ա. Վարդապետ-յանի։

1967

- 7 մայիսի — Բ. Լավրենյով «Բեկում»։ Քարգմանությու-նը Գ. Բեկի, բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժի-սոր՝ Լ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Վ. Պողոսյան, երա-ժշտությունը Ա. Սարգսյանի։
- 15 հուլիսի — Ա. Դազալյան «Սեփարին, այր», ջութ է ելել»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդիչ՝ Ա. Արուս-տյան, երաժշտությունը Ա. Վարդապետյանի և Յ. Լամբարձումյանի։
- 12 հոկտեմբերի — Գ. Լարությունյան «Դազարը գնում է պատերազմ»։ Ռեժիսոր՝ Լ. Դափյանյան, Վարդիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Վարդապետյանի։
- 23 դեկտեմբերի — Լ. Շելին «Մանր մոլորականը»։ Քարգմանությունը Ա. Դավթյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Աղու-շյան, Վարդիչ՝ Վ. Վարդանյան։

1968

- 24 փետրվարի — Յ. Դատունիկ «Մարտը»։ Բեմադրու-նը Գ. Տովստոնոգովի, քարգմանությունը Վ. Սու-րնիսյանի, ռեժիսոր՝ Ե. Դազանյան, Վարդիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ի. Շվարցի։ Բեմա-դրության ղեկավար՝ Գ. Տովստոնոգով։
- 30 հունիսի — Ա. Բուլգակով «Դոն Կիշոտ»։ Քարգմա-նությունը Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Ա. Չիլինցարյան, երաժշտությունը Տ. Ման-ստրյանի։
- 18 դեկտեմբերի — Ն. Ջալյան «Արտավազը և Կեռպա-տա»։ Ռեժիսոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդիչներ՝ Ն. Եսա-յան և Վ. Ամենյան, երաժշտությունը Է. Լուվան-նիսյանի։

1969

- 2 մարտի — Ա. Լարությունյան «Միայն մարտն է ուղիղ ջալով»։ Ռեժիսոր՝ Լ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Լ. Ջա-դարյան, երաժշտությունը Յ. Լամբարձումյանի, բե-մադրության ղեկավար՝ Վ. Ամենյան։
- 19 հուլիսի — Ա. Սիլբեր «Գինը»։ Քարգմանությունը Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Մելիքսեթյան, Վա-

րդիչ՝ Վ. Պողոսյան, երաժշտությունը Յ. Լամբար-ձումյանի։

- 16 նոյեմբերի — Վ. Շեքսպիր «Օթելլո»։ Քարգմանու-թյունը Լ. Մանսիյանի, ռեժիսորներ՝ Ե. Դազանյ-ան և Ն. Արուստյան, Վարդիչ՝ Ա. Արուստյան, բեմադրության ղեկավար՝ Լ. Դափյանյան։
- 30 դեկտեմբերի — Ա. Ամենյան «Հազարան բլուր»։ Ռե-ժիսոր՝ Վ. Ջանիքեղյան, Վարդիչ՝ Ա. Լուսինյան։

1970

- 8 փետրվարի — Ն. Պոլոդին «Իմ բարեկամ»։ Քարգ-մանությունը Ա. Սարգսյանի, բեմադրություն՝ Ա. Եսաթյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Ա. Կու-րիկով։
- 30 մայիսի — 2. Դալյան «Հանրապետության Նախագա-ն»։ Բեմադրությունը Վ. Ամենյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Ռ. Նալբանդյան։
- 11 հունիսի — Գ. Լորկա «Մերևադա Ալբաի տունը»։ Քարգմանությունը Ա. Վահունու, ռեժիսոր՝ Ե. Դա-զանյան, Վարդիչ՝ Ա. Ավազյան, երաժշտությունը Վ. Ամենյանի։
- 13 դեկտեմբերի — Գ. Լաուպոման «Մայրամուտից առաջ»։ Քարգմանությունը Վ. Սուրենյանի, բեմադրությունը՝ Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Գ. Ջանիքեղյան, Վա-րդիչ՝ Ռ. Նալբանդյան, երաժշտությունը Լ. Վարդյան-յանի։
- 30 դեկտեմբերի — Վ. Դաժյան «Մեծի դուռը»։ Ռեժի-սոր՝ Վ. Ամենյան, Վարդիչ՝ Ռ. Նալբանդյան, երա-ժշտությունը Տ. Մանստրյանի։

1971

- 20 փետրվարի — Վ. Դեյմար «Միշտ վաղվա օրը»։ Քարգ-մանությունը Լ. Հախվերդյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Աղու-շյան, Վարդիչ՝ Ռ. Նալբանդյան, բեմադրության ղե-կավար՝ Վ. Ամենյան։
- 21 մայիսի — Վ. Սարգսյան «Պաղոտի ալգին»։ Քարգմա-նությունը Ն. Դաշենցի, ռեժիսոր Լ. Սալյան, Վա-րդիչ՝ Վ. Ամենյան, երաժշտությունը Ալան Լուվան-նիսի և Ռ. Ամիրխանյանի։
- 16 հուլիսի — Վ. Ռոզով «Մերեկից մինչև կեսօր»։ Քարգ-մանությունը Ա. Բերդյանի, ռեժիսոր՝ Կ. Արզուման-յան, Վարդիչ՝ Ա. Գրիգորյան։
- 30 դեկտեմբերի — Ա. Գրոնի «Հասակում»։ Քարգմա-նությունը Վ. Դավթյանի, ռեժիսորներ՝ Վ. Ամենյան և Մ. Արուստյան, Վարդիչ՝ Վ. Ամենյան։

1972

- 25 մարտի — Ա. Օստրովսկի «Ծննդաբանություն լավ է, բայց ոչ»։ Վալենի լավ»։ Քարգմանությունը Ա. Օհան-յանի, բեմադրությունը Բ. Ջանիքեղյան, ռեժիսոր՝ Լ. Աղուշյան, Վարդիչ՝ Ա. Ավազյան, երաժշտությունը Գ. Կրիվիցկու

15 ապրիլի — Կ. Սարգսի և Է. Մորո «Մաղամ Սան-ժոն»։ Քարգմանությունը Լ. Հանվերդյանի, ռեժիսոր՝ Կ. Արզումանյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Ա. Աննյանի։

8 հուլիսի — Գ. Սունդուկյան «Անուխիներ»։ Ռեժիսոր՝ Կ. Շահվերդյան, Նկարիչ՝ Ա. Չիֆոկյան, երաժշտությունը՝ Է. Բաղդասարյանի, բեմադրության ղեկավար՝ Կ. Աննյան։

17 դեկտեմբերի — Ի. Դրոսե «Մեր քանիդարան թղթյունները»։ Քարգմանությունը Պ. Միշկանյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Գրիգորյան, Նկարիչ՝ Ա. Արուստյան, երաժշտությունը Մ. Վարդապետյանի։

1973

1 հունվարի — Պ. Գամառ «Ճանաչարան թագավորը»։ Քարգմանությունը Կ. Մեխակյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ղազարյան, Նկարիչ՝ Ա. Հունյան, երաժշտությունը Կ. Շիգմանյանի, պարերը Կ. Շյալյանի։

25 մարտի — Յ. Շիրյեր «Ավազակներ»։ Քարգմանությունը Փ. Վարդանյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Հովհաննիսյան, Նկարիչ՝ Է. Խաղազյան։

14 հուլիսի — Գ. Տեր-Գրիգորյան «Հաշի Փայլակ»։ Բեմադրությունը Յ. Արսիսյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ղազարյան, Նկարիչ՝ Գ. Գասպարյան, պարերը Լ. Շամանյանի։

13 դեկտեմբերի — Գ. Հարությունյան «Հարսնացու հյուսիսից»։ Ռեժիսոր՝ Կ. Արզումանյան, Նկարիչ՝ Ա. Սարգսյան։ Բեմադրության ղեկավար՝ Կ. Աննյան։

1974

14 փետրվարի — Լ. Պառնյան «Պաղտասար աղբար»։ Ռեժիսոր՝ Կ. Աննյան, Նկարիչ՝ Ե. Հակոբյան, երաժշտությունը Գ. Եղիազարյանի, պարերը Զ. Մուրադյանի։

17 մարտի — Ե. Եվաթ «Չլուն թագուհին»։ Քարգմանությունը Ն. Տեր-Մանվելյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Արուստյան, Նկարիչ՝ Կ. Վարդանյան։

29 ապրիլի — Մ. Պանյել «Տոգազ»։ Քարգմանությունը Լ. Հանվերդյանի, բեմադրությունը Յ. Արսիսյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ղազարյան, Նկարիչ՝ Գ. Գասպարյան, պարերը Զ. Մուրադյանի։

16 հունիսի — Բ. Վասիլ «Առաքյալներն այստեղ խաղաղ են»։ Բեմադրությունը Լ. Ղաֆյանյանի և Կ. Մեխակյանի, բեմադրությունը Լ. Ղաֆյանյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Շատուրյան, Նկարիչ՝ Կ. Պողոսյանի։

14 դեկտեմբերի — Եվդիմիդես «Բիզանտինյան Ավետարան»։ Քարգմանությունը Մ. Գրիգորյանի, բեմադրությունը Կ. Աննյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Արուստյան, Նկարիչ՝ Ն. Նիկողոսյան, երաժշտությունը Ա. Աննյանի, պարերը Ն. Մեխակյանի և Մ. Սահակյանի։

29 դեկտեմբերի — Մ. Ելիզավելի «Շեր զոռնայիներ» («Արևի տակ»)։ Քարգմանությունը Ա. Աննյանի, ռեժիսոր՝ Դ. Անդրեյան, Նկարիչ՝ Մ. Իզնատով, երաժշտությունը Գ. Կանչելու, պարերը Յու. Ջարեգլու։

1975

15 մարտի — Պ. Զեյնունյան «Ավերժան քաղաքի առասպել»։ Բեմադրությունը Լ. Ղաֆյանյանի, ռեժիսոր՝ Յ. Արսիսյան, Նկարչական Ֆանտոմը Լ. Ղաֆյանյանի, զգեստները Ե. Սաֆրոնով, երաժշտությունը Ա. Տերտեղյանի։

9 մայիսի — Կ. Մազականյան և Լ. Ղաֆյանյան «Երդեթերզյան վերջաբան»։ Բեմադրությունը Լ. Ղաֆյանյանի և Յ. Արսիսյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ղազարյան, Նկարիչ՝ Ե. Սաֆրոնով։

25 հոկտեմբերի — Ս. Կոստով «Մեծամուկ»։ Քարգմանությունը Կ. Մեխակյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Ղազարյան, Նկարիչ՝ Ե. Սաֆրոնով, բեմադրության ղեկավար՝ Լ. Ղաֆյանյան։

14 դեկտեմբերի — Կ. Պետրոսյան «Շանր է Հիպոկրատի գլխարկը»։ Ռեժիսոր՝ Կ. Աննյան, Նկարիչ՝ Ե. Սաֆրոնով, երաժշտությունը Մ. Վարդապետյանի, պարերը Լ. Շամանյանի։

1976

5 հունիսի — Ս. Հարությունյան «Դատավորը»։ Ռեժիսոր՝ Ա. Սարգսյան, Նկարիչներ՝ Ռ. Դանիելյան և Ա. Գաբրիելյան, երաժշտությունը Տ. Սահակյանի։

30 հունիսի — Ա. Վանդիլով «Ավազ որդին»։ Քարգմանությունը Մ. Բալանդովի, ռեժիսոր՝ Ն. Շատուրյան, Նկարիչ՝ Ե. Դոնցովա, երաժշտությունը Ռ. Ամիրխանյանի։

5 դեկտեմբերի — Է. Ռոստան «Միլյան ղը Բործեակ»։ Քարգմանությունը Ա. Կոթիկյանի, բեմադրությունը Ա. Շատիրի, ռեժիսոր՝ Մ. Մկրտչյան, Նկարիչ՝ Ե. Սաֆրոնով, երաժշտությունը Է. Բաղդասարյանի։

19 դեկտեմբերի — Ի. Կաստով «Գլուխը քարի, գինձը»։ Քարգմանությունը Յ. Բաղդասարյանի, ռեժիսոր՝ Զ. Մեխակյան, Նկարիչ՝ Է. Եղիազարյան, երաժշտությունը Յ. Սիլվա-Ջալեի։

1977

16 ապրիլի — Լ. Տոլստոյ «Կենդանի դիակ»։ Քարգմանությունը Նաթ-Ռոմի, բեմադրությունը Լ. Ղաֆյանյանի, ռեժիսոր՝ Ա. Սարգսյան, Նկարիչ՝ Ե. Սաֆրոնով։

19 մայիսի — Դ. Ռեմբոյան «Քաղ Նազար»։ Բեմադրությունը Լ. Ղաֆյանյանի, ռեժիսոր՝ Յ. Արսիսյան, Նկարիչ՝ Ե. Սաֆրոնով, երաժշտությունը Մ. Վարդապետյանի, պարերը Զ. Շյալյանի։

- 3 ղեկավարներ — Գ. Հարությունյան «Խաչմերուկ»: Բնագրությունը Լ. Ղափանյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Արախամյան, Վարդիչ՝ Ե. Սաֆրոնով:
- 27 ղեկավարներ — Մ. Տվեն «Թռչն Սոյերի արվածները»: Բնավորումը Լ. Ղափանյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ջուրյան, Վարդիչ՝ Լ. Դիլանյան, երգերը Ռ. Հախվերդյանի:

1978

- 5 փնտրվարի — Ի. Դրուց «Արբույսան սրբոց»: Թարգմանությունը Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Ռ. Հախվերդյան, Վարդիչ՝ Վ. Թադևոսյան, բեմադրության ղեկավար՝ Լ. Ղափանյան:
- 22 մարտի — Գ. Սունդուկյան «Խաթաբալա»: Բնագրությունը Լ. Ղափանյանի, ռեժիսոր՝ Վ. Ջուրյան, Վարդիչներ՝ Վ. Է. և Ռ. Էլիքեկյաններ:
- 16 ապրիլի — Վ. Ղափանյան «Ժիլանի ծառ»: Ռեժիսոր՝ Ն. Ծատուրյան, Վարդիչներ՝ Վ. Ջուրյան և Ն. Ծատուրյան, երաժշտությունը Տ. Մանսուրյանի:
- 25 օգոստոսի — Ա. Արաքսանյան «Հյուսիսային ուսուցիչ»: Բնագրությունը Մ. Արախամյանի, ռեժիսոր՝ Ռ. Արզումանյան, Վարդիչ՝ Է. Նիկողոսյան:
- 25 սեպտեմբերի — Վ. Շեքսպիր «Կոթիլյան»: Թարգմանությունը Մ. Դաշտենցի, բեմադրությունը Լ. Ղափանյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Արախամյան, Վարդիչ՝ Ե. Սաֆրոնով:
- 31 դեկտեմբերի — Ա. Արքուզով «Դաժան խաղեր»: Թարգմանությունը Գ. Տեր-Գրիգորյանի, բեմադրությունը Ն. Ասրադյանի, ռեժիսոր՝ Ռ. Հախվերդյան, Վարդիչ՝ Լ. Էլիքեկյան:

1979

- 25 մայիսի — Պ. Շենտ «Դուռը ողջ լինեց»: Թարգմանությունը Ա. Բաքալանի, բեմադրությունը և Վարդապետյան ծավալումը Մ. Սիմոնյանի:
- 27 հունիսի — Ա. Օստրովսկի «Կատաղի փողեր»: Թարգմանությունը Վ. Մելիքսեթյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ծատուրյան, Վարդիչ՝ Ե. Սաֆրոնով, երաժշտությունը Ա. Սաթուրյանի, պարերը Լ. Ծամբյանի:
- 19 սեպտեմբերի — Գ. Սունդուկյան «Ջանաձմ օջախ»: Ռեժիսոր՝ Ն. Ասրադյան, Վարդիչ՝ Է. Նարադյան:
- 4 նոյեմբերի — Ա. Արքուզով «Ճաստերից երրորդը»: Թարգմանությունը Լ. Հախվերդյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ասրադյան, Վարդիչ՝ Ե. Սաֆրոնով:
- 30 դեկտեմբերի — Վ. Ստեփանյան «Դարևո լուսնի վերջին զրոյն»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ստեփանյան, Վարդիչ՝ Ա. Բալաստյան:

1980

- 2 մարտի — Ա. Շափիկյան «Արգելված երգեր»: Ռեժիսոր՝ Ն. Ծատուրյան, Վարդիչ՝ Ա. Բալաստյան, երաժշտությունը Ա. Բոլանյանի:
- 22 մարտի — Վ. Ստեփանյան «Չմաղիկ», կամ «Դարևո լուսնի վերադառում է»: Ռեժիսոր՝ Վ. Ստեփանյան, Վարդիչ՝ Ա. Բալաստյան:
- 4 հունիսի — Ա. Գրիկ «Հատակում»: Թարգմանությունը Վ. Ղափանյանի, ռեժիսոր՝ Մ. Արքուզով, Վարդիչ՝ Մ. Կոթիլյան, երաժշտությունը Ա. Բոլանյանի:
- 11 հոկտեմբերի — Ա. Ջալալաբադյան «Ջանի դեռ կամ: Ռեժիսոր՝ Ն. Ծատուրյան, Վարդիչ՝ Ե. Սաֆրոնով, երաժշտությունը Տ. Մանսուրյանի, պարերը և խանութային, զգեստները Ա. Բեքանյանի:
- 28 դեկտեմբերի — Ա. Խաչատրյան «Եկեք խաղալնեք»: Ռեժիսորներ՝ Ա. Էլանյան և Վ. Ջուրյան:

1981

- 30 հունիսի — Վ. Ասրույան «Չոր կյանքի ժամանակ»: Թարգմանությունը Ա. Լուկանիսյանի և Ա. Լուկանիսյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ծատուրյան, Վարդիչ՝ Ե. Սաֆրոնով:
- 11 նոյեմբերի — Վ. Շեքսպիր «Ջոն արքա»: Թարգմանությունը Մ. Դաշտենցի, բեմադրությունը Մ. Արախամյանի, ռեժիսոր՝ Լ. Լուկանիսյան, Վարդիչ՝ Ջ. Մուրադյան, զգեստները Ա. Փաթաբանյանի, երաժշտությունը Տ. Մանսուրյանի, պարերը Ռ. Ռադադյանի:
- 27 դեկտեմբերի — Ա. Խոստիկյան «Արեւիկի արկածները»: Ռեժիսորներ՝ Լ. Արքուզով և Ա. Էլանյան, Վարդիչ՝ Վ. Թախանյան:

1982

- 5 նոյեմբերի — Յու. Մակարով «Չգիտեմ, տեղյակ լե՛մ, լե՛մ ժամանակը»: Թարգմանությունը Մ. Օհանյանի, ռեժիսոր՝ Ն. Ծատուրյան, Վարդիչներ՝ Վ. Թախանյան և Ե. Սաֆրոնով:
- 21 դեկտեմբերի — Յու. Ուսկիս «Թշնա, քանի»: Թարգմանությունը Գ. Մանկի, ռեժիսոր՝ Մալախյան Կոնստանտին, Վարդիչ՝ Մելոյան Ջինգիզյան, երաժշտությունը Դմաթաս Կալինկին:

- 25 января — Г. Сундукин, «Пэно». Режиссер И. Алиханян, художник Г. Шарбабян.
- 7 февраля — Ф. Шкеллер, «Разбойники». Перевод Ф. Варганяна, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 9 февраля — Г. Ибсен, «Привидения». Перевод А. Тарханяна, режиссер И. Алиханян, художник Г. Ерицян.
- 10 февраля — Л. Фульда, «Дурак». Перевод Т. Оганесяна, режиссер И. Алиханян, художник Г. Ерицян.
- 20 февраля — Г. Гаунтман, «Потонувший колокол». Перевод П. Макинцияна, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян, музыка по Э. Григу.
- 25 февраля — М. Горький, «На дне». Перевод М. Манвеляна, режиссер И. Алиханян, художник Г. Ерицян.
- 7 марта — Г. Гейерманс, «Гибель «Надежды». Перевод М. Стамболчяна и Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 5 апреля — А. Шинклер, «Зеленый попутай». Перевод Л. Калантара, К. Гольдони, «Хозяйка гостиницы». Перевод В. Терябашяна, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 27 апреля — Г. Ибсен, «Нора». Перевод И. Иованисяна, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 11 мая — М. Геворкян, «Вартазар». Режиссер Л. Калантар, художник Ов. Талевосян.
- 6 ноября — Г. Шенгеля, «Вся власть Советам». Перевод А. Хондхариана, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 12 ноября — Д. Демкрян, «Расправа». Режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 22 ноября — Софокл, «Антигона». Перевод Т. Оганесяна, Ж. Мольер, «Брак поговоре». Перевод А. Восканян, режиссер Л. Калантар, художник К. Алабян.
- 19 декабря — Ж. Мольер, «Дон Жуан». Перевод А. Тер-Оганесяна, режиссер В. Папазян, художник Г. Ерицян.
- 21 декабря — Б. Шоу, «Ученик дьявола». Перевод В. Папазяна, режиссер В. Папазян, художник Г. Ерицян.

- 18 января — М. Сукенинко, «Четырнадцатое июля». Перевод И. Иованисяна, М. Макко, «Шут». Перевод В. Папазяна. Режиссеры Л. Калантар и В. Папазян, художник Г. Ерицян.
- 24 января — В. Шекспир, «Отелло». Перевод С. Сулхьяна, режиссер В. Папазян, художник Г. Ерицян.
- 15 февраля — К. Гольдони, «Слуга двух господ». Перевод В. Терябашяна, режиссер В. Папазян, художник Г. Ерицян.
- 20 февраля — В. Шекспир, «Венецианский купец». Перевод Ов. Масека, режиссер М. Манвелян, художник Г. Ерицян.
- 11 марта — М. Метерлинь, «Монна Ватна». Перевод Т. Оганесяна, режиссеры Л. Калантар и В. Папазян, художник Г. Ерицян.
- 15 марта — М. Броснер и Л. Гангофер, «Цыганка Занда». Перевод М. Аваляна, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 24 марта — А. Дюма-отец «Клео». Перевод М. Аваляна, режиссер В. Папазян, художник Г. Ерицян.
- 25 марта — Л. Шаят, «Старые боги». Режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 27 марта — Г. Ге, «Трильби». Перевод Ов. Абаляна, режиссер А. Восканян, художник Г. Ерицян.
- 31 марта — А. Бисон и А. Марс, «Неизвестная женщина». Перевод А. Арменяна, режиссер Асмик, художник Г. Ерицян.
- 1 августа — «Адвокат Патлен». Обработка А. Даяча, перевод Т. Ахумяна, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 31 октября — О. Уайльд, «Саломея». Перевод В. Теряна, М. Метерлинь, «Чудо святого Антония». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 3 ноября — А. Шварцзатте, «Из-за чести». Режиссер Л. Калантар, художник Г. Ерицян.
- 11 ноября — Ж. Мольер, «Минный больной». Перевод Е. Лалабяна, режиссер А. Бурджалиян, художник Г. Ерицян, музыка С. Паняна.
- 14 ноября — Н. Гоголь, «Ревизор». Перевод Л. Татяна, режиссер А. Бурджалиян, художник Г. Ерицян.
- 10 декабря — В. Шекспир, «Укрощение строптивой». Перевод Дж. Тер-Григоряна, режиссер

Л. Калантар (по М. Рейнгардту), художник Г. Ериця.

- 11 декабря — Ю. Берсер, «Потоп». Перевод М. Дарсина, режиссер С. Капанакян, художник Г. Ериця.
- 12 декабря — А. Анхуель, «Жан-Поль Марат». Перевод В. Мкртчян, режиссер Л. Калантар, художник Г. Ериця.

1924

- 16 февраля — К. Гуцков, «Уриэль Акоста». Перевод М. Авалян, режиссер А. Бурджалиян, художник Г. Ериця.
- 21 марта — А. Луначарский, «Освобожденный Дон Кихот». Перевод Т. Ахумян, режиссер А. Бурджалиян, художник Г. Ериця, костюмы — М. Сарян.
- 3 апреля — М. Маньян, «Сказка». Режиссер Л. Калантар, художник Г. Ериця.
- 25 октября — А. Луначарский, «Красная маска». Перевод Т. Ахумян, режиссер А. Бурджалиян, художники К. Алабян и М. Мазманыч.
- 26 октября — Ж. Мольер, «Проделки Скапена». Перевод С. Капанакян, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 1 ноября — Г. Кайзер, «С утра до полуночи». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян, музыка С. Паняна.
- 5 ноября — Д. Демирчян, «Храбрый Назар». Режиссер А. Бурджалиян, художники К. Алабян и М. Мазманыч.
- 26 ноября — Ж. Мольер, «Тартюф». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян, музыка по Моцарту.
- 1 декабря — А. Цагарели, «Халкма». Перевод П. Араксян, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 27 декабря — В. Шекспир, «Гамлет». Перевод Ов. Массеян, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.

1925

- 27 января — Н. Гоголь, «Ревизор». Перевод Л. Татяна, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 28 февраля — Ю. О'Нейл, «Анна Кристи». Перевод М. Геворкян, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 4 апреля — Ю. Юрзи, «Герой поневоле». Перевод Т. Ахумян, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 15 октября — А. Ширванзаде, «Из-за чести». Режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 22 октября — Д. Мережковский, «Павел Первый». Перевод Л. Калантара, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 12 декабря — А. Файко, «Учитель Бубус». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 24 декабря — Лопе де Вега, «Собака на сене». Перевод Кара-Даркшан, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян, музыка С. Паняна.

1926

- 25 февраля — В. Шекспир, «Отелло». Перевод Ов. Массеян, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян, музыка А. Спендиаряна.
- 8 апреля — Ф. Шиллер, «Заговор Фiesco в Генуе». Перевод Г. Вархударян, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян, музыка А. Айвазян.
- 10 апреля — А. Ширванзаде, «Злой дух». Режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 22 апреля — А. Луначарский, «Яд». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 29 апреля — Г. Ге, «Трильби». Перевод О. Абелян, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 24 октября — М. Пяньоль и П. Никуа, «Торговцы славой». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 11 ноября — Н. Эрдиан, «Мандат». Перевод Л. Калантара, режиссер А. Бурджалиян, художник С. Аладжалиян.
- 23 декабря — В. Шекспир, «Венецианский купец». Перевод Ов. Массеян, режиссер А. Бурджалиян, художник Г. Якулов.

1927

- 8 января — А. Паронян, «Дядя Багдасар». Режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 3 марта — А. Ширванзаде, «Кум Моргана». Режиссер А. Бурджалиян, художник Г. Якулов.
- 7 марта — Г. Сундукян, «Разоренный очаг». Режиссер Л. Калантар, художник С. Аладжалиян.
- 7 мая — К. Трепел, «Любовь Яровая». Перевод Л. Калантара, режиссер Л. Калантар, художник М. Арутюн.
- 8 октября — С. Багдасарян, «Кровавая пустыня». Режиссер Л. Калантар, художник М. Арутюн.
- 11 ноября — Д. Шерлов, «Пурга». Перевод М. Геворкян, режиссер Л. Калантар, художник М. Арутюн.
- 3 декабря — Г. Сундукян, «Хатабала». Режиссер А. Гулакян, художник С. Тарин, музыка С. Шатиряна.
- 20 декабря — С. Третьяков, «Рычи, Китай». Перевод М. Геворкян, режиссер Н. Фрид, художник М. Арутюн, музыка Л. Ходжа-Эвнатян.

1928

- 31 января — Ю. О'Нейл, «Любовь под вязами». Перевод М. Геворкян, режиссер Н. Фрид, художник М. Арутюн.
- 1 марта — Б. Лазарев, «Разлом». Перевод М. Геворкян, постановка Н. Фрида, режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн.
- 14 апреля — Д. Фурманов и С. Поливанов, «Мятеж». Перевод Е. Чаренца, режиссер Н. Фрид и А. Гулакян, художник М. Арутюн.
- 10 октября — В. Иванов, «Вроисполд 14—69». Перевод Е. Чаренца, режиссер Н. Фрид, художник М. Арутюн.

- 17 ноября — А. Паровик, «Высокоотемные покровы». Иисценковская В. Тотова и М. Джана, режиссер А. Гулак, художник С. Тар, музыка С. Штирмана.
- 30 декабря — Д. Щеголов, «Трансатлантик». Перевод В. Вагариша, режиссер Н. Фрид, художник М. Арутюн.

1929

- 10 января — Н. Сав и В. Селихова, «Фриц Бауер». Перевод Ст. Зорина, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 12 февраля — В. Кершон, «Рельсы гудят». Перевод М. Геворкян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 30 марта — С. Левитина, «Приговор». Перевод Г. Габриелян, режиссер А. Бурджалин, художник А. Бабин.
- 9 мая — Г. Сундукян, «Паша». Режиссер А. Гулак, художник С. Тар, музыка С. Баласанян.
- 26 мая — Г. Бельский и Л. Железко, «Турецкая трубка» («Провокатор»). Перевод Ст. Зорина, режиссер Л. Каландар, художник М. Арутюн, музыка С. Баласанян.
- 10 октября — В. Кершон, «Город ветров». Режиссер Р. Симонов и А. Гулак, художники М. Арутюн и С. Аладжалян.
- 26 октября — А. Островский, «Доходное место». Перевод М. Геворкян, режиссер Р. Симонов, художник С. Аладжалян, музыка Л. Ходжа-Эйнатян.
- 23 ноября — А. Глебов, «Инга». Перевод Ст. Зорина, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 26 декабря — Б. Ромашов, «Огненный мост». Перевод Г. Габриелян и В. Вагариша, режиссер В. Вагариша, художник М. Арутюн.

1930

- 11 февраля — Ег. Яловский, «Ярость». Переложение Т. Ахумян, режиссер А. Гулак, художник С. Тар, музыка С. Баласанян.
- 3 апреля — Г. Никитов и В. Королевич, «У фонаря». Перевод Г. Габриелян и А. Арутюнян, режиссер В. Вагариша, художник М. Арутюн.
- 13 апреля — Д. Демчич, «Храбрый Назар». Режиссер А. Бурджалин, художник М. Арутюн.
- 23 апреля — Ю. Юркин, «Когда поют петухи». Перевод Г. Габриелян, режиссер Т. Шамирханян, художник К. Миясак.
- 13 ноября — В. Вишневский, «Первая конная». Перевод Г. Габриелян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн, музыка В. Шперлига.
- 2 декабря — В. Вагариша, «В кольце». Режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.

- 24 января — Н. Шаповаленко, «Черный поезд». Перевод Г. Габриелян, режиссер Т. Шамирханян, художник А. Саркисян.
- 18 февраля — В. Аверьянов, «Прорыв». Переложение Г. Габриелян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 27 февраля — Т. Ахумян, «Враг». Режиссер В. Вагариша, художник М. Арутюн.
- 19 апреля — Н. Погодин, «Темп». Перевод Г. Габриелян, режиссер А. Гулак, художник В. Комаренков.
- 5 июля — Э. Золя, «Наследники Рабурдена». Перевод Г. Габриелян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 17 ноября — Н. Погодин, «Поэма о топоре». Перевод Г. Габриелян, режиссер Т. Сарян, художник М. Арутюн, музыка С. Баласанян.
- 17 декабря — К. Калалде, «Хатидже». Перевод А. Мегрибян и Т. Ахумян, режиссер В. Абашидзе, художник Т. Абакелли, музыка А. Чачинадзе.

1932

- 22 января — В. Вагариша, «Нефть». Режиссеры А. Гулак и В. Вагариша, художник М. Арутюн, музыка Т. Аветисян.
- 28 апреля — И. Микитенко, «Дело чести». Перевод Г. Габриелян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 17 мая — А. Афиногенов, «Страх». Перевод М. Геворкян, режиссер Т. Сарян, художник М. Арутюн.
- 2 октября — М. Горький, «На дне». Перевод Г. Аветян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.
- 8 ноября — Д. Демчич, «Фосфорическое сияние». Режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн.

1933

- 23 января — А. Фадеев и Л. Прохоровский, «Разгром». Перевод В. Вагариша, режиссер В. Вагариша, художник С. Тар, музыка М. Мазманян.
- 8 марта — Ж. Мольер, «Мнимый больной». Перевод Е. Лалаян, режиссер А. Бурджалин, художник М. Арутюн.
- 25 апреля — В. Шекспир, «Макбет». Перевод Ов. Массеян и Т. Ахумян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн, музыка А. Хачатурян.
- 30 мая — М. Горький, «Егор Булычов и другие». Перевод Т. Ахумян, режиссер Б. Захав, художник С. Аладжалян.
- 17 ноября — П. Бомарше, «Женитьба Фигаро, или Безумный день». Перевод Т. Ахумян, режиссер А. Гулак, художник М. Арутюн, музыка А. Сатина.

1934

- 9 января — Н. Гоголь, «Ревизор». Перевод Л. Татьяна, режиссер А. Бурджалия, художник М. Арутюн, музыка А. Сатина.
- 19 марта — Л. Славин, «Интервенция». Перевод М. Геворкяна, режиссер Т. Шамирханян, художники М. Арутюн и А. Саркисян, музыка А. Сатина.
- 12 мая — М. Горький, «Достигаев и другие». Перевод Е. Чаренца, режиссер В. Вагаршян, художник М. Арутюн.
- 18 мая — А. Паронян, «Высокоотнимые попрошайки». Инсценировка Г. Мушегяна, режиссер Г. Мушегян, художник А. Чилингарян, музыка Дж. Киракосяна.
- 18 июня — В. Шварцман, «Чужой ребенок». Перевод Г. Габриелян, режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн.
- 4 ноября — Д. Демирчян, «Наполеон Коркотян». Режиссер А. Гулакян, художник С. Тарян, музыка А. Сатина.

1935

- 26 января — Г. Сундукян, «Пэпо». Режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн.
- 3 мая — М. Джанян, «Шахнам». Режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн, музыка С. Шатиряна.
- 28 мая — В. Киршон, «Чудесный слав». Перевод Т. Ахумяна, режиссер Г. Габриелян, художник А. Чилингарян.
- 6 июля — А. Островский, «Гроза». Перевод Т. Ахумяна, режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн.
- 7 ноября — А. Корнейчук, «Платон Кречет». Перевод А. Гулакян и Г. Габриелян, режиссер А. Гулакян, художник П. Анян.
- 30 ноября — Г. Сарян, «Три песни». Режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн, музыка С. Шатиряна.

1936

- 12 марта — А. Афиногенов, «Далекое». Перевод А. Тер-Онаняна, режиссер В. Вартамян, художник П. Анян, музыка С. Шатиряна.
- 22 мая — Ж. Мольер, «Мещанин во дворянстве». Перевод В. Тираццана и Г. Габриелян, режиссер Г. Мушегян, художник А. Чилингарян, музыка С. Шатиряна.
- 4 ноября — А. Ширванзаде, «Намус». Режиссер Т. Сарян, художник М. Арутюн.

1937

- 4 января — Г. Ибсен, «Нора». Перевод И. Иоаннисяна, режиссер М. Джанян, художник П. Анян.
- 18 февраля — А. Пушкин, «Каменный гость». Перевод Т. Ахумяна, режиссер Т. Шамирханян, художник Е. Кочар, музыка Г. Мярмонян.

- 24 апреля — С. Шавиншавиль, «Арсен». Перевод А. Меграбян, режиссер Г. Жура, художник М. Арутюн, музыка К. Метанет-Улуэси.
- 29 мая — М. Горький, «Васса Железнова». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вагаршян, художник С. Тарян.
- 6 ноября — А. Гулакян, «На заре». Режиссеры А. Гулакян и Т. Шамирханян, художник С. Тарян, музыка К. Захарян.
- 6 декабря — П. Прошян, «Из-за хлеба». Инсценировка Амо Хараляна, режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн.

1938

- 12 февраля — Г. Сундукян, «Разоренный очаг». Режиссер А. Гулакян, художник С. Тарян.
- 17 марта — Ф. Шиллер, «Коварство и любовь». Перевод В. Вагаршян, режиссер В. Вагаршян, художник А. Чилингарян, музыка А. Сатина.
- 6 мая — Л. Рахманов, «Профессор Полежаев». «Беспокойная старость». Перевод Г. Габриелян, режиссер В. Вартамян, художник А. Чилингарян.
- 24 июня — Д. Демирчян, «Капутан». Режиссер Т. Шамирханян, художник П. Анян.
- 5 ноября — Н. Погодин, «Человек с ружьем». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник С. Тарян, музыка А. Голубенцова.

1939

- 26 января — В. Шекспир, «Виндзорские кумушки». Перевод Т. Ахумяна, режиссер Г. Габриелян, художник С. Арутюн, музыка Г. Ягубяна.
- 20 февраля — А. Островский, «Без вины виноватые». Перевод Т. Ахумяна, режиссер Т. Сарян, художники М. Арутюн и С. Аладжяна.
- 17 июня — А. Гулакян, «Великая дружба». Режиссер Т. Шамирханян, художники С. Арутюн и С. Тарян, музыка А. Тер-Гевондяна.
- 5 октября — З. Адагорциан и В. Худавердян, «Пусть цветут розы». Режиссер Т. Сарян, художник М. Арутюн, музыка Г. Ягубяна.
- 8 декабря — А. Ширванзаде, «Из-за чести». Режиссер В. Аджемян, художник А. Чилингарян.

1940

- 6 января — Н. Гоголь, «Ревизор». Перевод Л. Татьяна, режиссер А. Бурджалия, художники А. Чилингарян и К. Мянсян, музыка А. Сатина.
- 5 марта — Г. Сундукян, «Хатабала». Режиссер Т. Сарян, художник С. Тарян, музыка А. Тер-Гевондяна.
- 22 марта — А. Кашпер и Т. Златогорова, «Лейли». Перевод В. Вагаршян, режиссер В. Вартамян, художник А. Чилингарян.
- 10 июля — В. Шекспир, «Отелло». Перевод О. Масеяна, режиссер А. Гулакян, художник М. Арутюн, музыка А. Спендиарян.

- 26 июля — Д. Демирчян, «Страна родная». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян, музыка С. Бархударяна.
- 20 ноября — Г. Сарян, «Клевета». Режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюнян.
- 1 декабря — Г. Ибсен, «Нора». Перевод И. Иованниана, режиссер А. Восканян, художник О. Беджаниян.

1941

- 4 февраля — А. Паронян, «Высокоотимые попрошайки». Инсценировка В. Аджемия, режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян, музыка С. Бархударяна.
- 22 февраля — К. Гольдони, «Слелтия и любовь» («Рыбки»). Перевод Т. Ахумяна, режиссер Т. Шахриян, художник Е. Кочар.
- 6 сентября — Ф. Вольф, «Профессор Мамлок». Перевод Т. Ахумяна, режиссер Т. Шахриян, художник С. Арутюнян.
- 13 сентября — А. Шайбон, «Помеха», И. Всеволодский, «Артисты республики» (перевод В. Вартамян), Л. Левин, «Рыбачка с побережья» (перевод М. Геворкян). Режиссеры Г. Габриелян, В. Вартамян, В. Аджемия.
- 20 сентября — А. Сумбатов-Южик, «Измена». Перевод Дж. Тер-Григоряна, режиссер Т. Шахриян, художники Е. Кочар и О. Беджаниян.
- 7 ноября — Н. Зарян, «Места». Режиссер В. Аджемия, художник О. Беджаниян, музыка А. Додукяна.
- 15 ноября — Мурацян, «Геворг Марозетунян». Инсценировка А. Качворяна, режиссер В. Вартамян, художник А. Саркисян, музыка Г. Егназаряна.

1942

- 1 февраля — В. Шекспир, «Гамлет». Перевод Ов. Масюна, режиссер А. Бурджалиян, художник А. Саркисян, музыка П. Чайковского.
- 15 февраля — Г. Сарян, «В лесной глуши». Режиссер Т. Шахриян, художник О. Беджаниян, музыка А. Арутюнян.
- 3 мая — В. Соловьев, «Фельдмаршал Кутузов». Перевод Л. Калаятар, режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян, музыка Н. Никольского.
- 21 июня — К. Симонов, «Русские люди». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюнян.
- 14 августа — В. Роик, «Инженер Сергеев». Перевод В. Терзибашяна, режиссеры В. Вагаршян и В. Вартамян, художник С. Арутюнян.
- 7 ноября — А. Корнейчук, «Фронт». Перевод А. Казарян, режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян.

1943

- 9 января — Лопе де Вега, «Глухая для других, умная для себя». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник Х. Есаян, музыка Дж. Киракосяна.
- 20 февраля — А. Араксманян, «На вулкане». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян, музыка В. Тиграняна.

- 15 мая — К. Гольдони, «Брак по повкурсу». Перевод Г. Габриелян, режиссер В. Вагаршян, художник О. Беджаниян, музыка А. Оганесяна.
- 31 июля — И. Сельвинский, «Генерал Брусилов». Перевод Л. Калаятар, режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюнян.

1944

- 12 марта — Г. Сундукян, «Еще одна жертва». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян.
- 1 апреля — Н. Погодин, «Лодочница». Перевод А. Хондариан, режиссер В. Вартамян, художник Х. Есаян.
- 29 октября — Нар-Дос, «Убитый голубь». Режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюнян.
- 31 декабря — В. Панакин, «Утес». Режиссер В. Аджемия, художник М. Свакчян.

1945

- 2 мая — Г. Сундукян, «Хатабала». Режиссер А. Гулякин, художник С. Тарян.
- 23 июня — Л. Сагателян, «Красное ожерелье». Режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюнян.
- 28 июля — В. Вагаршян, «Монастырское ущелье». Режиссер В. Аджемия, художник М. Свакчян.
- 11 ноября — А. Гулякин, «На заре». Режиссеры А. Гулякин и В. Вартамян, художник К. Манасян.
- 22 ноября — Д. Демирчян, «Страна родная». Режиссер В. Аджемия, художник М. Свакчян, музыка С. Бархударяна.

1946

- 2 марта — А. Островский, «Бесприданница». Перевод М. Геворкян, режиссер Г. Джанибекян, художник Б. Локтин. Руководитель постановки А. Гулякин.
- 8 июня — Б. Кальдерон, «Дама-невидимка». Перевод А. Араксманян, режиссер Г. Габриелян, художник М. Арутюнян.
- 29 июля — М. Манвелян, «Сказка», Г. Сундукян, «Ночное тихание — к добру» и Ф. Сологуб, «Спячка меж двух огней». Перевод Г. Аславян, режиссер А. Гулякин.
- 22 декабря — А. Суров, «Далеко от Сталинграда». Перевод Р. Широна, режиссер В. Аджемия, художник В. Иванов.

1947

- 22 марта — М. Кочарян, «Родные люди». Режиссер А. Гулякин, художники В. Карян и А. Парсманян.
- 31 мая — К. Симонов, «Русский вопрос». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник М. Арутюнян.
- 19 июля — А. Фадеев, «Молодая гвардия». Инсценировка Г. Гривкова, перевод М. Армена, режиссер В. Аджемия, художник В. Иванов.
- 2 ноября — Г. Ворян, «На высотах». Режиссер А. Гулякин, художник В. Вартамян.

- 21 марта — А. Араксманян и Р. Кочар, «Четвертая линия обороны». Режиссер В. Аджемян, художник В. Иванов.
- 17 апреля — Дж. Гоу и А. д'Юзо, «Глубокие корни». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник Н. Бачури.
- 5 июня — Г. Сундукян, «Плох». Режиссер А. Гулакян, художник С. Тарян.
- 1 августа — М. Чаманян и Г. Габриелян, «Девушка Араратской долины». Режиссер Г. Габриелян, художник В. Вартамян.
- 8 ноября — Б. Ромашов, «Великая сила». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник Н. Бачури.

1949

- 1 апреля — Г. Тер-Григорян и Л. Карагезян, «Эти звезды — наши». Постановка А. Гулакяна, режиссер О. Вардангулян, художник В. Вартамян, музыка К. Закарян.
- 28 апреля — А. Софронов, «Московский характер». Перевод Н. Мурадяна, режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюн.
- 25 июня — Н. Вирта, «Заговор обреченных». Перевод Т. Ахумяна, режиссер А. Гулакян, художник В. Вартамян.
- 2 октября — М. Лермонтов, «Маскарад». Перевод Т. Ахумяна, режиссер А. Гулакян, художники М. Арутюн и В. Вартамян, музыка А. Хачатуряна.
- 7 ноября — А. Суров, «Зеленая улица». Перевод А. Тер-Овнякян, режиссер Т. Шамирханян, художник С. Арутюн.
- 22 декабря — К. Симонов, «Чужая тень». Перевод Г. Борина, режиссер В. Аджемян, художник В. Вартамян.

1950

- 10 марта — С. Михалков, «Илья Головкин». Перевод Т. Ахумяна, режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюн, музыка А. Хачатуряна.
- 2 июля — И. Попов, «Семья». Перевод Т. Ахумяна, режиссер А. Гулакян, художник В. Вартамян.
- 10 июля — В. Шекспир, «Комедия ошибок». Перевод Х. Даштени, режиссер Г. Габриелян, художник С. Арутюн.
- 3 ноября — Г. Борин и Р. Каппани, «Чудесный клад». Режиссер В. Аджемян, художник В. Вартамян.
- 28 ноября — М. Овчинников, «Дерзание». Перевод В. Вагаришян, режиссер В. Вагаришян, художник М. Арутюн.

1951

- 18 марта — А. Чехов, «Вишневый сад». Перевод А. Тер-Овнякян, режиссер В. Аджемян, художник С. Арутюн.

- 3 июля — А. Суров, «Рассвет над Москвой». Перевод Н. Мурадяна, режиссер М. Мариносян, художник С. Арутюн.
- 29 сентября — Л. Толстой, «Живой труп». Перевод Нар-Доса, режиссер А. Гулакян, художник И. Штейнберг.
- 18 ноября — А. Афиногенов, «Машенька». Перевод Ж. Аюбяна, режиссер А. Гулакян, художник С. Арутюн.

1952

- 10 февраля — А. Араксманян и З. Вартамян, «Михаил Нальбандян». Режиссер В. Аджемян, художник М. Арутюн.
- 22 марта — М. Горький, «Егор Булычов и другие». Перевод Т. Ахумяна, постановка Б. Захави, режиссер В. Вартамян, художник С. Аладжакян.
- 13 апреля — М. Овчинников, «Дерзание». Перевод В. Вагаришян, режиссер В. Вагаришян, художник С. Арутюн.
- 16 ноября — А. Гулакян, «Беспокойные люди». Режиссер В. Аджемян, художник С. Арутюн.
- 21 декабря — В. Губарев и А. Успенский, «Царство кривых зеркал». Перевод Н. Мурадяна, режиссер М. Мариносян, художник С. Арутюн.

1953

- 3 мая — М. Горький, «Дети солнца». Перевод В. Вагаришян, режиссер В. Анисов, художник С. Арутюн.
- 6 июня — В. Шекспир, «Король Лир». Перевод Ов. Массена, режиссер В. Аджемян, художник А. Чалыгтарян, музыка по М. Балакиреву и А. Глазунову.
- 25 июля — Н. Зарян, «Опытное поле». Режиссер В. Аджемян, художник С. Арутюн.
- 27 декабря — Я. Галан, «Любовь из рассвета». Перевод Г. Шмавоняна, режиссеры В. Аджемян и К. Арзуманян, художник С. Арутюн.

1954

- 30 января — В. Микхо, «Не называя фамилий». Перевод Г. Габриелян, режиссер М. Мариносян, художник С. Арутюн.
- 10 апреля — Г. Севуц и С. Радзинский, «Тегеран». Режиссер В. Вартамян, художник С. Арутюн, музыка Дж. Киракосяна.
- 5 июня — А. Парони, «Дядя Багдасар». Режиссер В. Аджемян, художник А. Саркисян, музыка Г. Егнazarяна.
- 17 октября — Дж. Джабарлы, «В 1905 году». Перевод Л. Ерамяна и А. Дарбин, режиссеры А. Мяртчан и М. Мариносян, художник С. Арутюн, музыка Г. Егнazarяна.
- 4 декабря — Врт. Папазян, «Утес» (возобновление). Режиссер В. Аджемян, художник М. Саятчан.

- 31 марта — Гр. Мурадян, «Хачатур Абсаян». Режиссер Л. Калантар, художник С. Арутюнян, музыка Дж. Киракосяна.
- 29 мая — Лопе де Вега, «Собака на сене». Перевод С. Вауни, режиссер М. Марьясян, художник Ш. Аюбян, музыка Дж. Киракосяна.
- 30 июня — А. Ширванзаде, «Намус». Постановка В. Аджемия, режиссер А. Мкртчян, художник Р. Мехкиян, музыка Э. Оганесян.
- 16 октября — Г. Сундукян, «Еще одна жертва». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян.
- 24 декабря — Н. Зарян, «Армашен». Режиссер В. Аджемия, художники М. Сарьян и С. Арутюнян.

1956

- 31 марта — В. Шекспир, «Отелло». Перевод Ов. Мясяна, режиссер Л. Калантар, художник К. Минасян, музыка А. Спандаряна.
- 7 ноября — С. Алешки, «Одна». Перевод С. Вауни, режиссер Р. Капалания, художник Г. Вартамян.
- 2 декабря — А. Мовзон, «В таком переулке». Перевод Л. Ахвердяна, режиссер К. Арзуманян, художник Г. Геворкян.

1957

- 19 января — А. Кассона, «Деревья умирают стоя». Перевод Г. Джанибекяна, режиссер А. Мкртчян, художник С. Арутюнян.
- 6 апреля — В. Нушич, «Доктор философия». Перевод А. Бабяна, режиссер Г. Джанибекян, художник Г. Геворкян.
- 2 ноября — Г. Борян, «Под одной крышей». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян.
- 14 декабря — А. Араксманян, «Розы и кровь». Режиссер Р. Капалания, художник Р. Мехкиян, музыка В. Котоян.

1958

- 1 февраля — Г. Тер-Григорян, «Последние гнодники». Режиссер А. Мкртчян, художник С. Арутюнян.
- 26 марта — Г. Арутюнян, «Порок сердца». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян, музыка А. Аджемия.
- 26 июня — Г. Фигейредо, «Эзоп» («Лиса и виноград»). Перевод С. Вауни, режиссер Р. Капалания, художник М. Арутюнян, музыка Э. Багдасаряна.
- 30 июля — К. Гуцков, «Урвалль Акоста». Перевод А. Каджворяна, режиссер В. Палазян, художник С. Арутюнян, музыка Л. Пуляера.
- 29 ноября — А. Кузнецов, «Немеркнувшие звезды». Перевод М. Марьярян, режиссер Р. Капалания, художники М. Арутюнян и С. Арутюнян, музыка Э. Багдасаряна.

- 15 марта — А. Араксманян, «Огонь твоей души». Режиссер Р. Капалания, художник Г. Ахвердян.
- 14 июня — А. Ширванзаде, «Хаос». Инсценировка В. Аджемия, режиссер В. Аджемия, художники М. Арутюнян и С. Арутюнян, музыка Дж. Тер-Тадевосяна и А. Аджемия.
- 29 ноября — Г. Тер-Григорян, «Весенний дождь». Режиссер В. Аджемия, художник С. Арутюнян.
- 12 декабря — А. Островский, «Без вины виноватые». Перевод Т. Ахумяна, режиссер Т. Сарян, художник С. Арутюнян, музыка Э. Багдасаряна.

1960

- 24 апреля — Н. Погодин, «Третья, патетическая». Перевод Г. Борян, режиссер В. Аджемия, художник А. Григорян.
- 23 октября — А. Зак и А. Кузнецов, «Два цвета». Переложение Л. Ахвердяна, режиссер З. Татинян, художник С. Арутюнян.
- 30 ноября — Е. Чаренц, «К грядущему». Инсценировка В. Аджемия и Л. Ахвердяна, режиссер В. Аджемия, художники С. Степанян, С. Арутюнян, К. Вартамян, музыка В. Котоян.

1961

- 11 марта — А. Парнис, «Остров Афродиты». Перевод Ж. Аюбян, режиссер З. Татинян, художник А. Чалкянгарян, музыка Э. Багдасаряна.
- 15 апреля — В. Сарьян, «Мое сердце в горах». Перевод Х. Даштента, режиссер В. Аджемия, художник А. Григорян, музыка А. Бабаджаняна.
- 4 июля — А. Мелик-Симонян, «Окно». Режиссеры Х. Абрамян и М. Мкртчян, художник С. Арутюнян, музыка М. Вартаваряна.
- 17 октября — А. Макенко, «Левоники из орбиты». Перевод Т. Ахумяна, режиссер З. Татинян, художник С. Арутюнян.
- 17 декабря — Г. Борян, «На мосту». Постановка В. Аджемия, режиссер Д. Малян, художник С. Степанян, музыка Дж. Киракосяна.

1962

- 17 марта — Д. Демирчян, «Вартаманк». Инсценировка Г. Джанибекяна, режиссер Г. Джанибекян, художник С. Арутюнян, музыка В. Тиграбяна.
- 14 июля — Г. Тер-Григорян, «Умирающая флора». Постановка В. Аджемия, режиссер А. Антонян, художник С. Арутюнян, музыка Э. Багдасаряна.
- 17 октября — П. Леви, «Лабиринт». Перевод Г. Беса, режиссер З. Татинян, художник Х. Есаян, музыка Э. Багдасаряна.

- 30 января — А. Крокин, «Замок Броуди». Перевод А. Газинкина, режиссер Г. Мкртчян, художник С. Арутюн, музыка Дж. Киракосяна.
- 4 мая — А. Паронян, «Дядя Багдасар». Режиссер В. Аджемян, художник С. Степанян, музыка Г. Егжазариан.
- 7 декабря — С. Алешин, «Палата». Перевод Г. Тер-Григоряна, режиссер Г. Мкртчян, художник С. Арутюн, музыка А. Сатука.

1964

- 29 марта — В. Шварцки, «Чужой ребенок». Перевод Г. Габриелян, режиссер Е. Казанчик, художник С. Арутюн.
- 19 апреля — В. Шекспир, «Ромео и Джульетта». Перевод Х. Даштеца, режиссер В. Аджемян, художник А. Григорянц, музыка Э. Багдасаряна.
- 14 ноября — Э. де Филиппо, «Суббота, воскресенье, понедельник». Перевод Ж. Ахопяна, режиссер А. Шатрян, художник М. Курилко.

1965

- 2 января — С. Маршак, «Горя биться — счастья не выдать». Перевод А. Оганесян, режиссер Е. Казанчик, художник А. Саркисян, музыка А. Шекунца.
- 1 июня — Н. Зарян, «Ара Прекрасный». Режиссер В. Аджемян, художники М. Аветилян и О. Минасян, музыка А. Аджемяна и Дж. Тер-Тадевосяна.
- 22 июня — А. Миллер, «Салемские ведьмы». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Р. Капалани, художник С. Арутюн, музыка А. Аджемяна.
- 27 ноября — А. Аракелян, «Шестьдесят лет и три часа». Постановка Р. Капалани, режиссер Х. Абрамян, художник Дж. Торосян, музыка М. Вартазаряна.

1966

- 5 марта — Г. Суцдугян, «Пэпо». Режиссер В. Аджемян, художник А. Григорянц, музыка Э. Багдасаряна.
- 30 мая — П. Яворов, «У подножья Витосия». Перевод Г. Севуца, режиссер Э. Халачян, художник Н. Выход, музыка М. Вартазаряна.
- 12 июня — А. Суково-Кобылин, «Дело». Перевод С. Вауян, постановка В. Аджемяна, режиссер Г. Мкртчян, художник С. Арутюн, музыка А. Сатука.
- 9 ноября — С. Алешин, «Каждому — свое». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Р. Капалани, художник С. Арутюн.
- 30 декабря — Л. Ричардсон, «Дети большого леса». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Р. Ашугян, художники А. Унянян и В. Погосян, музыка М. Вартазаряна.

- 7 мая — Б. Лавренко, «Разлом». Перевод Г. Беса, постановка В. Аджемяна, режиссер Р. Ашугян, художник В. Подмоногов, музыка А. Сатука.
- 15 июля — А. Пашаян, «Да, мкр перевернулся». Режиссер В. Аджемян, художник С. Арутюн, музыка М. Вартазаряна и Ц. Амбарцумяна.
- 12 октября — Г. Арутюн, «Казар идет на войну». Режиссер Р. Капалани, художник С. Арутюн, музыка М. Вартазаряна.
- 23 декабря — Л. Шейкин, «Тяжкое обвинение». Перевод М. Давтяна, режиссер Р. Ашугян, художник В. Варгянян.

1968

- 24 февраля — Ф. Достоевский, «Идиот». Инсценировка Г. Товстоногова, перевод К. Суреняна, режиссер Е. Казанчик, художник С. Арутюн, музыка И. Шварца. Руководитель постановки Г. Товстоногов.
- 30 июня — М. Вулганов, «Дон Кихот». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Г. Мкртчян, художник А. Чалкян, музыка Т. Мансуряна.
- 18 декабря — Н. Зарян, «Артавазд и Клеопатра». Режиссер В. Аджемян, художники Х. Есаян и В. Аджемян, музыка Э. Оганесян.

1969

- 2 марта — С. Арутюн, «Только человек ходит прямо». Режиссер Р. Ашугян, художник О. Зардарян, музыка Ц. Амбарцумяна. Руководитель постановки В. Аджемян.
- 19 июля — А. Миллер, «Цена». Перевод В. Меликсетяна, режиссер В. Меликсетян, художник В. Подмоногов, музыка Ц. Амбарцумяна.
- 16 ноября — В. Шекспир, «Отелло». Перевод Он. Масеня, режиссеры Е. Казанчик и Х. Абрамян, художник С. Арутюн. Руководитель постановки Р. Капалани.
- 30 декабря — А. Аджемян, «Жар-птица». Режиссер К. Джанибекян, художник А. Унянян.

1970

- 8 февраля — Н. Погодин, «Мой друг». Перевод А. Саркисян, постановка А. Шатрян, режиссер Р. Ашугян, художник М. Курилко.
- 30 мая — З. Дарян, «Председатель республики». Постановка В. Аджемяна, режиссер Р. Ашугян, художник Р. Налбандян.
- 11 июня — Г. Лорка, «Дом Бернарды Альбы». Перевод С. Вауян, режиссер Е. Казанчик, художник С. Аладжалан, музыка А. Аджемяна.
- 13 декабря — Г. Гауптман, «Перед заходом солнца». Перевод К. Суреняна, постановка В. Меликсетяна, режиссер Г. Джанибекян, художник М. Курилко, музыка А. Варгянян.
- 30 декабря — В. Данти, «Врата Мгера». Режиссер В. Аджемян, художник Р. Налбандян, музыка Т. Мансуряна.

- 20 февраля — В. Дельмар, «Помни о дне завтрашнем». Перевод Л. Ахвердяна, режиссер Р. Ашутян, художник Р. Налбандян. Руководитель постановки В. Аджемян.
- 21 мая — В. Сароян, «Виноградник». Перевод Х. Даштеца, режиссер Г. Малин, художник В. Аджемян, музыка Аяна Ованесян и Р. Амирханяна.
- 16 июля — В. Розов, «С вечера до полудня». Перевод М. Бероян, режиссер К. Араумян, художник А. Григорян.
- 30 декабря — М. Горький, «На дне». Перевод В. Давтяна, режиссеры В. Аджемян и М. Мкртчян, художник В. Аджемян.

1972

- 25 марта — А. Островский, «Правда — хорошо, а счастье — лучше». Перевод М. Оганян, постановка Б. Захавян, режиссер Р. Ашутян, художник С. Аладжалиян, музыка Д. Криничко.
- 16 апреля — В. Сарду и Э. Моро, «Мадам Сан-Жен». Перевод Л. Ахвердяна, режиссер К. Араумян, художник С. Арутюнян, музыка А. Аджемяна.
- 8 июля — Г. Суицукян, «Супруги». Режиссер В. Шахвердян, художник А. Чаплин, музыка Э. Багдасаряна. Руководитель постановки В. Аджемян.
- 17 декабря — И. Друце, «Птицы нашей молодости». Перевод П. Микаеляна, режиссер А. Григорян, художник С. Арутюнян, музыка М. Вартазаряна.

1973

- 1 января — П. Гамара, «Король Фанфарон». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Р. Казарян, художник А. Унян, музыка К. Чизмечян, танцы К. Шахян.
- 25 марта — Ф. Шиллер, «Разбойники». Перевод Ф. Вартагян, режиссер Г. Оганесян, художник Э. Харазян.
- 14 июля — Г. Тер-Григорян, «Хаджи Пайлак». Постановка Х. Абрамян, режиссер Р. Казарян, художник Г. Гаспарян, танцы О. Шамамян.
- 13 декабря — Г. Арутюнян, «Невеста с севера». Режиссер К. Арумянцян, художник А. Саркисян. Руководитель постановки В. Аджемян.

1974

- 14 февраля — А. Паронян, «Дядя Багдасар». Режиссер В. Аджемян, художник Ш. Ахоян, музыка Г. Егиазаряна, танцы З. Мурадьян.
- 17 марта — Е. Шварц, «Снежная королева». Перевод Н. Тер-Минвелана, режиссер Р. Ашутян, художник В. Вартагян.
- 29 апреля — М. Пяньоль, «Топаз». Перевод Л. Ахвердяна, постановка Х. Абрамян, режиссер Р. Казарян, художник Г. Гаспарян, танцы З. Мурадьян.

- 16 июня — Б. Васильев, «А зори здесь тихие...». Инсценировка Р. Капаланян и В. Меликсетяна, постановка Р. Капаланян, режиссер Н. Цатурян, художник В. Подломого, музыка К. Орбелкан.
- 14 декабря — Еврипид, «Ифигения в Авлисе». Перевод С. Грешарина, постановка В. Аджемяна, режиссер Р. Ашутян, художник Н. Никогосян, музыка А. Аджемяна, танцы Н. Меграбян и М. Савкина.
- 29 декабря — М. Элюзашицки, «Старые зурнаки» («Под солнцем»). Перевод С. Ачян, режиссер Д. Алексидзе, художник М. Игнатян, музыка Г. Канчели, танцы Ю. Зарецкого.

1975

- 15 марта — П. Зейтунян, «Легенда разрушенного города». Постановка Р. Капаланян, режиссер Х. Абрамян, оформление Р. Капаланян, костюмы Е. Сафронова, музыка А. Тертерян.
- 9 мая — В. Минацкян и Р. Капаланян, «Нюрнбергский эпилог». Постановка Р. Капаланян и Х. Абрамян, режиссер Р. Казарян, художник Е. Сафронов.
- 25 октября — Ст. Костов, «Великоман». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Р. Казарян, художник Е. Сафронов. Руководитель постановки Р. Капаланян.
- 14 декабря — В. Петросян, «Тижела шапка Гипократа». Режиссер В. Аджемян, художник Е. Сафронов, музыка М. Вартазаряна, танцы О. Шамамян.

1976

- 5 июня — С. Арутюнян, «Судья». Режиссер С. Саркисян, художники Р. Гевондян и А. Габриелян, музыка Т. Мансуряна.
- 30 июня — А. Вампилов, «Старший сын». Перевод С. Бандур, режиссер Н. Цатурян, художник Е. Донцова, музыка Р. Амирханяна.
- 6 декабря — Э. Ростан, «Сирано де Бержерак». Перевод А. Котикян, постановка А. Шатрица, режиссер М. Мкртчян, художник Е. Сафронов, музыка Э. Багдасаряна.

- 19 декабря — И. Касумов, «Выше голову, солдаты». Перевод Ф. Баграмян, режиссер Дж. Селямова, художник Э. Едигарян, музыка Х. Мкртазаде.

1977

- 16 апреля — Л. Толстой, «Живой труп». Перевод Нар-Доса, постановка Р. Капаланян, режиссер С. Саркисян, художник Е. Сафронов, танцы Ф. Еланина.
- 19 мая — Д. Демирчян, «Храбрый Назар». Постановка Р. Капаланян, режиссер Х. Абрамян, художник Е. Сафронов, музыка М. Вартазаряна, танцы Ф. Еланина.
- 3 декабря — Г. Арутюнян, «Перекресток». Постановка Р. Капаланян, режиссер Х. Абрамян, художник Е. Сафронов.

27 декабря — М. Твен, «Приключения Тома Сойера». Перевод Ст. Зорьян, инсценировка Р. Капелани, режиссер В. Кочарян, художник О. Дилакян, песни Р. Ахвердяна.

1978

- 5 февраля — И. Друн, «Святая святых». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Р. Ахвердян, художник В. Тадевосян. Руководитель постановки Р. Капелани.
- 22 марта — Г. Сундукян, «Хатабала». Постановка Р. Капелани, режиссер В. Кочарян, художники В. Г. и Р. Элибекян.
- 16 апреля — В. Давтян, «Абрикосовое дерево». Режиссер Н. Цатурян, оформление В. Кочаряна и Н. Цатуряна, музыка Т. Мансуряна.
- 25 августа — А. Араксмян, «Северная рапсодия». Постановка Х. Абрамяна, режиссер Р. Араумян, художник Э. Едигарян.
- 25 сентября — В. Шекспир, «Кориолан». Перевод Х. Даштеця, постановка Р. Капелани, режиссер Х. Абрамян, художник Е. Сафонов.
- 31 декабря — А. Арбузов, «Жесткие игры». Перевод Г. Тер-Григорян, постановка Н. Саркисяна, режиссер Р. Ахвердян, художник Г. Элибекян.

1979

- 25 мая — П. Шено, «Живите долго». Перевод А. Бабабяна, постановка и оформление М. Симонян.
- 27 июня — А. Островский, «Бешеные деньги». Перевод В. Меликсетяна, режиссер Н. Цатурян, художник Е. Сафонов, музыка А. Сатунца, танцы О. Шамамян.
- 19 сентября — Г. Сундукян, «Разоренный очаг». Режиссер Н. Саркисян, художник Э. Харазян.
- 4 ноября — А. Абдуллин, «Тринадцатый председатель». Перевод Л. Ахвердяна, режиссер Н. Саркисян, художник Е. Сафонов.
- 30 декабря — В. Степанян, «Последнее дело господина сыщика». Режиссер В. Степанян, художник А. Баяндур.

1980

- 2 марта — А. Шагинян, «Запрещенные сны». Режиссер Н. Цатурян, художник А. Баяндур, музыка А. Боякян.
- 22 марта — В. Степанян, «Операция «Подснежник», или Господин сыщик возвращается». Режиссер В. Степанян, художник А. Баяндур.
- 4 июля — М. Горький, «На дне». Перевод В. Давтян, режиссер М. Мкртчян, художник М. Курялло, музыка А. Боякян.
- 11 октября — А. Калитарян, «Пока я жив» («Звонок сверху»). Режиссер Н. Цатурян, художник Е. Сафонов, музыка А. Боякян.
- 3 декабря — Н. Зарян, «Ашаван». Инсценировка Е. Казачяна, постановка Х. Абрамяна, режиссер Г. Оганесян, художник Е. Сафонов, музыка Т. Мансуряна, танцы В. Халамирян, костюмы — С. Бежания.
- 28 декабря — С. Хачатрян, «Давайте помиримся». Режиссеры А. Элибекян и В. Кочарян.

1981

- 30 июня — В. Сароян, «Время вашей жизни». Перевод А. Ованисяна и А. Овсепяна, режиссер Н. Цатурян, художник Е. Сафонов.
- 11 ноября — В. Шекспир, «Король Джон». Перевод Х. Даштеця, постановка Х. Абрамяна, режиссер Г. Оганесян, художник З. Мурадян, костюмы С. Партяняна, музыка Т. Мансуряна, танцы Р. Харатян.
- 27 декабря — А. Хостикян, «Приключения Абега». Режиссеры Р. Ашутян и А. Элибекян, художник В. Тевянян.

1982

- 5 ноября — Ю. Макаров, «Не был... не состоял... не участвовал». Перевод М. Оганян, режиссер Н. Цатурян, художники В. Тевянян и Е. Сафонов.
- 21 декабря — Ян Райнис, «Вей, ветерок...». Перевод П. Севака. Режиссер Маара Кимеле, художник Андас Кейвербергс, музыка Иммантс Каллиньша.

Научно-популярное издание
ТЕАТР ИМЕНИ СУНДУКЯНА 1922—1982
Альбом
На арм. и русск. языках
Составитель В. В. Арутюнян
Ереван, издательство «Хорурдак гросс» 1989

Փրփռ-ճանաչարձան Բրայտփրփռփրճ
ՍՈՒՆԴՈՒԿՅԱՆԻ ԼՂԱԼՆ ԹԱՏԳՄՆ 1922—1982
Ալբոմ

Խմբ. ղարձի՝ Ա. Ա. Խաչատրյան
Խմբադիշիկի՝ Օ. Ա. Մարկոսյան, Մ. Վ. Մանուկյան
Ղարձի՝ Թ. Ա. Զաչանյան
Փնղ. խմբադի՝ Հ. Մ. Կարամանյան
Տիշի. խմբադի՝ Ա. Մ. Սիմոնյան
Վրայտարղ արադիշիկի՝ Ա. Ա. Արարտունյան
Բ. Գ. Նիկոսյան

ՅԵՑ 5437

Հանձնված է արժանիքի՝ 26. 07. 87 թ.: Աստիճանված է աստիճանային՝ 7. 07. 80 թ.: ՀՆ 00007:
Յարմուկ 80(90)/ս Քուլք՝ կախանալու համակարգով՝ «Արմենիայի հարստություն»
«Ֆեդեր» 30,0 պայմ. ապ. ժամ., 30,74 պայմ. ներկ. թերթ., 26,8 հրատ. ժամ.: Տպարանով՝
8000: Պատվեր՝ 2624: Գինը՝ 9 ռ. 80 կոպ.:

«Ճարտարապետական» հաստիքային տպարան, Երևան-3, Տեղան 91:
Издательство «Хорурдани гրե», Ереван-3, ул. Теряна, 91.

Հովհ. հաստիքային տպարաններ, պոլիգրաֆիկայի և գրքի առևտրի գործերի պետական կո-
միտեի Հայկեր Մեխակարյանի սեփական պոլիգրաֆիկոմիտե, Երևան-3, Տեղան 91:
Полиграфкомбинат им. А. Мекхакяна Госкомитета Арм. ССР по делам издательства,
полиграфии и книжной торговли, Ереван-3, ул. Теряна, 91.

QJE Collection Cdn. Cont.

FL0076725

A $\frac{111}{6275}$

$\frac{98}{2}$

100/6

0
612

«ՄՈՎԵՏԱԿԱՆ ԳԻՐ»